EVRİM AÇMAZI

(ANSİKLOPEDİK)
2. Cilt

K-Z

HARUN YAHYA
(ADNAN OKTAR)

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci baskı: Haziran 2002
İkinci baskı: Aralık 2005
Üçüncü baskı: Aralık 2008

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İşmerkezi
A. Blok Kat 4
Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Seçil Ofset
100 Yıl Mahallesi
MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77
Bağcılar-İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

O

Ö

P

R

S-Ş

T

U

V-W

Y-Z

OKUYUCUYA

• Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

• Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

• Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

• Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

• Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

• Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

- Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

YAZAR VE ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 60 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır

K

Kademeli Evrim Komedisi

bkz. Sıçramalı evrim hikayesi

Kalıtım Kanunları

Darwin'in evrim teorisini geliştirdiği dönemde canlıların özelliklerini sonraki nesillere nasıl aktardıkları, yani kalıtımın nasıl gerçekleştiği tam olarak bilinmiyordu. Bu nedenle kalıtımın kan yoluyla sağlandığı gibi ilkel düşünceler yaygın kabul görüyordu. Kalıtım hakkındaki bu belirsizlik, Darwin'in teorisini geliştirirken tümüyle yanlış birtakım varsayımlara dayanmasına neden oldu.

Darwin, "evrim mekanizması" olarak temelde doğal seleksiyonu gösteriyordu. Ama doğal seleksiyon vasıtasıyla seçilecek olan "yararlı özellikler" nasıl ortaya çıkacak ve nesilden nesile nasıl aktarılacaktı?

İşte Darwin bu noktada Lamarck tarafından ortaya atılmış olan "kazanılmış özelliklerin sonradan aktarılması" tezine sarıldı. Evrim teorisini savunan bir araştırmacı olan Gordon Taylor, The Great Evolution Mystery adlı kitabında Darwin'in Lamarckizm'den yoğun biçimde etkilendiğini şöyle anlatır:

Lamarckizm, kazanılmış olan özelliklerin kalıtsal olarak aktarılması olarak bilinir... Darwin'in kendisi, açık konuşmak gerekirse, böyle bir kalıtımın gerçekleştiğine inanmış ve hatta parmaklarını kaybettikten sonra çocukları parmaksız olarak doğan bir adamı kaynak olarak gösterip bu olayı anlatmıştır... Darwin, Lamarck'tan tek bir fikir bile almadığını iddia etmiştir. Bu son derece ironiktir, çünkü Darwin sürekli olarak kazanılmış özelliklerin aktarılması fikriyle oynamıştır ve (bu nedenle) eleştirilmesi gereken, Lamarck'tan ziyade Darwin'dir. Kitabının (Türlerin Kökeni) 1859 baskısında "dış şartların değişiminin" varyasyonlara kaynaklık ettiğini söylemekte, ama hemen ardından bu şartların varyasyonları yönettiğini ve bunu yaparken de doğal seleksiyonla işbirliği yaptığını açıklamaktadır. Her geçen yıl, (organların) kullanılması ya da kullanılmaması konusuna daha fazla önem vermiştir... 1868'de "Varieties of Animals and Plants under Domestication" isimli kitabını yayınladığında, Lamarkist kalıtıma delil oluşturduğunu düşündüğü bir dizi örnek vermiştir... Bazı erkek çocuklarının organlarının ön derilerinin, nesiller boyu yapılan sünnet nedeniyle kısaldığı gibi.1

Ancak Lamarck'ın tezi, Avusturyalı botanikçi Rahip Gregor Mendel'in keşfettiği kalıtım kanunları tarafından yalanlandı. Bu durumda "yararlı özellikler" kavramı da havada kalmış oluyordu. Genetik kanunları, kazanılmış özelliklerin aktarılmadığını ve kalıtımın

değişmez bazı yasalara göre gerçekleştiğini gösteriyordu. Bu yasalar, türlerin değişmezliği görüşünü destekliyordu.

Gregor Mendel, uzun deney ve gözlemler sonucunda belirlediği kalıtım kanunlarını 1865 yılında açıklamıştı. Ancak bu kanunların bilim dünyasının dikkatini çekmesi yüzyılın sonlarında mümkün oldu. 20. yüzyılın başlarında bu kanunların doğruluğu tüm bilim dünyası tarafından kabul edildi. Bu durum, "yararlı özellikler" kavramını Lamarck'a dayanarak açıklamaya çalışmış olan Darwin'in teorisini ciddi bir açmaza sokmuş oluyordu.

İşte bu nedenle Darwinizm'i savunan bilim adamları, 20. yüzyılın ilk çeyreğinde yeni bir evrim modeli geliştirmeye çalıştılar. Böylece neo-Darwinizm doğdu. (bkz. Neo-Darwinizm komedisi)

Kambriyen Devri

Kambriyen devri günümüzden 520 milyon yıl önce başladığı ve 10 milyon yıl sürdüğü hesaplanan jeolojik dönemdir. Bu devirden önceki fosil kayıtlarında, tek hücreli canlılar ve çok basit birkaç çok hücreli olanlar dışında hiçbir canlının izine rastlanmaz. Kambriyen devri gibi son derece kısa bir dönem içinde ise (10 milyon yıl, jeolojik anlamda çok kısa bir zaman dilimidir) bütün hayvan filumları, tek bir eksik bile olmadan bir anda ortaya çıkmışlardır. Sonraki devirlerde de balıklar, böcekler, amfibiyenler, sürüngenler, kuşlar gibi temel canlı sınıflamaları ve bunların alt grupları hep aniden ve hiçbir ataları olmadan belirir.

Bu durum, evrim teorisinin temel iddiası olan "uzun zaman içinde tesadüfler yoluyla kademe kademe gelişim" kavramını yıkmış durumdadır. Dahası bu durum, yaratılış gerçeği için kuşkusuz çok büyük bir delildir. Evrimci bir fosil bilimci olan Mark Czarnecki, bu gerçeği bir itiraf niteliğindeki şu açıklamasıyla kabul etmektedir:

Teoriyi (evrimi) ispatlamanın önündeki büyük bir engel, her zaman için fosil kayıtları olmuştur... Bu kayıtlar hiçbir zaman için Darwin'in varsaydığı ara formların izlerini ortaya koymamıştır. Türler aniden oluşurlar ve yine aniden yok olurlar. Ve bu beklenmedik durum, türlerin yaratıldığını savunan argümana destek sağlamıştır.2

Kambriyen Patlaması (Cambrian Explosion)

Kambriyen kayalıklarında bulunan fosiller; salyangozlar, trilobitler, süngerler, solucanlar, denizanaları, denizyıldızları, yüzücü kabuklular, deniz zambakları gibi kompleks omurgasız türlerine aittir. (bkz. Trilobit) İlginç olan, birbirinden çok farklı olan bu türlerin hepsinin bir anda ve hiçbir ataları olmaksızın ortaya çıkmalarıdır. Bu yüzden jeolojik literatürde bu mucizevi olay, "Kambriyen Patlaması" olarak anılır.

Bu tabakadaki canlıların çoğunda, günümüz örneklerinden hiçbir farkı olmayan göz, solungaç, kan dolaşımı gibi kompleks sistemler, ileri

fizyolojik yapılar bulunur. Bu kompleks omurgasızlar, kendilerinden önce yeryüzündeki yegane canlılar olan tek hücreli organizmalarla aralarında hiçbir bağlantı ya da geçiş formu bulunmadan birdenbire ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır.

Evrim literatürünün popüler yayınlarından Earth Sciences dergisinin editörü Richard Monastersky, evrimcileri şaşırtan Kambriyen Patlaması hakkında şu bilgileri vermektedir:

Bugün görmekte olduğumuz oldukça kompleks hayvan formları aniden ortaya çıkmışlardır. Bu an, Kambriyen devrin tam başına rastlar ki denizlerin ve yeryüzünün ilk kompleks yaratıklarla dolması bu evrimsel patlamayla başlamıştır. Günümüzde dünyanın her yanına yayılmış olan omurgasız takımları erken Kambriyen devirde zaten vardırlar ve yine bugün olduğu gibi birbirlerinden çok farklıdırlar.3

Dünyanın nasıl olup da böyle birdenbire, birbirlerinden çok farklı omurgasız türleriyle dolup taştığı, hiçbir ortak ataya sahip olmayan ayrı türlerdeki canlıların nasıl ortaya çıktığı, evrimcilerin asla cevaplayamadıkları bir sorudur. Evrimci düşüncenin dünya çapındaki en önde gelen savunucularından İngiliz biyolog Richard Dawkins, savunduğu tezleri temelinden geçersiz kılan bu gerçek hakkında şunları söylemektedir:

... Kambriyen katmanları, başlıca omurgasız gruplarını bulduğumuz en eski katmanlardır. Bunlar, ilk olarak ortaya çıktıkları halleriyle, oldukça evrimleşmiş bir şekildeler. Sanki hiçbir evrim tarihine sahip olmadan, o halde, orada meydana gelmiş gibiler. Tabii ki bu ani ortaya çıkış yaratılışı savunanları oldukça memnun etmektedir.4

Dawkins'in de kabul ettiği gibi, Kambriyen Patlaması yaratılışın açık bir delilidir. Çünkü canlıların hiçbir evrimsel ataları olmadan aniden ortaya çıkmalarının tek açıklaması yaratılıştır. Evrimci biyolog Douglas Futuyma da, "canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmişlerdir. Eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde üstün bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir" diyerek bu gerçeği kabul eder.5

Nitekim Darwin de, "eğer aynı sınıfa ait çok sayıdaki tür gerçekten yaşama bir anda ve birlikte başlamışsa, bu doğal seleksiyonla ortak atadan evrimleşme teorisine öldürücü bir darbe olurdu" diye yazmıştır.6 Kambriyen devri ise, tam olarak Darwin'in "öldürücü darbe" olarak tarif ettiği tabloyu ispatlamaktadır. Bu yüzden İsveçli evrimci Stefan Bengston, Kambriyen devrinden söz ederken ara formların yokluğunu itiraf etmekte ve "Darwin'i şaşırtan ve utandıran bu olay bizi de hala şaşırtmaktadır" demektedir.7

Görüldüğü gibi fosil kayıtları, canlıların, evrim teorisinin iddia ettiği gibi ilkelden gelişmişe doğru bir süreç izlediklerini değil, bir anda ve en mükemmel halde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Canlılar evrimle oluşmamış, hepsi ayrı ayrı yaratılmıştır.

Kanapoi Dirsek Kemiği Fosili Sahtekarlığı

Evrimcilerin fosilleri tamamen kendi önyargılarına göre yorumladıklarını gösteren en iyi örnek, Kenya'nın Kanapoi bölgesinde bulunan dirsek kemiği fosilidir. Kenya Doğu Rudolf Müzesi'ne KP 271 adıyla tescil ettirilen fosil, üst kol kemiğinin dirseğe yakın olan bölümünden oluşmaktadır. 1965 yılında Harvard Üniversitesi'nden Bryon Patterson tarafından çıkarılan fosil, çok iyi korunmuştur. Evrimcilerin yaptıkları en son tarihleme testleri 4.5 milyon yıl yaşında olduğunu göstermektedir.8 Bu sebeple bu fosil bugüne kadar bulunan en eski hominid fosili ünvanını taşımaktadır.

KP 271'i tanımlamak amacıyla 1967 yılında biraraya gelen B. Patterson ve W. W. Howells isimli araştırmacılar bu fosillerin insan anatomisine yakın olmakla beraber, Australopithecus'a ait olduğunu ileri sürdüler. Howells ve yardımcısı Patterson, araştırmalarıyla ilgili raporu 7 Nisan 1967 tarihli Science dergisinde açıkladılar. Bu raporda şöyle diyorlardı:

Bu ölçümlerin sonunda, Kanapoi Hominid 1'in (fosile verilen orijinal isim) insan örneğine çarpıcı bir şekilde yakın olduğu görülüyor.9

Howells ve Patterson, günümüz insanı kemiğine olan benzerliğini kabul etmelerine rağmen, yine de bu fosilin bir Australopithecus'a ait olduğunu savunmaya devam ettiler. Çünkü bu denli yaşlı bir fosilin bir insana ait olabilmesi, onlar için kabul edilemez bir durumdu.

Ancak daha sonraları diğer bazı araştırmacıların bilgisayar aracılığıyla yaptıkları incelemelerde, KP 271 fosilinin günümüz insanının kemikleriyle aynı olduğu bir kez daha ortaya çıktı. California Üniversitesi'nden Henry McHenry, 1975 yılında yaptığı bilgisayar destekli araştırmalar sonucunda yayınladığı makalede şöyle diyordu:

Sonuçlar şunu gösteriyor ki 4-4.5 milyon yıl yaşındaki Kanapoi örneği, Homo sapiens'ten ayırt edilemiyor...10

Bunu izleyen tarihlerde, başka araştırmacılar da (örneğin David Pilbeam ve Brigette Senuts) KP 271 fosilinin Homo sapiens kemiği ile aynı olduğunu birçok defalar deneyler ve karşılaştırmalı çalışmalar sonucu ispat ettiler. Ancak bütün bu araştırmalara ve göz önündeki kanıtlara rağmen bu araştırmaları yapan evrimciler bile, önyargıları nedeniyle hiçbir zaman bu fosilin Homo sapiens'e ait olabileceğini kabul edemediler.

Kanatların Kökeni

Kanatların kusursuz yapısının nasıl olup da birbirini izleyen tesadüfi mutasyonlar sonucunda meydana geldiği sorusu, evrimciler tarafından cevaplanamamaktadır. Bir sürüngenin ön ayaklarının, genlerinde meydana gelen bir bozulma (mutasyon) sonucunda nasıl kusursuz bir kanada dönüşeceği asla açıklanamamaktadır.

Türk evrimci bilim adamlarından Engin Korur, kanatların evrimleşmesinin imkansızlığını şöyle itiraf eder:

Gözlerin ve kanatların ortak özelliği, ancak bütünüyle gelişmiş bulundukları takdirde vazifelerini yerine getirebilmeleridir. Başka bir deyişle, eksik gözle görülmez, yarım kanatla uçulmaz. Bu organların nasıl oluştuğu doğanın henüz iyi aydınlanmamış sırlarından birisi olarak kalmıştır.11

(bkz. Kuşların kökeni)

Kaos Kuramının Çıkmazı (Bkz. Termodinamiğin İkinci Kanunu (Entropi Kanunu))

Termodinamiğin İkinci Kanunu'nun evrimi imkansız kıldığının farkında olan bazı evrimci bilim adamları yakın geçmişte Termodinamiğin İkinci Kanunu ve Evrim teorisi arasındaki uçurumu kapatabilmek, evrime bir yol açabilmek amacıyla çeşitli spekülasyonlar üretme gayretine girmişlerdir.

Termodinamiği ve evrimi uzlaştırma umuduyla ortaya atılan iddialarla en fazla adı duyulmuş olan kişi Belçikalı bilim adamı Ilya Prigogine'dir. Prigogine, Kaos Kuramı'ndan hareket ederek kaostan (karmaşadan) düzen oluşabileceğine dair birtakım varsayımlar ortaya atmıştır. Oysa bütün çabalarına rağmen, Prigogine termodinamiği ve evrimi uzlaştırmayı başaramamıştır. Bu durum aşağıdaki ifadelerinde de açıkça görülmektedir:

Yüzyılı aşkın bir süredir aklımıza takılan bir soru var: Termodinamiğin tanımladığı ve sürekli artan bir düzensizliğin hüküm sürdüğü bir dünyada, canlı bir varlığın evriminin nasıl bir anlamı olabilir?12

Moleküler düzeyde ürettiği teorilerin canlı sistemler için, örneğin bir canlı hücresi için geçerli olmadığını bilen Prigogine bu problemi şöyle ifade etmektedir:

Kaos teorisi ve... canlıların oldukça düzenli olan hücreleri ele alındığında, bunlardaki biyolojik düzenlilik, teorinin karşısına net bir problem olarak çıkmaktadır.13

Kaos kuramı ve buna dayalı spekülasyonların vardığı son nokta budur. Evrimi destekleyen, doğrulayan, evrim ile Entropi Kanunu ve diğer fizik yasaları arasındaki çelişkiyi ortadan kaldıran hiçbir somut

sonuç elde edilememiştir. Bilim, her alanda olduğu gibi termodinamik açıdan da evrimin imkansız olduğunu ve canlılığın varoluşunun yaratılış dışında bir açıklaması olamayacağını gözler önüne sermiştir.

Kaplumbağaların Kökeni

Bir sürüngen sınıfı olan kaplumbağalar, fosil kayıtlarında kendilerine özgü kabuklarıyla birlikte bir anda belirirler. Evrimci kaynakların ifadesiyle "kaplumbağalar diğer omurgalılardan çok daha fazla ve iyi korunmuş fosiller bırakmalarına rağmen, bu canlılar ile kendisinden evrimleştikleri varsayılan diğer sürüngenler arasında hiçbir geçiş formu bulunmamaktadır".14

Omurgalılar paleontolojisi uzmanı Robert Carroll ise aynı konuda şu bilgileri verir:

En eski kaplumbağalara Almanya'daki Triasik devri fosil yataklarında rastlanır. Bugün yaşayan örneklerine çok benzeyen sert kabukları sayesinde kolaylıkla diğer türlerden ayırt edilirler. Daha erken ya da daha ilkel kaplumbağalara ait hiçbir iz tanımlanamamıştır. Oysaki kaplumbağalar çok kolaylıkla fosilleşirler ve fosillerinin çok küçük parçaları dahi bulunsa kolaylıkla tanınırlar.15

Bu canlı sınıfı, yeryüzünde bir anda ortaya çıkmıştır ki, bu durum onları Allah'ın yaratmış olduğunun bilimsel kanıtlarından biridir.

Karadan Havaya Geçiş Kandırmacası

Evrim iddialarının imkansız senaryolarından biri de, sudan karaya çıkmış canlıların "uçması" ile ilgilidir. Evrimciler, kuşların bir şekilde evrimleşmiş olmaları gerektiğine inandıkları için, bu canlıların sürüngenlerden geldiklerini iddia ederler. Evrimcilerin uçuşun kökenini açıklamak için ortaya attıkları teorilerden biri sürüngenlerin sinek avlamaya çalışırken kanatlandıkları şeklindedir. Oysa, kara canlılarından tamamen farklı bir yapıya sahip olan kuşların hiçbir vücut mekanizması kademeli evrim modeli ile açıklanamaz. Herşeyden önce, kuşu kuş yapan en önemli özellik, yani kanatlar, evrim için çok büyük bir çıkmazdır. Kanatların kusursuz yapısının nasıl olup da birbirini izleyen rastlantısal mutasyonlar sonucu meydana geldiği sorusu evrimciler için cevapsızdır. Evrim teorisi bir sürüngenin ön ayaklarının, genlerinde meydana gelen bir bozulma (mutasyon) sonucunda nasıl olup da kusursuz bir kanada dönüşebildiğini asla açıklayamamaktadır. Meydana gelecek mutasyonlarla yeni bir organ oluşamayacağı gibi ön ayaklarının da işlevini yitirmesi sonucu canlı doğal seçilimde dezavantajlı hale gelecektir. (bkz. Kanatların kökeni; Uçuşun kökeni)

Ayrıca, bir kara canlısının kuşlara dönüşebilmesi için sadece kanatlarının olması da yeterli değildir. Kara canlısı, kuşların uçmak için kullandıkları diğer birçok yapısal mekanizmadan yoksundur. Örneğin,

kuşların kemikleri kara canlılarına göre çok daha hafiftir. Akciğerleri çok daha farklı bir yapı ve işleve sahiptir. Değişik bir kas ve iskelet yapısına sahiptirler ve çok daha özelleşmiş bir kalp-dolaşım sistemleri vardır. Bu mekanizmalar, yavaş yavaş, "birbirine eklenerek" oluşamazlar. Kara canlılarının kuşlara dönüştüğü teorisi bu nedenle tamamen bir safsatadır.

Tüm bunların ötesinde sinekleri kovalarken dinozorların kanatlandığını iddia eden evrimciler, sineğin sahip olduğu kanatların nasıl oluşmuş olacağı konusunda da bir açıklama getiremezler. Oysa iddialarına göre çeşitli mutasyonlarla oluşmuş olması gereken kanatlar, senaryolarında var olan sineklerde en kompleks halleri ile zaten mevcuttur. Bu durum, evrimcilerin iddialarının birer senaryodan oluştuğunu açıkça gösterir. Ayrıca bu bilim dışı hikayeyi doğrulayacak hiçbir fosil kaydı yoktur. Kuşların mükemmel hallerine ait binlerce fosil mevcutken, "yarım kanatlı" kuşumsu hayali canlılara ait tek bir tane fosile bile rastlanmamıştır.

Karbon-14 Testi

Karbon-14 testi bir tür radyometrik testtir. Ancak bunu, diğerlerinden ayıran önemli bir özellik vardır. Diğer radyometrik testler sadece volkanik kayaların tarihinin belirlenmesinde kullanılabilir. Oysa karbon-14 testi canlı varlıkların yaşlarının belirlenmesinde kullanılabilmektedir. Çünkü canlı varlıkların bünyelerinde bulunan tek radyoaktif madde Karbon-14'tür.

Dünya her an uzaydan gelen kozmik ışınların bombardımanı altındadır. Bu ışınlar dünyanın atmosferinde bol miktarda bulunan nitrojen-14'e çarparak bunu radyoaktif bir element olan karbon-14'e çevirirler. Yeni üretilen bir madde olan radyoaktif karbon-14, atmosferde oksijenle birleşir ve bir başka radyoaktif bileşik olan C-14 O2 yi oluşturur. Bilindiği gibi bitkiler, besin elde etmek için CO2 (karbondioksit), H2O (su) ve güneş ışığını kullanırlar. İşte bitkinin bünyesine aldığı bu karbondioksit moleküllerinin bir kısmı, radyoaktif karbon olan karbon-14'ten oluşmuş olan moleküllerdir. Bitki, bu radyoaktif maddeyi bünyesinde toplar.

Bazı canlılar bitkilerle beslenirler. Bazı canlılar da bitkilerle beslenen canlılarla beslenirler. Böylece beslenme zincirinin etkisiyle, bitkilerin havadan aldıkları radyoaktif karbon diğer canlılara da aktarılır. Böylece yeryüzündeki her canlı, atmosferdekiyle aynı oranda karbon-14'ü bünyesine alır.

Bir bitki veya hayvan öldüğünde, artık beslenemediğinden bir daha bünyesine karbon-14 alamaz. Karbon-14 radyoaktif bir madde olduğundan, yarılanma ömrü vardır ve zaman içinde kütlesi eksilmeye

başlar. Böylece bir canlının bünyesinde bulunan karbon-14 miktarı ölçülerek yaşının hesaplanabileceği düşünülür.

Karbon-14'ün yarılanma ömrü yaklaşık 5570 yıldır. Yani her 5570 yılda bir, ölmüş olan canlının bünyesindeki karbon-14 miktarı yarıya iner. Örneğin eğer canlının vücudunda 5570 sene önce 10 gram karbon-14 varsa, bu miktar bugün 5 grama inmiş olacaktır. Bu test, karbon-14'ün kısa bir yarılanma ömrünün olması sebebiyle, diğer radyometrik testler gibi, çok yaşlı olduğu düşünülen örneklerin yaşlarının belirlenmesinde kullanılmaz. Karbon-14 testinin, yaşı 10 bin ila 60 bin yıl olan örneklerin belirlenmesinde doğru sonuçlar verdiği kabul edilir.

Karbon-14 testi günümüzde en fazla kullanılan tarihlendirme testleri arasındadır. Evrimciler, fosil kayıtlarını incelerken yaş tesbiti için bu metodu kullanırlar. Ne var ki, tıpkı diğer radyometrik testler gibi karbon-14 testinin de güvenilirliği hakkında ciddi kuşkular bulunmaktadır. Bunlardan en önemlisi, tarihi belirlenecek olan örneğin dışarıyla gaz alışverişinde bulunma olasılığının yüksek olmasıdır. Bu gaz alışverişi, en çok karbonat veya bikarbonatlı sular aracılığıyla olur. Karbon-14 içeren bu çeşit doğal sular, eğer örnekle temas ederlerse, içlerindeki karbon-14 örneğe geçecektir. Bu durumda örneğin yaşı olduğundan daha genç çıkacaktır.

Bunun tam tersi bir durum da meydana gelebilir. Belli şartlar altında, tarihlemesi yapılacak örneğin içerdiği karbon-14, karbonat ve bikarbonat şeklinde dış ortama verilebilir. Bu durumda ise örneğin yaşı olduğundan daha fazla çıkacaktır.

Nitekim karbon-14 testinin pek güvenilir olmadığı birçok somut bulguyla anlaşılmış bulunmaktadır. Yaşları kesin olarak bilinen örnekler üzerinde yapılan karbon-14 testlerinin birçok kez hatalı sonuçlar verdikleri bilinmektedir. Örneğin, yeni ölmüş bir fok balığının derisi 1.300 yıl yaşında çıkmıştır.16 Henüz canlı bir istiridyenin yaşı 2.300 yıl olarak görünmektedir.17 Bir geyik boynuzu aynı anda 5.340, 9.310 ve 10.320 yaşlarında çıkmaktadır.18

Yine bir ağaç kabuğu hem 1.168 hem de 2.200 yıl yaşında görünmektedir.19 500 yıldır içinde insanların yaşadığı Kuzey Irak'taki Jarmo Kenti, karbon-14 testi sonucu 6.000 yıl yaşında çıkmıştır.20

Tüm bu nedenlerle, karbon-14 testi de diğer radyometrik testler gibi güvenilir sayılamaz.

Karbon Temelli Yaşam

Tüm canlıların ortak bir atadan tesadüflerle türediklerini savunan evrim teorisi, adaptasyon kavramını yoğun biçimde kullanır. Evrimciler, canlıların içinde yaşadıkları ortamlara uyum sağlayarak yepyeni canlı türlerine dönüştükleri iddiasındadırlar. Aslında adaptasyonla evrim

kavramı, Lamarck döneminin ilkel bilim anlayışının bir kalıntısıdır ve çoktan bilimsel bulgular tarafından reddedilmiştir. (bkz. Adaptasyon)

Ancak bilimsel bir temeli olmamasına rağmen, adaptasyon fikri çoğu kişiyi etkiler. Özellikle de Dünya'nın yaşam için özel bir gezegen olduğu anlatıldığında, hemen "bu tür bir gezegenin şartlarında böyle bir yaşam çıkmış, başka gezegenlerde ise başka türlü yaşamlar gelişebilir" gibi bir düşünceye kapılırlar. Örneğin Dünya üzerinde bizim gibi insanlar yaşarken, Pluton gibi bir gezegenin üzerinde de, -238°C derecede terleyen, oksijen yerine helyum soluyan ya da su yerine sülfürik asit içen canlıların yaşayabileceğini düşünürler. Fakat bu tür bir hayal gücünün temelinde cehalet yatmaktadır. Nitekim biyoloji ve biyokimya hakkında bilgisi olan evrimciler bu gibi fantezileri savunmazlar. Çünkü hayatın sadece belirli elementlerle ve belirli şartlar sağlandığı takdirde var olabileceğini gayet iyi bilirler.

Söz konusu adaptasyon yanılgısı da bu tür bir cehaletin ürünüdür. Çünkü hayat sadece belirli elementlerle ve belirli şartlar sağlandığı takdirde var olabilir. Bilimsel gerçekliği olan yegane hayat modeli "karbon temelli bir hayat"tır ve bilim adamları evrenin hiçbir noktasında başka tür bir fiziksel hayatın olamayacağı sonucuna varmışlardır.

Karbon, periyodik tablodaki altıncı elementtir. Bu atom, dünya üzerindeki yaşamın temelidir, çünkü bütün temel organik moleküller (amino asitler, proteinler, nükleik asitler gibi) karbon atomunun diğer bazı atomlarla çeşitli şekillerde birleşmesiyle oluşur. Karbon; hidrojen, oksijen ve azot gibi diğer atomlarla birleşerek vücudumuzdaki farklı türlerdeki proteinleri meydana getirir. Karbonun yerini tutabilecek başka bir element yoktur; çünkü başka hiçbir element, karbon gibi sınırsız türde bağ yapma özelliğine sahip değildir.

Dolayısıyla evrendeki herhangi bir gezegende hayat var olacaksa, bu mutlaka "karbon temelli" bir hayat olmak durumundadır.21

Ayrıca karbon temelli yaşamın değişmez bazı kuralları vardır. Örneğin karbon temelli organik bileşikler (proteinler) sadece belirli bir ısı aralığında var olabilirler. 120°C'den yüksek ısılarda parçalanmaya, -20°C'den düşük ısılarda donmaya başlarlar. Sadece ısı değil, ışık, yerçekimi, atmosfer bileşimi, manyetik güç gibi etkenlerin de karbon bazlı bir yaşama izin verebilmeleri için çok dar ve belirli bazı sınırlar içinde olmaları gerekmektedir. Dünya, işte tam bu dar ve belirli çerçevedeki sınırlara sahiptir. Eğer bu sınırların herhangi biri bozulsa, örneğin Dünya'nın yüzey ısısı 120°C'yi aşsa, artık Dünya üzerinde yaşam olamaz.

Hayat, ancak çok özel ve belirli şartların yerine getirildiği bir ortamda var olabilir. Bir başka deyişle, canlılar ancak kendileri için özel olarak yaratılmış bir mekanda yaşayabilir. Dünya da, Rabbimiz'in özel

olarak yarattığı bir mekandır ve bütün detaylar Allah'ın üzerimizdeki rahmetini göstermektedir.

Karbonifer Dönemi Bitki Fosilleri (360-286 milyon yıllık)

Karbonifer döneminin en önemli özelliği, bu döneme ait çok fazla çeşitte bitki fosili bulunmasıdır. Bu döneme ait bulunan fosillerin bugün yaşayan bitki türlerinden hiçbir farkı yoktur. Fosil kayıtlarında aniden beliren bu çeşitlilik evrimcileri tekrar çıkmaza sokmuştur. Çünkü yeryüzünde birdenbire, her biri çok mükemmel sistemlere sahip bitki türleri oluşmuştur.

Evrimciler bu çıkmazdan kurtulmanın yolunu, bu olaya evrimi çağrıştıran bir isim takmakta bulmuşlar ve bunu "Evrimsel Patlama" olarak nitelendirmişlerdir. Tabii bu durumu "Evrimsel Patlama" olarak isimlendirmek, evrimcilerin bu konuda yapabilecekleri bir açıklamalarının olmadığını gösterir.

Bitkiler milyonlarca yıl önce de aynı bugünkü gibi fotosentez yapmaktaydılar. Betonları çatlatacak kadar güçlü hidrolik sistemlere, topraktan emilen suyu metrelerce yukarıya çıkaracak pompalara, canlıların besinini üreten kimyasal fabrikalara sahiplerdi. Bu durum şu gerçeği gösterir: Bitkiler yüz milyonlarca yıl önce yaratılmışlardır. Onları yaratan Alemlerin Rabbi olan Allah, bugün de onları yaratmaya devam etmektedir. Günümüz teknolojisinin sağlamış olduğu en gelişmiş imkanları kullanarak, bitkilerdeki yaratılış mucizelerini anlamaya çalışan insanoğlunun tek bir tür bitkiyi hatta onun tek bir yaprağını bile yoktan var etmesi mümkün değildir.

Karma Yürüyüş

bkz. İki ayaklılık

Kayırılmış Irklar İlkelliği

bkz. Darwinizm ve Irkçılık

Kenyanthropus Platyops

Kenya'da Meave Leakey ve ekibi tarafından bulunan bir kafatası fosili, düz bir yüze sahip olması nedeniyle "Düz Yüzlü Adam" (Flat Faced Man) olarak anıldı. Bu fosile verilen "bilimsel isim" ise Kenyanthropus platyops'tu. 3.5 milyon yıllık bu fosilin evrimcilerin hayali evrim şemasını altüst etmesinin nedeni, kendisinden sonra yaşamış olan bazı maymun türlerinin (Lucy gibi), evrimci kıstaslara göre Kenyanthropus platyops'tan daha "geri" olmasıydı.22 (bkz. Lucy kandırmacası)

Aslında bugüne kadar bulunan fosillerin tamamına bakıldığında, maymunla ortak bir atadan evrimleşen, yavaş yavaş insana doğru yükselen bir "evrim şeması" olmadığı açıkça görülmektedir.

George Washington Üniversitesi Antropoloji bölümünden Daniel E. Lieberman ise, Nature dergisinde yazdığı makalesinde Kenyanthropus platyops hakkında şu yorumu yapmıştır:

İnsanın evrim tarihi çok karmaşık ve çözümlenmemiştir. Şimdi 3.5 milyon yıllık başka bir türün bulunması ile durum daha da karışacak gibi görünüyor... Kenyanthropus platyops'un yapısı genel olarak insanın evrimi ve türlerin davranışı konuları hakkında birçok soruyu beraberinde getiriyor. Örneğin neden alışılmışın dışında olarak küçük bir çene dişine ve öne doğru kavisli çene kemiği olan büyük düz bir yüze aynı anda sahip? Büyük yüzü ve benzer şekilde yerleştirilmiş çene kemiği olan tüm diğer insanımsı türlerin büyük bir dişi var. K. platyops'nun önümüzdeki birkaç yıl içindeki en başlıca rolünün, ortak kanaatleri bozmak ve insanımsılar arasındaki evrimsel ilişkinin araştırmalarında karşılaşılan kargaşayı vurgulamak olacağını düşünüyorum.23

Ünlü TV kanalı BBC ise haberi "Düz yüzlü adam bir bilmece", "Akıl karıştıran tablo", "Bilimsel Çelişki" başlıkları ile vermiş ve haberde şöyle denilmiştir:

Meave Leakey, ekibi ve Kenya Milli Müzesi'nin buluşu, zaten bulanık olan insanın evrimi tablosunu daha da bulanıklaştırıyor.24

Londra College Üniversitesi'nden ünlü evrimci Dr. Fred Spoor ise yeni bulunan fosil için "Birçok soruyu gündeme getirdi" yorumunu yapmıştır.25

Kısacası, evrim teorisi, yukarıdaki açıklama ve itiraflarda da görüldüğü gibi büyük bir çıkmaz içindedir. Özellikle paleontoloji dalında her yeni bulgu, evrim teorisine yeni bir çelişki daha getirmektedir. İnsanın sözde evrimi için hayali bir şema belirleyen evrimciler, soyu tükenmiş farklı maymun türlerine ve insan ırklarına ait fosilleri art arda dizerek şemalarına uygun hale getirmeye çalışmaktadırlar. Ancak hiçbir fosil, şemalarına uymamaktadır. Çünkü insan maymunla ortak bir atadan evrimleşmemiştir. İnsanlar tarih boyunca hep insan olmuşlar, maymunlar da hep maymun olarak kalmışlardır. Bu nedenle evrim teorisi, her yeni bilimsel buluşla bir çıkmaz içine daha girecektir.

Kesintiye Uğratılmış Denge (Punctuated Equilibrium)

(bkz. Sıçramalı evrim hikayesi)

Kimyasal Çorba Uydurması

Evrim teorisine göre canlılık, yaklaşık 3.5-4 milyar yıl önce "kimyasal çorba" denilen bir ortamda, okyanuslarda ortaya çıktı. Evrim hikayesine göre ilk önce proteinlerin, sonra da tek hücreli canlıların oluşmasıyla başlayan ve yaklaşık 2 milyar yıl boyunca okyanuslarda devam eden bu ilkel canlılık, omurga sistemine sahip balıkların evrimleşmesiyle en son noktaya ulaştı. Bu noktadan sonra ise, hikayeye göre, o ana kadar suda yaşamakta olan balıkların bir kısmı kara ortamına geçme ihtiyacı hissettiler ve böylece karalarda da canlılık başladı.

Hiçbir delile dayanmayan ve sadece kurgudan ibaret olan bu hikaye, her aşamasında ayrı bir açmaz içindedir aslında. Herşeyden önce, ilk proteinin nasıl oluştuğu, hatta ondan önce, proteini oluşturan amino asitlerin nasıl oluştukları ve düzenli bir biçimde birbirlerine nasıl eklenebildikleri sorusunun bilimsel bir cevabının olmaması, evrim teorisini daha ilk aşamasında çökertir. Çünkü proteinlerin yapıları o denli komplekstir ki, evrimcilerin bile kabul ettiği üzere, bunların "tesadüfen" oluşmaları ihtimali pratikte sıfırdır.

Bu alandaki en önemli isimlerden biri olan San Diego Scripps Enstitüsü'nden jeokimyacı Jeffrey Bada, Şubat 1998 tarihli Earth dergisinde şöyle yazmaktadır:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı?26

Almanya'daki Johannes Gutenberg Üniversitesi Biyokimya Enstitüsü Başkanı Prof. Dr. Klaus Dose ise, Interdisciplinary Science Reviews dergisinde şunları ifade etmiştir:

Kimyasal ve moleküler evrim alanlarında, yaşamın kökeni konusunda otuz yılı aşkın bir süredir yürütülen tüm deneyler, yaşamın kökeni sorununa cevap bulmaktansa, sorunun ne kadar büyük olduğunun kavranmasına neden oldu. Şu anda bu konudaki bütün teoriler ve deneyler ya bir çıkmaz sokak içinde bitiyor ya da bilgisizlik itiraflarıyla sonuçlanıyor.27

Darwinizm'in ortaya attığı ve aslında 19. yüzyılın ilkel bilim düzeyinin bir sonucu olan "organik maddeleri karıştırın, kendi kendilerine hücre oluştururlar" şeklindeki iddia, bilim dışı batıl bir inanıştır. Bilim, tüm canlıları Allah'ın kusursuzca yarattığı gerçeğini tasdik etmektedir.

Kimyasal Evrim Aldatmacası

İlkel varsayılan atmosfer ortamında canlılığı oluşturan amino asitlerin nasıl sentezlendiklerine dair ortaya atılan iddiaların tümü, evrimciler tarafından "kimyasal evrim" olarak adlandırılır. (bkz. İlkel

atmosfer) Evrimciler açısından canlıların evrimi senaryolarından evvel, kuşkusuz canlılığın yapıtaşları olan DNA nükleotidleri ve amino asitlerin oluşumu açıklanmalıdır. Evrimcilerin hiçbir delile dayanmayan iddialarına göre deniz suyunda erimiş karbon, hidrojen, oksijen, nitrojen ve fosfor içeren basit bileşikler, ultraviyole ışınlar ve şimşeklerle sürekli bombardıman edilerek, değişik kombinasyonlar oluşturmuşlardır. Tesadüfen oluştuğu iddia edilen bu ufak moleküller daha sonra kimyasal olarak bağlanıp düzenlenerek denizdeki bu kombinasyonları giderek zenginleştirmişlerdir. Sonunda, denizin son derece bol ve bütün yeni molekül çeşitlerini içeren koyu bir çorbaya dönüştüğünü öne sürerek, "Yeterince uzun süre beklenirse en olanaksız reaksiyonlar gerçekleşebilir" denmiştir.28

Ancak bu varsayımlar hiçbir zaman bilimsel bulgularla desteklenemedi. Nitekim bunu "aslında, anlattıklarımız hiçbir zaman kanıtlanamayacak bir hipotez"29 diyerek kendileri de kabul etmektedirler. Kaldı ki günümüz koşullarında, her türlü bilinçli müdahaleye rağmen ispatlanamayan bu iddiaların kendi kendilerine, tesadüf eseri gerçekleştiğini öne sürmenin mantık ve akıl ölçüleriyle bağdaşan bir yönü de yoktur. (bkz. Kimyasal çorba uydurması)

Klonlama (Cloning)

Genetik biliminin ilerlemesi ile canlıların ve dolayısıyla insanın da kopyalanabileceği konusu gündeme gelmiştir. Böyle bir kopyalama işlemi mümkündür ancak özellikle evrimci bilim adamları bu işlemi "insanın, insan veya canlı yaratması" olarak yorumlamakta ve böyle kabul etmektedirler. Bu, son derece çarpık ve gerçeklerden uzak bir mantıktır. Çünkü yaratmak, bir şeyi yoktan var etmektir ve bu fiil sadece Allah'a mahsustur.

Genetik bilginin kopyalanmasıyla bir canlının aynısından oluşturulması, bu canlının baştan yaratılması manasına gelmez. Çünkü, insan veya başka bir canlı kopyalanırken, bir canlının hücreleri alınmakta ve kopyalanmaktadır. Ancak hiçbir zaman, yoktan bir tek canlı hücresi bile oluşturulamamıştır. Bu gerçek, yaratma vasfının yalnızca Allah'a mahsus olduğunu gösteren önemli bir gerçektir. (bkz. Miller deneyi; Fox deneyi) (Ayrıca bkz. DNA)

KNM-ER 1470 Sahtekarlığı

1972'de Doğu Rudolf'ta paleoantropoloji tarihinde tartışmalara yol açacak bir fosil bulundu. Bu, sadece alt çenesi eksik olan tam bir kafatasıydı. Kafatası yaklaşık 300 parçadan oluşmaktaydı. Bu parçalar Richard Leakey ve eşi Meave Leakey tarafından biraraya getirildi. Daha sonra da Kenya Ulusal Müzesi'ne KNM-ER 1470 (Kenya National

Museum-East Rudolph 1470) ismiyle tescil ettirildi ve Homo habilis'e dahil edildi. (bkz. Homo habilis)

Homo habilis türü, Australopithecus ismi verilen maymunlarla birçok ortak özellik taşır. Aynı Australopithecus gibi uzun kollu, kısa bacaklı ve maymunsu bir iskelet yapısına sahiptir. El ve ayak parmakları tırmanmaya uyumludur. Bu özellikleri, Homo habilis'in zamanının çoğunu ağaçlarda geçiren bir canlı olduğunu gösterir.

Homo habilis olarak nitelendirilen fosillerin bir çoğunun kafatası hacmi 650 cc'yi geçmez. Bu beyin hacmi ise, günümüz gorillerininkine oldukça yakındır. Öte yandan, günümüz maymunlarınınkine çok benzeyen çene yapısı da, bunun kesinlikle bir maymun olduğunu ispatlamaktadır.

Genel kafatası özellikleriyle daha çok Australopithecus africanus'a benzer. Aynı Australopithecus africanus gibi Homo habilis'in de kaş çıkıntıları yoktur ve bu özelliği, geçmişte onun yanlış yorumlanmasına ve insana benzeyen bir canlı olarak gösterilmesine yol açmıştır.

Oysa KNM-ER 1470'in geniş ve uzun yapılı alnının, az belirgin olan kaş çıkıntılarının, gorillerdeki "saggital crest" ismi verilen kafatasının üstündeki çıkıntıdan yoksun oluşunun ve 750 cc.'lik beyin hacminin, bunun insana benzediğini gösterdiği düşüncesi yanlıştır. J. E. Cronin, bu kafatasının neden insana benzer olamayacağını şöyle açıklar:

Bunun kaba olarak biçimlendirilmiş yüzü, düz naso-alveolar clivus (bu Australopithecus özelliğidir), düşük kafatası genişliği, kesici dişleri ve büyük azı dişleri gibi ilkel özellikler, KNM-ER 1470'in Australopithecus ile paylaştığı ilkel özelliklerdir.

... KNM-ER 1470, diğer erken homo örnekleri gibi, öteki ince yapılı Australopithecuslar'la birçok yapısal ortak özellik taşır. Bu özellikler, sonraki geç homo örneklerinde (yani Homo erectuslar'da) bulunmaz.30

Michigan Üniversitesi'nden C. Loring Brace ise aynı konuda şunları söyler:

Çenenin büyüklüğü ve azı dişlerinin kapladığı yerin büyüklüğü, ER 1470'in tam anlamıyla bir Australopithecus yüz ve dişlerine sahip olduğunu göstermektedir.31

Bir diğer ünlü paleontolog Bernard Wood ise şu yorumu yapar:

Bu kafatasının, Homo erectus veya Homo sapiens'e benzediğine dair hiçbir phenetic (genetik dizilim) veya cladistic (sınıflandırma) delil yoktur. Phenetic açıdan, KNM-ER 1470, Olduvai'den çıkarılan diğer Homo habilis fosilleriyle uyuşmaktadır.32

KNM-ER 1470 fosilinin bir süre için insan fosili olarak yorumlanmasının nedeni ise, fosili bulan Richard Leakey'nin yaptığı taraflı ve yönlendirici yorumdur. Leakey, fosilin maymunsu özelliklere sahip olduğu, ancak kafatasının maymun olamayacak kadar büyük olduğu izlenimini vermeye çalışmıştır. Amaç, canlıyı bir ara geçiş formu

olarak tanımlayabilmektir. İnsan yüzü anatomisi üzerinde çalışmalar yapan Prof. Tim Bromage, 1992 yılında bilgisayar simülasyonları yardımıyla ortaya çıkardığı bu gerçeği şöyle özetler:

KNM-ER 1470'in rekonstrüksiyonu yapılırken, yüz, aynı günümüz insanlarında olduğu gibi, kafatasına neredeyse tam paralel bir biçimde inşa edilmişti. Oysa yaptığımız incelemeler, yüzün kafatasına daha eğimli bir biçimde inşa edilmiş olmasını gerektirmektedir. Bu ise aynı Australopithecus'da gördüğümüz maymunsu yüz özelliğini meydana getirir.33

KNM-ER 1470'in 750 cc'lik kafası, zaten onu hiçbir şekilde maymun türünün dışına çıkarmaz ve hominid yapmaz; çünkü bu kafatası hacmine sahip maymunlar vardır. Evrimciler maymun kafataslarından söz ederken, genellikle daha az beyin hacmine sahip olan şempanzelere başvururlar ama gorillerden fazla söz etmezler. Şempanzelerin beyin hacimleri ortalama 400 cc'dir. Gorillerin ortalama beyin hacmi ise 500 cc'dir, ancak büyük bireyler 700 cc hatta 750 cc'lik bir beyin hacmine bile sahip olabilmektedirler.

Dolayısıyla, KNM-ER 1470'in büyük olan beyin hacmi, bunun bir hominid değil, iri yapılı bir maymun olduğunu göstermektedir. Nitekim bir erkek olduğu tahmin edilen KNM-ER 1470'in dişlerinin büyük ve kafatası hacminin geniş olması, bu faktörlere bağlı olarak vücudunun da iri olduğuna işaret eder.

Tüm bunlardan, KNM-ER 1470'in yapısal olarak Australopithecus benzeri bir maymun olduğu anlaşılmaktadır. Yüzün öne doğru uzamış yapısı, anormal büyüklükteki azı dişleri, bir insana ait olmayacak kadar küçük olan beyin hacmi gibi birçok özellik bunu açıkça gösterir. Ayrıca KNM-ER 1470'in dişleri, Australopithecus'un dişleriyle aynıdır.34

Bu durum Homo habilis sınıfındaki fosillerle Australopithecus sınıfındaki fosiller arasında hiçbir önemli fark olmadığının göstergesidir. Bunların hepsi, iki ayak üzerinde yürüyemeyen, insana göre çok küçük kafatası hacimlerine sahip olan farklı maymun türlerinden ibarettir. Evrimcilerin yaptıkları tek şey, bunların bazı özelliklerini kullanarak, "maymundan insana doğru evrim" efsanesine bir ilk halka, bir çıkış noktası oluşturabilmektir.

KNM-ER 1472 Yalanı

KNM-ER 1472 bir uyluk kemiği fosiline verilen addır. Bu uyluk kemiği günümüz insanınkinden farksızdır. Bu kemiğin Homo habilis fosilleriyle aynı tabakada, ancak birkaç kilometre ötede bulunmuş olması, Homo habilis'in iki ayaklı bir canlı olduğu gibi yanlış bir yoruma yol açmıştır. 1987 yılında bulunan OH 62 fosili, Homo habilis'in hiç de sanıldığı gibi iki ayaklı bir canlı olmadığını göstermiştir. Böylece

sahipsiz kalan KNM-ER 1472, Homo erectuslar sınıfına dahil edilmiştir. (bkz. Homo erectus)

KNM-WT 15000 (En Eski İnsan Fosili)

KNM-WT 15000 ya da bir başka adıyla Turkana Çocuğu iskeleti, bugüne kadar bulunmuş belki de en eski ve en eksiksiz insan kalıntısıdır. (bkz. Turkana Çocuğu) 1.6 milyon yıl yaşında olduğu söylenen fosil üzerinde yapılan araştırmalar, bunun 12 yaşında bir bireye ait olduğunu ve bu kişinin boyunun yetişkinliğe ulaşınca 1.80 cm civarında olacağını göstermiştir. Neanderthal ırkı insanına büyük benzerlik gösteren bu fosil, insanın evrimi hikayesini yalanlayan en çarpıcı delillerden birisidir. (bkz. Neandertal Adamı:Bir insan ırkı)

Evrimci Donald Johanson bu fosili şöyle tarif eder:

Uzun ve zayıftı. Vücut şekli ve uzuvlarının oranları bugünkü Ekvator Afrikalılarınınkiyle aynıydı. Uzuvlarının ölçüleri, bugün yetişkin beyaz Kuzey Amerikalılarınkilerle tamamen uyuşuyordu.

Koaservat

Evrimin önde gelen savunucularından Alexander I. Oparin, koaservatı, "sıvı ile çevrili bir ortamda protein ya da proteine benzeyen moleküllerin biraraya gelerek oluşturdukları kümeler"35 olarak tanımlar. Evrimciler bir dönem koaservatların hücrenin atası olduklarını, proteinlerin de koaservatların evrimleşmeleri sonucunda ortaya çıktıklarını iddia ettiler. Ancak hiçbir tutarlılığı ve bilimsel dayanağı olmayan bu iddia bir müddet sonra evrimci bilim adamları tarafından dahi terk edildi.

En basit yapıda görünen bir canlı dahi kendi varlığını sürdürebilmek için, enerji üreten ve dönüştüren mekanizmalara, ayrıca neslini sürdürebilmek için de kompleks kalıtım mekanizmalarına sahiptir. Koaservatlar ise, tüm bu sistemlerden ve mekanizmalardan yoksun basit molekül topluluklarıdır. En küçük doğal etkenlerle parçalanıp dağılmaya uygun yapıları vardır. Bunların zaman içinde kendi kendilerine bu tür kompleks sistemler geliştirerek canlandıklarını iddia etmek son derece bilim dışı bir iddiadır.

Koaservatların canlılığın temeli olamayacağı evrimci bir kaynakta şöyle yer almaktadır:

Koaservat gibi metabolizmalı damlacıklar elbette canlı sayılamaz. Çünkü kalıtım ve mutasyon gibi iki temel karakteristikten yoksundurlar. Üstelik ilkel hücre, yani Protobiyont öncesi bir oluşum basamağı da sayılamaz. Çünkü bu damlacıklarda kullanılan maddeler bugünün organizmalarından oluşuyor.36

Ne var ki, evrimi ideolojik bir slogan haline getiren çevreler, herhangi bir bilimsel kaygı taşımadan evrimin pek çok terkedilmiş tezi

gibi koaservatları da yayınlarında evrimin önemli bir delili gibi sunmaya devam ederler. Amaç her zamanki gibi konu hakkında detaylı bilgi ve araştırma imkanına sahip olmayan kesimleri yanıltarak evrim teorisini zengin bilimsel delillere sahip bir teori gibi lanse edebilmektir.

Komünizm ve Evrim

Karl Marx ve Friedrich Engels adlı iki Alman filozofun 19. yüzyılda tarihi zirvesine ulaştırdığı komünizm, tüm dünyada Nazilerin ve emperyalist devletlerin soykırımlarını dahi geride bırakacak kadar çok kan dökülmesine sebep oldu. (bkz. Marx, Karl) Her ne kadar 1991 yılında komünizmin yıkıldığı kabul edilse de, bu ideolojinin karanlık yüzü, insanları dinden ve ahlaktan uzaklaştıran materyalist felsefesi ve insanların üzerindeki etkisi hala devam etmektedir.

20. yüzyılda dünyanın dört bir köşesinde terör estiren bu ideoloji, aslında antik çağdan beri varolan bir düşünceyi temsil ediyordu. Bu düşünce, materyalist yani maddeyi tek değer olarak gören felsefe idi. Komünizm bu felsefe üzerine bina edilerek 19. yüzyılda dünya gündemine getirildi.

Komünizmin fikir babaları Marx ve Engels, materyalist felsefeyi "diyalektik" adı verilen bir yöntemle açıklamaya çalıştılar. (bkz. Diyalektik) Marx, insanlık tarihinin bir çatışmadan ibaret olduğunu, mevcut çatışmanın işçiler ve kapitalistler arasında geçtiğini ve yakında işçilerin ayaklanıp komünist bir devrim yapacaklarını iddia ediyordu. Her ikisi de koyu birer ateist olan Marx ve Engels, dini inançların yok edilmesini komünizm açısından zorunlu görüyorlardı. Fakat yapacakları eylem ve çatışmaların meşru bir zemine oturtulması gerekiyordu. Darwin'in, Türlerin Kökeni adlı kitabıyla öne sürdüğü evrim teorisi ise bu ideoloji için beklenen bilimsel kılıf oldu. Çünkü Darwin, canlıların "yaşam mücadelesi" sonucunda, diğer bir deyişle "diyalektik bir çatışma"yla ortaya çıktıklarını ve geliştiklerini iddia ediyordu. Dahası, yaratılışı inkar ederek, dini inançları reddediyordu. Bu bakımdan Darwinizm, komünizmin faaliyetleri için sözde bilimsel bir destek oldu.

Darwinizm-komünizm ittifakının temelini ise din düşmanlığı oluşturuyordu. Komünistlerin Darwinizm'e olan bağlılıklarının en önemli nedeni; Darwinizm'in ateizme sağladığı göstermelik dayanaktır. David Jorafsky, Sovyet Marksizm'i ve Doğa Bilimi isimli kitabında bu ilişkiyi şöyle açıklar:

Bilimsel yetersizliğine rağmen evrimin ileri sürdüğü bilimsel karakter her türlü Allah karşıtı sistemi ve uygulamaları haklı çıkarmak için kullanıldı. Şimdiye kadar bunlardan en başarılısı komünizm gibi gözüküyor ve bütün dünyadaki taraftarları komünizmin evrim bilimini temel aldığı söylenerek kandırılmışlardır.37

Komünizmin amacı, Darwin'in biyoloji alanında uyguladığı evrim teorisinin insan toplumları içinde de uygulanması ve insanların doğadaki vahşi hayvanlar gibi bir çatışma, savaş içinde olmasıdır.

Konjugasyon

Bakteri gibi canlıların, aralarında gen aktarımı yapma yollardan biridir. Konjugasyonda, aynı tür iki bakteri yan yana gelir, aralarında geçici bir sitoplazmik köprü kurulur, bu geçitten karşılıklı DNA değişimi gerçekleşir. Sonra sitoplazma köprüsü ortadan kalkar. Bakteriler birbirinden ayrılır, oluşan bakteriler yeni gen kombinasyonlarına sahip olurlar. Taşınan bu DNA kombinasyonları da yeni özelliklerin ortaya çıkmasına sebep olur.38

Konjugasyonla bakterilerde çeşitlilik artmış olur. Ancak yeni bir bakteri hücresi oluşmadığı için söz konusu mekanizma, eşeyli üreme olarak kabul edilemez.39

Fakat evrimciler ortaya çıkan bu yeni kalıtsal varyasyonları eşeyli üremenin evrimsel özelliği olarak kabul ederler. (Bakterilerin birbirleri ile kavuşma yaparak üremelerine konjugasyonla eşeyli üreme denir.) Başlangıçtaki bakteriler ile daha sonra oluşan bakterilerin kalıtsal özellikleri farklı olduğundan bunun evrime bir delil olduğunu zannederler. Halbuki burada bir varyasyon (çeşitlenme) söz konusudur. İki bakteriden gelen genler çeşitlilik meydana getirmekte, gen havuzuna yeni bir gen veya bilgi eklenmemektedir. Sonuçta, bakteri bakteri olarak kalmakta ve yeni bir tür oluşmamaktadır.

Kör Saatçi Saçmalığı
(The Blind Watchmaker)

1986'da yayınladığı The Blind Watchmaker adlı kitabıyla Darwinizm'in en büyük savunucusu sıfatını kazanan Richard Dawkins, söz konusu kitabında okuyucularına "Biyoloji, belli bir amaç için dizayn edilmiş görünümü veren karmaşık şeylerin incelemesidir." der.40 Richard Dawkins, bu itirafına rağmen yaşamın kendi kendine, tesadüfi etkilerle evrimleştiğini savunur ve bunu bir "kör saatçi" benzetmesiyle anlatır. Dawkins'e göre "kör saatçi" sadece kör değil, aynı zamanda bilinçsizdir. Dolayısıyla kör saatçinin canlılığın oluşumunda ileriyi görmesi, plan yapması, bir amaç gütmesi söz konusu değildir.41 Fakat Dawkins bir yandan karşı karşıya kaldığı canlılardaki kompleks düzenliliği ifade ederken, bir yandan da bunu kör tesadüf iddialarıyla açıklamaya çalışmaktadır.

Kitabın devamında ise "eğer bir Meryem Ana heykelinin sizlere el salladığını görseniz dahi, bir mucize ile karşı karşıya olduğunuzu sanmayın" der. Çünkü Dawkins'e göre bu, "çok küçük bir olasılıktır, ama

belki de heykelin sağ kolundaki atomların hepsi, tesadüfen, bir anda aynı yönde hareket etme eğilimi içine girmiş olabilirler".42

Evrimcilerin içinde bulundukları bu zor durum -yani imkansızı savunmanın ve açık bir gerçeği reddetmenin zorluğu- onları bazen bu denli mantık bozukluklarını öne sürmeye mecbur bırakır. Apaçık gözlemledikleri yaratılış gerçeğini kabul etmemek için çabalayan evrimciler bizlere önemli bir gerçeği göstermektedir: Evrim teorisi adına sürdürülen bütün çabaların yegane amacı Allah'ın apaçık varlığını inkar etmeye yöneliktir. Ve görüldüğü gibi tüm bu çabalar daima sonuçsuz kalmaktadır. Tüm bilimsel bulgular yaratılış gerçeğini ortaya koymakta, canlıları Allah'ın yaratmış olduğunu bir kere daha kanıtlamaktadır.

Körelmiş Organlar Çelişkisi

Evrim literatüründe uzunca bir süre yer alan, ama geçersizliği anlaşıldıktan sonra sessiz sedasız bir kenara bırakılan iddialardan biri, "körelmiş organlar" kavramıdır. Ancak bir kısım evrimciler, "körelmiş organlar"ı hala evrimin büyük bir delili sanmakta ve öyle göstermeye çalışmaktadırlar.

Körelmiş organlar iddiası bundan bir asır kadar önce ortaya atılmıştı. İddiaya göre, canlıların bedenlerinde atalarından kendilerine miras kalmış, ancak kullanılmadıkları için zamanla körelmiş işlevsiz organlar yer alıyordu.

Evrimcilerin "işlevsiz" olarak tanımladıkları organlar aslında "işlevi tespit edilememiş" organlardı. Bunun en iyi göstergesi, evrimciler tarafından sayılan uzun "körelmiş organlar" listesinin giderek küçülmesi oldu. Alman anatomist R. Wiedersheim tarafından 1895 yılında ortaya atılan "körelmiş insan organları" listesi, apandisit, kuyruk sokumu kemiği gibi yaklaşık 100 organı içeriyordu. Ancak bilim ilerledikçe, Wiedersheim'ın listesindeki organların hepsinin vücutta çok önemli işlevlere sahip olduğu ortaya çıktı. Örneğin "körelmiş organ" sayılan apandisitin, gerçekte vücuda giren mikroplara karşı mücadele eden lenf sisteminin bir parçası olduğu belirlendi. Bu gerçek, 1997 tarihli bir tıp kaynağında şöyle belirtilir:

Vücuttaki timus, karaciğer, dalak, apandisit, kemik iliği gibi başka organlar lenfatik sistemin parçalarıdır. Bunlar da vücudun enfeksiyonla mücadelesine yardım ederler.43

Aynı "körelmiş organlar" listesinde yer alan bademciklerin ise boğazı, özellikle erişkin yaşlara kadar, enfeksiyonlara karşı korumada önemli rol oynadığı keşfedildi. Omuriliğin sonunu oluşturan kuyruk sokumunun, leğen kemiği çevresindeki kemiklere destek sağladığı ve küçük bazı kasların tutunma noktası olduğu anlaşıldı. İlerleyen yıllarda yine "körelmiş organlar" olarak sayılan timüs bezinin T hücrelerini harekete geçirerek vücudun savunma sistemini aktif hale getirdiği; pineal bezin önemli hormonların üretilmesinden sorumlu olduğu; tiroid bezinin bebeklerde ve çocuklarda dengeli bir büyümenin gerçekleşmesini sağladığı; pitüiter bezin de birçok hormon bezinin doğru çalışmasını kontrol ettiği ortaya çıktı. Darwin tarafından "körelmiş organ" olarak nitelendirilen gözdeki yarım ay şeklindeki çıkıntının ise gözün temizlenmesi ve nemlendirilmesi işine yaradığı anlaşıldı.

Nitekim bugün pek çok evrimci "körelmiş organlar" hikayesinin cehaletten kaynaklanan bir argüman olduğunu kabul etmiş durumdadır. Evrimci biyolog S. R. Scadding Evolutionary Theory (Evrimsel Teori) dergisinde yazdığı "Körelmiş Organlar Evrime Delil Oluşturur mu?" başlıklı makalesinde bu gerçeği şöyle ifade eder:

(Biyoloji hakkındaki) bilgimiz arttıkça, körelmiş organlar listesi de giderek küçüldü... Bir organın işlevsiz olduğunu tespit etmek mümkün olmadığına ve zaten körelmiş organlar iddiası bilimsel bir özellik taşımadığına göre, "körelmiş organlar"ın evrim teorisi lehinde herhangi bir kanıt oluşturamayacağı sonucuna varıyorum. (S. R. Scadding, "Do 'Vestigial Organs' Provide Evidence for Evolution?", Evolutionary Theory, Cilt 5, Mayıs 1981, s. 173)

Körelmiş organlar iddiasında evrimcilerin yaptıkları çok önemli bir de mantık hatası vardı. Daha önce de belirtildiği gibi evrimciler tarafından ortaya atılan iddia, canlılardaki körelmiş organların geçmişteki atalarından miras kaldığıydı. Oysa "körelmiş organ" olduğu söylenen bazı organlar, insanın atası olduğu iddia edilen canlılarda yoktur. Örneğin evrimciler tarafından insanın atası olduğu söylenen bazı maymunlarda apandisit bulunmaz. Körelmiş organlar tezine karşı çıkan biyolog H. Enoch bu mantık hatasını şöyle dile getirmektedir:

İnsanların apandisiti vardır. Ancak daha eski ataları olan alt maymunlarda apandisit bulunmaz. Sürpriz bir biçimde apandisit, daha alt yapılı memelilerde, örneğin opossumlarda tekrar belirir. Öyleyse evrim teorisi bunu nasıl açıklayabilir?44

Evrimciler tarafından ortaya atılan körelmiş organlar senaryosu kendi içinde hem mantık hataları içermektedir, hem de bilimsel olarak yanlıştır. İnsanlarda, sözde atalarından miras kalmış olan hiçbir körelmiş organ yoktur. Çünkü insanlar diğer canlılardan rastlantılarla türememiş, bugünkü formlarıyla eksiksiz ve mükemmel bir biçimde yaratılmışlardır.

KP 271 (Kanapoi Hominid 1 Veya Kanapoi Dirsek Kemiği Fosili)

bkz. Kanapoi dirsek kemiği fosili sahtekarlığı

Kromozom

Hücrenin çekirdeğindeki DNA molekülü kromozom adlı özel kılıflarda paketlenir. (bkz. DNA) Tek hücrede bulunan kromozomlarda paketlenen DNA molekülünün toplam uzunluğu 1 metreyi bulur. Kromozomun toplam kalınlığı ise 1 nanometre yani metrenin milyarda biri kadardır. Yaklaşık 1 metre uzunluğundaki DNA molekülü bu küçücük alana paketlenmiş şekildedir.

Her insan hücresinin (üreme hücreleri hariç) çekirdeğinde 46 kromozom vardır. Her bir kromozomu, gen sayfalarından meydana gelmiş bir cilde benzetirsek, hücrede insanın tüm özelliklerini içeren 46 ciltlik bir "hücre ansiklopedisi" vardır diyebiliriz. Bu hücre ansiklopedisinin içerdiği bilgi, tam 920 ciltlik Britannica Ansiklopedisinin içerdiği bilgiye eşdeğerdir.

DNA molekülünü içeren kromozom paketleri aslında çok daha küçük özel ambalaj sistemlerinden oluşur. Bu molekül önce adeta bir ipin makaraya sarılması gibi sıkı sıkıya "histon" adlı özel proteinlere sarılır. Bu histon makaralara sarılmış DNA bölümleri, "nükleozom" olarak adlandırılır. Bu nükleozom bölümleri DNA'nın korunması ve zarar görmemesi için özel olarak dizayn edilmiştir. Nükleozomlar ucuca eklendiğinde kromatinleri oluştururlar. Kromatinler iyice birbirine sarılıp kıvrılarak yoğun yumaklar meydana getirirler. Ve böylece DNA molekülü kendi uzunluğunun milyarda biri kadar küçük olan bir yere muhteşem bir şekilde sığdırılmış olur.

Krossıng-Over (Crossing-Over) (Çapraz Çiftleşme)

Mayoz bölünme sırasında, anne ve babadan gelen benzer (homolog) kromozomların arasındaki gen alışverişine "krossing-over" (çapraz çiftleşme) denir. Homolog kromozomların kardeş olmayan kromatidleri sarmal yaparlar. Birbirlerine değdikleri noktalarda gen alışverişi olur. Çapraz çiftleşme canlılarda kromozomların gen dizilişinde bir değişime yol açar. Bu olay sayesinde genetik varyasyonlar meydana gelir ki bu da tür içi çeşitliliğe sebep olur. Fakat, bir türün bir başka türe dönüşmesi gibi bir durum söz konusu olmaz.

Canlılardaki çeşitliliği sağlayan etken "krossing-over"dir. Krossing-over'de benzer kromozomlar arasında tekli ya da çiftli parça değişimi söz konusudur. Değişen bu parçalar kromozomlara yeni gen kombinasyonları vereceği için yavrularda, ana ve babada olmayan özelliklerin ortaya çıkması da mümkündür. Bu durum tipik bir varyasyon örneğidir. Sonuçta, anne ve babada zaten mevcut olan genler bir araya gelmiş ve yeni kombinasyonlar meydana getirmişlerdir. Ancak evrimcilerin iddia ettiği gibi yeni bir tür ortaya çıkması, başka bir canlıya dönüşmesi söz konusu değildir. Dolayısıyla öne sürülen varyasyon örnekleri evrimin bir kanıtı sayılamazlar. (bkz. Mikro evrimin geçersizliği; Makro evrim masalı)

Biyolog Edward Deevey de, çapraz çiftleştirmenin hep belirli genetik sınırlar içinde gerçekleştiğini şöyle açıklar:

"Çapraz çiftleştirme yöntemiyle çok önemli sonuçlara varılmıştır... Ama sonuçta buğday hala buğdaydır ve örneğin üzüm değildir. Domuzlar üzerinde kanat oluşturmamız da, kuşların yumurtalarını silindir şeklinde üretmeleri kadar imkansızdır. Daha güncel bir örnek, son bir yüzyıl içinde dünyadaki erkek nüfusunda görülen boy ortalaması yükselişidir. Daha iyi beslenme ve bakım koşulları sayesinde erkekler son bir yüzyıl içinde rekor sayılabilecek bir boy ortalamasına ulaşmıştır, ama bu artış giderek durma noktasına gelmiştir. Çünkü varabileceğimiz genetik sınıra dayanmış durumdayız."45

Kısacası bitki ve hayvanlar üzerindeki bu tür çalışmalar, ancak bir türün genetik bilgisinin sınırları içinde kalan bazı değişimler meydana getirmekte, ancak hiçbir zaman türlere yeni bir genetik bilgi eklememektedir. Farklı köpek, inek ya da at cinslerini ne kadar çiftleştirirseniz çiftleştirin, sonuçta ortaya yine köpekler ya da atlar çıkacak, ama yeni türler oluşmayacaktır.

Kuşların Kökeni

Evrim teorisi, kuşların küçük yapılı ve etobur theropod dinozorlardan, yani sürüngenlerden türediği iddiasındadır. Oysa kuşlar ile sürüngenler arasında yapılacak bir karşılaştırma, bu canlı sınıflarının birbirlerinden çok farklı olduklarını ve aralarında bir evrim gerçekleşmiş olamayacağını gösterir.

Kuşlar ve sürüngenler arasında birçok yapısal farklılık bulunur. Bunlardan en önemlilerinden biri kemiklerin yapısıdır. Evrimciler tarafından kuşların atası olarak kabul edilen dinozorların kemikleri, büyük ve cüsseli yapıları nedeniyle kalındır ve içleri dolguludur. Buna karşın yaşayan ve soyu tükenmiş tüm kuşların kemiklerinin içleri boştur ve bu sayede çok hafiftir. Bu hafif kemik yapısı, kuşların uçabilmesinde büyük önem taşır.

Sürüngenler ve kuşlar arasındaki bir diğer farklılık da metabolik yapıdır. Sürüngenler canlılar dünyasında en yavaş metabolik yapıya sahipken, kuşlar bu alandaki en yüksek rekorları ellerinde tutarlar. Örneğin bir serçenin vücut ısısı, hızlı metabolizması nedeniyle zaman zaman 48°C'ye kadar çıkabilir. Diğer tarafta ise sürüngenler kendi vücut ısılarını bile kendileri üretmez, bunun yerine vücutlarını güneşten gelen ısıyla ısıtırlar. Sürüngenler doğadaki en az enerji tüketen canlılar iken, kuşlar en fazla enerji tüketen canlılardır.

Kuzey Carolina Üniversitesi profesörü Alan Feduccia, bir evrimci olmasına karşılık, bilimsel bulgulara dayanarak kuşların dinozorlarla akraba olduğu teorisine kesinlikle karşı çıkmaktadır. Feduccia sürüngen-kuş evrimi tezi hakkında ise genel anlamda şöyle demektedir:

25 sene boyunca kuşların kafataslarını inceledim ve dinozorlarla aralarında hiçbir benzerlik görmüyorum. Kuşların dört ayaklılardan evrimleştiği teorisi, paleontoloji alanında 20. yüzyılın en büyük utancı olacaktır.46

Kansas Üniversitesi'nde eski kuşlar üzerinde uzman olan Larry Martin de kuşların dinozorlarla aynı soydan geldiği teorisine karşı çıkmaktadır. Martin, evrimin bu konuda içine düştüğü çelişkiden söz ederken, "doğrusunu söylemek gerekirse, eğer dinozorlarla kuşların aynı kökenden geldiklerini savunuyor olsaydım, bunun hakkında her kalkıp konuşmak zorunda oluşumda utanıyor olacaktım" demektedir.47

Ancak tüm bilimsel bulgulara rağmen, hiçbir somut delile dayanmayan "dinozor-kuş evrimi" senaryosu ısrarla savunulmaktadır. Bu arada, bu senaryoya delil oluşturmayan bazı kavramlar da, yüzeysel bir üslup içinde "dinozor-kuş bağlantısının kanıtı" gibi sunulmaktadır.

Örneğin bazı evrimci yayınlarda, dinozorların kalça kemiklerindeki farklılıklardan yola çıkılarak, kuşların dinozorlardan evrimleştiği tezine bir dayanak sağlandığı sanılmaktadır. Söz konusu kalça kemiği farklılığı, Saurischian (sürüngen-benzeri kalça kemerliler) ve Ornithischian (kuş-benzeri kalça kemerliler) gruplarına bağlı dinozorlar arasındadır. İşte bu "kuş-benzeri kalça kemerli dinozorlar" kavramı, zaman zaman "dinozor-kuş evrimi" iddiasına bir delil olarak algılanmaktadır.

Oysa söz konusu kalça kemeri farklılığı, kuşların atalarının dinozorlar olduğu iddiasına hiçbir destek sağlamamaktadır. Çünkü Ornithischian (kuş-benzeri kalça kemerliler) gruplarına bağlı dinozorlar, diğer anatomik özellikleri açısından hiçbir şekilde kuşlara benzemez. Örneğin kısa bacaklara, dev bir gövdeye, zırha benzer dev pullu bir deriye sahip olan (hatta savaş tanklarına benzetilen) Ankylosaurus, Ornithischian grubuna bağlı bir kuş-benzeri kalça kemerli dinozordur. Buna karşılık, bazı anatomik özellikleri ile kuşlara benzetilebilecek olan uzun bacaklı, kısa ön ayaklara sahip ince yapılı Struthiomimus ise Saurischian (sürüngen-benzeri kalça kemerliler) grubuna dahildir.48

Görülmektedir ki, kalça kemeri yapısı hiçbir şekilde dinozorlar ile kuşlar arasında evrimsel bir ilişki olduğu iddiasına delil oluşturmamaktadır. "Kuş-benzeri kalça kemerli dinozorlar" tanımı, sadece benzerlikten kaynaklanan bir tanımdır ve iki canlı grubu arasındaki diğer büyük anatomik farklılıklar, bu benzerliği evrimci bir bakış açısıyla dahi yorumlamayı imkansız kılmaktadır.

Kuş Akciğerlerinin Kökeni

Sürüngen-kuş evrimi senaryosunu imkansız kılan nedenlerden biri, kuş akciğerinin evrimle açıklanamayan özgün yapısıdır.

Kara canlılarının akciğerleri "çift yönlü" bir yapıya sahiptir: Nefes alma sırasında hava, akciğerdeki dallanmış kanallar boyunca ilerler ve küçük hava keseciklerinde durur. Oksijen-karbondioksit alışverişi burada gerçekleştirilir. Ancak daha sonra, kullanılmış olan bu hava, tam ters yönde hareket eder ve geldiği yolu izleyerek akciğerden çıkar, ana bronş yoluyla da dışarı atılır.

Kuşlarda ise hava, akciğer kanalı boyunca "tek yönlü" hareket eder. Akciğerlerin giriş ve çıkış kanalları birbirlerinden farklıdır ve bu kanallar boyunca uzanan özel hava kesecikleri sayesinde hava daimi olarak akciğer içinde tek yönlü olarak akar. Bu sayede kuş, havadaki oksijeni kesintisiz olarak alabilir. Böylece kuşun yüksek enerji ihtiyacı karşılanmış olur. "Avien akciğer" olarak bilinen bu özel solunum sistemi,

Avustralya'daki Otega Üniversitesi'nden moleküler biyolog Michael Denton, tarafından şöyle anlatılmaktadır:

Kuşlarda ana bronş, akciğer dokusunu oluşturan tüplere ayrılır. "Parabronş" olarak adlandırılan bu tüpler sonunda tekrar birleşerek, havanın akciğerler boyunca tek bir yönde devamlı akımını sağlayacak sistemi meydana getirirler... Kuşlardaki akciğerlerin yapısı ve genel solunum sisteminin çalışması tümüyle kendine özgüdür. Kuşlardaki bu "avien" sistemi başka hiçbir omurgalı akciğerinde bulunmaz. Bu sistem bütün kuş türlerinde aynıdır.49

Önemli olan, çift yönlü hava akışına sahip olan sürüngen akciğerinin, tek yönlü hava akışına sahip olan kuş akciğerine evrimleşmesinin imkansız oluşudur. Çünkü bu iki akciğer yapısının arasında kalacak bir "geçiş" modeli mümkün değildir. Bir canlı yaşamak için sürekli nefes almak zorundadır ve akciğer yapısının baştan aşağı değişmesi, ara aşamalarda mutlak ölümle sonuçlanacaktır. Kaldı ki bu değişiklik evrim teorisine göre milyonlarca yılda kademe kademe gerçekleşmelidir. Oysa çok iyi bilindiği gibi akciğeri çalışmayan bir canlı birkaç dakikadan fazla yaşayamaz.

Micheal Denton A Theory in Crisis (Kriz İçinde Bir Teori) adlı kitabında, kuş akciğerinin kökenine evrimci bir açıklama getirmenin imkansızlığını şöyle belirtir:

Böyle tamamen değişik bir solunum sisteminin azar azar küçük değişiklerle standart omurgalı dizaynından evrimleşmiş olduğu iddiası, düşünülmeden ortaya atılmış bir tezdir. Solunum faaliyetinin bu evrim süresince hiç aksamadan korunması, organizmanın hayatını sürdürmesi için gereklidir. En küçük bir eksik fonksiyon ölümle sonuçlanacaktır. Kuş akciğeri de, içinde dallanmış olan parabronşlar ve bu parabronşlarda hava sağlanmasını garanti eden hava kesesi sistemi ile birlikte en üst düzeyde gelişmiş olana kadar ve beraberce, iç içe geçmiş mükemmel bir şekilde işlevini yapana kadar, bir solunum organı olarak görev yapamaz.50

Kısacası, kara tipi akciğerden hava tipi akciğere geçiş, ara geçiş safhasında bulunan bir akciğerin hiçbir işlevselliğinin olmaması nedeniyle mümkün değildir.

Bu konuda belirtilmesi gereken ikinci nokta, sürüngenlerin diyaframlı, kuşların ise diyaframsız bir solunum sistemine sahip olmasıdır. Bu farklı yapı da, yine iki akciğer tipi arasında gerçekleşecek bir evrimi imkansız kılar. Solunumsal fizyoloji alanında otorite sayılan John Ruben, bu konuda şu yorumu yapar:

Theropod bir dinozorun kuşlara evrimleşmesi, diyaframında ciddi bir handikap oluşmasını gerektirecektir, ama bu durum canlının nefes alma yeteneğini çok kritik bir biçimde sınırlayacaktır... Buna neden

olabilecek bir mutasyonun seçici bir avantaj sağlaması imkansız görünmektedir.51

Kuş akciğerinin evrime meydan okuyan bir diğer özelliği, hiçbir zaman havasız kalmayan ve kaldığında "çökme" tehlikesiyle karşılaşan ilginç yapısıdır. Michael Denton bu konuyu da şöyle açıklar:

Bu denli farklı bir solunum sisteminin, standart omurgalı dizaynından nasıl evrimleşmiş olabileceğini düşünmek neredeyse imkansızdır. Özellikle de solunum sisteminin çalışır halde korunmasının bir organizmanın yaşamı için ne kadar zorunlu olduğu düşünüldüğünde. Dahası, avien akciğerinin kendi özgü form ve fonksiyonu, daha bir çok özelleşmiş adaptasyonu gerektirecektir... Çünkü öncelikle, avien akciğeri vücut duvarlarına sıkıca tutturulmuştur ve hacim olarak genişlemesi mümkün değildir. Öte yandan, akciğerdeki hava tüplerinin çok dar yarıçapları ve bunların içindeki herhangi bir sıvının yüksek yüzey gerilimi nedeniyle, avien akciğeri, diğer omurgalıların aksine, kendi içinde çökmüş bir durumdan alınıp yeniden havayla doldurulamaz... (Bu yüzden) Kuşlarda, akciğerin içindeki hava kesecikleri, diğer omurgalıların aksine, hiçbir zaman boşaltılmaz. Aksine ciğerler ilk gelişmeye başladıkları andan itibaren (embriyo aşamasında) daima ya sıvıyla ya da havayla doludurlar.52

Elbette ki, sürüngenlerin ve diğer omurgalıların akciğerlerinden tamamen farklı olan ve olağanüstü derecede hassas dengelere dayanan bu sistem, evrimin iddia ettiği gibi bilinçsiz mutasyonlarla kademe kademe gelişmiş olamaz. Denton, kuş akciğerinin bu yapısının Darwinizm'i geçersiz kıldığını şöyle ifade etmektedir:

Kuş akciğeri, bizleri, Darwin'in "eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişiklikle kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır" şeklindeki meydan okuyuşuna cevap vermeye götürmektedir.53

Kuş Tüylerinin Kökeni

Kuşların sürüngenlerden evrimleştiğini iddia eden evrim teorisi, bu iki ayrı canlı sınıfı arasındaki dev farkları asla açıklayamamaktadır. Kuşlarla sürüngenlerin arasına aşılmaz bir uçurum koyan bir özellik ise, tamamen kuşlara has bir yapı olan tüylerdir.

Kuş tüylerindeki yaratılış hiçbir evrimsel süreçle açıklanamayacak kadar komplekstir. Ünlü kuş bilimci Alan Feduccia, "Tüylerin her özelliği aerodinamik fonksiyona sahiptir. Hafiftirler, kaldırma kuvvetleri vardır ve kolaylıkla eski biçimlerine dönebilirler" der. Feduccia, evrim teorisinin bu konudaki çaresizliğini ise şöyle kabul eder:

Uçmak için böylesine tasarlanmış bir organın, nasıl olup da ilk başta başka bir amaca yönelik olarak ortaya çıktığını anlayamıyorum.54

Ayrıca tüylerin ortasında hepimizin bildiği uzun ve sert bir boru vardır. Bu borunun her iki tarafından yüzlerce tüy çıkar. Boyları ve yumuşaklıkları farklı olan bu tüyler kuşa aerodinamik özellik kazandırır. Ancak daha da ilginç olanı, bu tüylerin her birinin üzerinde de, "tüycük" denilen ve gözle görülemeyecek kadar küçük olan çok daha küçük tüylerin bulunmasıdır. Bu tüycüklerin üzerinde ise "çengel" adı verilen minik kancalar vardır. Bu kancalar sayesinde her tüycük birbirine sanki bir fermuar gibi tutunur.

Turna kuşunun tek bir tüyünün üzerinde, tüy borusunun her iki yanında uzanan 650 tane incecik tüy vardır. Bunların her birinde ise 600 adet karşılıklı tüycük bulunur. Bu tüycüklerin her biri ise, 390 tane çengelle birbirlerine bağlanır. Çengeller bir fermuarın iki tarafı gibi birbirine kenetlenmiştir. Çengeller herhangi bir şekilde birbirinden ayrılırsa, kuşun bir defa silkinmesi veya daha ağır hallerde gagasıyla tüylerini düzeltmesi tüylerin eski haline dönmesi için yeterlidir.

Tüylerin bu kompleks yapısının rastlantısal mutasyonlar sonucunda sürüngen pulundan evrimleştiğini savunmak, hiçbir bilimsel temeli olmayan dogmatik bir inanıştan başka bir şey değildir. Nitekim neo-Darwinizm'in duayenlerinden biri olan Ernst Mayr, bu konuda yıllar önce şu itirafta bulunmuştur:

Duyu organları, örneğin bir omurgalı gözünün ya da bir kuşun tüyleri gibi kusursuzca dengelenmiş sistemlerin rastlantısal mutasyonlar sonucunda gelişebileceğini varsaymak, bir insanın inandırıcılığı üzerinde ciddi bir sınırlamadır.55

Tüylerdeki bu üstün yaratılış, Charles Darwin'i de çok düşündürmüş, hatta tavuskuşu tüylerindeki mükemmel estetik, kendi ifadesiyle Darwin'i "hasta etmiş"tir. Darwin, arkadaşı Asa Gray'e yazdığı 3 Nisan 1860 tarihli mektupta "gözü düşünmek çoğu zaman beni teorimden soğuttu. Ama kendimi zamanla bu probleme alıştırdım" dedikten sonra şöyle devam eder:

Şimdilerde ise doğadaki bazı belirgin yapılar beni çok fazla rahatsız ediyor. Örneğin bir tavuskuşunun tüylerini görmek, beni neredeyse hasta ediyor.56

Kültürel Evrim Yalanı

Evrimciler varsaydıkları biyolojik evrime paralel olarak, kültürel alanda da ilkelden gelişmişe doğru bir kültürel gelişim yaşandığını öne sürerler. Hiçbir bilimsel geçerliliği olmayan ve hayali bir soy ağacı olmaktan öteye gidemeyen insanın evrimsel öyküsüne uygun olarak Kaba Taş, Yontma Taş, Cilalı Taş gibi çeşitli devirlerdeki yaşantılar hakkında pek çok hikaye anlatırlar.

İnsanın evrimi senaryosu tümüyle hayali bir kurgudur. Çünkü böyle bir soy ağacının var olması için maymunlardan insanlara aşamalı bir

evrim yaşanmış ve bunun fosillerinin bulunmuş olması gerekir. Oysa maymunlarla insanlar arasında açık bir uçurum vardır. İskelet yapıları, kafatası hacimleri, dik ya da eğik yürüme kriterleri gibi özellikler, insan ile maymunun arasını açıkça ayırmaktadır. Bugün evrimcilerin insanın ilkel ataları olarak öne sürdükleri maymun insan arası hayali araformların (Australopithecus, Homo habilis, Homo erectus vs.) taraflı yorumlardan, çarpıtmalardan ve sahtekarlıklardan ibaret olduğu anlaşılmıştır. (bkz. Piltdown Adamı sahtekarlığı; Nebraska Adamı sahtekarlığı; Neandertal Adamı: Bir insan ırkı...)

Örneğin evrimcilerin maymun insan arası varlıklar olarak lanse ettikleri Neandertaller (Homo neanderthalensis) bundan 100 bin yıl önce Avrupa'da aniden ortaya çıkmış ve yaklaşık 35 bin yıl önce de yine hızlı ve sessiz bir biçimde yok olmuş -ya da diğer ırklarla karışarak asimile olmuş- insanlardır. Günümüz insanından tek farkları, iskeletlerinin biraz daha güçlü ve kafatası hacmi ortalamalarının biraz daha yüksek olmasıdır.

Neandertaller bir insan ırkıdır ve bugün artık bu gerçek hemen herkes tarafından kabul edilmektedir. Bazı evrimci paleoantropologlar bu insanları çok uzun zaman "ilkel bir tür" olarak kabul etmiş, ama bulgular Neandertal insanının bugün sokakta yürüyen herhangi bir "yapılı" insandan daha farklı olmadığını göstermiştir. Bu konuda önde gelen bir otorite sayılan New Mexico Üniversitesi'nden paleoantropolog Erik Trinkaus şöyle yazar:

Neandertal kalıntıları ve günümüz insanı kemikleri arasında yapılan ayrıntılı karşılaştırmalar göstermektedir ki, Neandertaller'in anatomisinde ya da hareket, alet kullanımı, zeka seviyesi veya konuşma kabiliyeti gibi özelliklerinde günümüz insanlarından aşağı sayılabilecek hiçbir şey yoktur.57

Tüm bunlara rağmen evrimciler, Neandertal insanını günümüz insanının bir alt türü olarak tanımlarlar. Dolayısıyla ilkel bir kültür düzeyine sahip olduklarını öne sürerler.

Ancak fosil bulguları, evrimcilerin iddialarının tersine Neandertaller'in ileri bir kültüre de sahip olduklarını göstermektedir. Bunun en ilginç örneklerinden biri, Neandertal insanları tarafından yapılmış olan fosilleşmiş bir flüttür. Bir ayının uyluk kemiğinden yapılmış olan söz konusu flüt, arkeolog Ivan Turk tarafından 1995 Temmuzu'nda Kuzey Yugoslavya'daki bir mağarada bulunmuştur. Daha sonra da bir müzikolog olan Bob Fink, flütü analiz etmiştir. Fink, karbon testine göre yaşının 43.000 ile 67.000 yıl arasında olduğu düşünülen bu aletin, 4 nota çıkardığını ve flütte yarım tonların da, tam tonların da bulunduğunu tespit etmiştir.

Bu keşif, neandertaller'in Batı müziğinin temel formu olan yedi nota ölçüsünü kullandıklarını göstermektedir. Flütü inceleyen Fink,

"eski flütün üzerindeki ikinci ve üçüncü delikler arasındaki mesafenin, üçüncü ve dördüncü delikler arasındaki mesafenin iki katı" olduğunu belirtmektedir. Bunun anlamı birinci mesafenin tam notayı, ona komşu olan mesafenin de yarım notayı temsil ettiğidir. "Bu üç nota inkar edilemez bir şekilde diatonik bir ölçekteki gibi ses çıkarır" diyen Fink, Neandertaller'in müzik kulağı ve bilgisi olan insanlar olduğunu belirtmektedir.58

Diğer bazı fosil bulguları Neandertaller'in ölülerini gömdüklerini, hastalarına baktıklarını, kolye ve benzeri takı eşyaları kullandıklarını göstermektedir.59

Öte yandan fosil kazıları sırasında Neandertal insanları tarafından kullanıldığı tespit edilen 25 bin yıllık bir dikiş iğnesi bulunmuştur. Kemikten yapılmış olan bu iğne son derece düzgündür ve iplik geçirilmesi için açılmış bir deliğe sahiptir.60 Elbette dikiş iğnesine ihtiyaç duyacak bir giyim-kuşam kültürüne sahip olan insanlar "'ilkel" sayılamazlar.

New Mexico Üniversitesi'nde antropoloji ve arkeoloji profesörü olan Steven L. Kuhn ve Mary C. Stiner, evrim teorisini savunmalarına rağmen, yaptıkları arkeolojik araştırmalar ve analizler sonucu, İtalya'nın güneybatı sahilindeki mağaralarda binlerce yıl yaşamış olan Neandertaller'in, günümüz insanı gibi kompleks bir düşünce yapısı gerektiren faaliyetlerde bulunduklarını ortaya koymuşlardır.61

California Üniversitesi'nden Margaret Conkey, neandertaller'den önceki dönemlere ait olan aletlerin de bilinçli ve zeki topluluklar tarafından yapıldığını şöyle anlatmaktadır:

Arkaik insanların elleriyle yaptıkları nesnelere bakacak olursanız, hiç de acemi işi şeyler olmadıklarını görürsünüz. Arkaik insanlar kullandıkları malzemenin nasıl bir şey olduğunu ve nasıl bir dünyada yaşadıklarının bilincindedirler.62

Tüm bunlar, evrimcilerin iddia ettikleri kültürel evrim senaryolarının asılsız olduğunu kanıtlamaktadır.

L

Laetoli Ayak İzleri
(İnsan ayak izleri)

Mary Leakey tarafından 1978'de Tanzanya Laetoli'deki volkanik kül tabakasında bazı ayak izleri bulundu. Bu ayak izleri, ünlü fosil Lucy ile ilgili olarak yürütülen evrimci propagandanın önemli bir parçası olarak kullanıldı. (bkz. Lucy kandırmacası) Söz konusu ayak izleri, evrimciler tarafından maymun-insan ortak atası kabul edilen Lucy'nin iki ayağı üzerinde yürüyebildiğinin en somut kanıtı olarak sunuldular. Ayak izlerinin Lucy ile aynı yaşta, yani yaklaşık 3.6 milyon yıl yaşında olduğu açıklanmış ve dik yürüyüşünün bir delili olduğu iddia edilmişti.

Ayak izleri gerçekten de Lucy kadar eskiydiler ve dik yürüyen bir canlı tarafından bırakıldıkları açıktı. Ama bu izlerin Lucy gibi bir hayali ara geçiş sınıflandırması olan Australopithecus afarensis'e ait olduğunu gösteren hiçbir bulgu yoktu; bu ayak izlerinin gerçek insanlara ait olduğu son derece açıktı. Mary Leakey ile birlikte çalışan ünlü paleoantropolog Tim White bu konuda şunları söylemiştir:

Bu konuda yanılgıya düşmeyin, bunlar insan ayak izleridir... Görünen morfoloji aynıdır. İyi bir kavisle çizilmiş düzgün bir topuk ve ayağın önünde güzel bir yuvarlaklık vardır. Büyük başparmağın sırası düzdür. Bir maymun başparmağındaki gibi yana sarkmamaktadır. Hiç kuşkunuz olmasın... Bunlar günümüz insanının ayak izlerinden tamamen farksız. Eğer bu izler bugün bir California plajında olsalardı ve bir çocuğa bunların ne olduğu sorulsaydı, hiç tereddüt etmeden burada bir insanın yürüdüğünü söylerdi. Bunları, kumsalda yer alan diğer yüzlerce insan ayak izinden ayırt edemezdi. Dahası, siz de ayırt edemezdiniz.63

Kuzey California Üniversitesi'nden Louis Robins ise ayak izlerini inceledikten sonra şöyle demiştir:

Ayağın kemeri yüksektir, ufak olan kişinin ayak kemeri benimkisinden bile daha yüksektir, yani parmaklar insan parmaklarıyla aynı şekilde yeri kavramaktadırlar. Bunu başka hayvan formlarında göremezsiniz.64

Kısacası, 3.6 milyon yıl yaşında olduğu söylenen bu ayak izlerinin Lucy'ye ait olması imkansızdı. Çünkü kıvrık el ve ayaklara sahip olan ve yürürken ön ayaklarını da kullanan Lucy'nin ancak insana ait olabilecek bu tip izleri bırakması mümkün değildi. Ayak izlerinin Australopithecus afarensis tarafından bırakıldığının düşünülmesinin sebebi ise, fosillerin bulunduğu ve 3.6 milyon yıl yaş biçilen volkanik tabakaydı. Bu kadar eski bir tarihte insanların yaşamış olamayacağı düşünülerek, izler Australopithecus afarensis'e atfedilmişti.

Tarafsız incelemeler, ayak izlerinin gerçek sahiplerini de tanımladı: 10 yaşındaki bir insanın 20 tane ve daha küçük yaşta birinin de 27 tane

fosilleşmiş ayak izi vardı. Ve bunlar, kesinlikle, bizim gibi normal insanlardı. Yani evrimcilerin, insanın sözde en eski atalarının yaşadığını iddia ettikleri dönemde bildiğimiz gerçek insanlar yaşamaktaydı. Kısaca insanın atası yine insandan başkası değildi.

Lamarck, Jean B.

Evrim teorisi, felsefi kökenleri Eski Yunan'a kadar uzanmasına karşın, bilim dünyasının gündemine 19. yüzyılda girdi. Önce Fransız biyolog Jean B. Lamarck, Zoological Philosophy adlı kitabında canlı türlerinin birbirlerinden evrimleştikleri varsayımını ortaya attı.

Lamarck'a göre canlılar yaşamları sırasında kazandıkları özellikleri sonraki nesle aktarıyorlar, böylece evrimleşiyorlardı. Örneğin zürafalar, ceylan benzeri hayvanlardan türemişlerdi; yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı. Darwin de canlıları evrimleştiren etken olarak, Lamarck'ın "kazanılmış özelliklerin aktarılması" tezine başvurdu.

Lamarck'ın "kazanılmış özelliklerin aktarılması" olarak bilinen bu evrim modeli, kalıtım kanunlarının keşfedilmesi ile birlikte geçerliliğini yitirmiştir. (bkz. Kalıtım kanunları) 20. yüzyılın ortalarında DNA'nın keşfiyle birlikte, canlıların, hücrelerinin çekirdeğine kodlanmış çok özel bir genetik bilgiye sahip oldukları ve bu genetik bilginin, "kazanılmış özellikler" tarafından değiştirilemeyeceği ortaya çıktı. (bkz. DNA) Dolayısıyla bir canlının sürekli ağaçlara uzanması sonucunda boynu bir kaç santim uzamış olsa bile, doğurduğu yavruları yine o türe ait standart boyun ölçüleri ile doğacaklardı. Lamarck'ın öne sürdüğü evrim teorisi, bilimsel bulgular tarafından yalanlandı ve yanlış bir varsayım olarak tarihe geçti.

Lamarkizm

Darwin canlıları evrimleştiren etken olarak, Lamarck'ın "kazanılmış özelliklerin aktarılması" tezine başvurdu. (bkz. Lamarck, Jean B.)

Evrim teorisini savunan bir araştırmacı olan Gordon Taylor, The Great Evolution Mystery adlı kitabında Lamarkizm'i tanımlayarak, Darwin'in bu düşünce biçiminden yoğun olarak nasıl etkilendiğini şöyle anlatır:

Lamarkizm, kazanılmış olan özelliklerin kalıtsal olarak aktarılması olarak bilinir... Darwin'in kendisi, açık konuşmak gerekirse, böyle bir kalıtımın gerçekleştiğine inanmış ve hatta parmaklarını kaybettikten sonra çocukları parmaksız olarak doğan bir adamı kaynak olarak gösterip bu olayı anlatmıştır... Darwin, Lamarck'tan tek bir fikir bile almadığını iddia etmiştir. Bu son derece ironiktir, çünkü Darwin sürekli olarak kazanılmış özelliklerin aktarılması fikriyle oynamıştır ve (bu nedenle) eleştirilmesi gereken, Lamarck'tan ziyade Darwin'dir. Kitabının

(Türlerin Kökeni) 1859 yılı baskısında "dış şartların değişiminin"varyasyonlara kaynaklık ettiğini söylemekte, ama hemen ardından bu şartların varyasyonları yönettiğini ve bunu yaparken de doğal seleksiyonla işbirliği yaptığını açıklamaktadır. Her geçen yıl, (organların) kullanılması ya da kullanılmaması konusuna daha fazla önem vermiştir... 65

Le Chatelier Prensibi

Amino asitler protein oluşturmak üzere kimyasal olarak birleşirken aralarında "peptid bağı" denilen özel bir bağ kurarlar. Bu bağ kurulurken bir su molekülü açığa çıkar. Bu durum, ilkel hayatın denizlerde ortaya çıktığını öne süren evrimci açıklamayı kesinlikle çürütmektedir. Çünkü, kimyada "Le Chatêlier Prensibi" olarak bilinen kurala göre, açığa su çıkaran bir reaksiyonun (kondansasyon reaksiyonu) su içeren bir ortamda sonuçlanması mümkün değildir. Sulu bir ortamda bu çeşit bir reaksiyonun gerçekleşebilmesi, kimyasal reaksiyonlar içinde "oluşma ihtimali en düşük olanı" olarak nitelendirilir.

Dolayısıyla, evrimcilerin hayatın başladığı ve amino asitlerin oluştuğu yerler olarak belirttikleri okyanuslar, amino asitlerin birleşerek proteinleri oluşturması için kesinlikle uygun olmayan ortamlardır. Kimyacı Richard E. Dickerson bunun nedenini şöyle açıklar:

Eğer protein ve nükleik asit polimerleri öncül monomerlerden oluşacaksa polimer zincirine her bir monomer bağlanışında bir molekül su atılması şarttır. Bu durumda suyun varlığının polimer oluşturmanın aksine, ortamdaki polimerleri parçalama yönünde etkili olması gerçeği karşısında, sulu bir ortamda polimerleşmenin nasıl yürüyebildiğini tahmin etmek güçtür.66

Öte yandan, evrimcilerin bu gerçek karşısında iddia değiştirip, ilkel hayatın karalarda oluştuğunu öne sürmeleri de imkansızdır. Çünkü ilkel atmosferde oluştukları varsayılan amino asitleri ultraviyole ışınlarından koruyacak yegane ortam denizler ve okyanuslardır. Amino asitler karada ultraviyole yüzünden parçalanırlar. Le Chatêlier prensibi ise denizlerdeki oluşum iddiasını çürütmektedir. Bu durum da evrim teorisi açısından bir başka çıkmazdır.

Leakey, Richard

Bir antropolog ve paleontolog olan Richard Leakey, aynı zamanda ünlü bir evrimci yazardır. Fakat Richard Leakey esas olarak yaptığı fosil avcılıklarıyla bilinmektedir. Özellikle Kenya'nın kuzeyindeki Turkana gölü kıyılarında yaptığı geziler sonucunda çok sayıda fosil bulmuştur. Fakat bu fosiller konusunda öne sürdükleri ile birçok defa paleoantropoloji dünyasını yanıltmıştır.

Örneğin, 2.8 milyon yıl yaş biçtiği bir kafatasını antropoloji tarihinin en büyük buluşu gibi tanıtmış, fakat bir süre sonra bu kafatasının insansı yüzünün kasıtlı bir benzetmenin sonucu olduğu anlaşılmıştır. (bkz. Homo rudolfensis)

Leakey, evrim teorisi hakkında çok taraflı olmasına rağmen, evrim aleyhindeki deliller karşısında zaman zaman bu tutumunu değiştirmiştir. Bunun örneklerinden biri Turkana Çocuğu hakkında yaptığı açıklamalardır. Evrimciler insanın hayali evrim şemasında, maymundan dik yürüyen insana geçişi gösterebilmek açısından "dik yürüyen insan" anlamına gelen Homo erectus kavramını ortaya atmışlardı. Gerçekte günümüz insanının iskeletinden farksız olan bir iskeleti Homo erectus örneği olarak öne sürmüşlerdi. Bu sınıfa dahil edilen en ünlü fosil ise "Turkana Çocuğu" fosiliydi. Evrimcilerin iddialarının aksine bu fosilin 12 yaşında bir çocuğa ait olduğu ve büyüdüğü zaman yaklaşık 1.83 boyunda olacağı saptanmıştı. Ayrıca fosilin bulunmasından kısa bir süre sonra, dik iskelet yapısının da günümüz insanından farksız olduğu tespit edilmişti.

Leakey, "Modern ve Uzun" başlıklı makalesinde Turkana Çocuğu fosilinin evrimsel teorilerle yarattığı çelişkileri şöyle izah eder:

... Turkana Çocuğu günümüz çocuğuyla karşılaştırıldığında şaşılacak bir irilik gösteriyordu. ... Bugün kalabalıkta fark edilmeden dolaşabilirdi. Bu keşif, insanın tarih boyunca gittikçe büyüdüğünü söyleyen klasik evrimci düşünceyle çelişiyordu.67

Bir evrimci olmasına rağmen Richard Leakey, Homo erectus'un günümüz insanı ile olan farklılığının ırksal farklılıktan öte bir anlam taşımadığını şöyle ifade eder:

Herhangi bir kişi farklılıkları fark edebilir: Kafatasının biçimi, yüzün açısı, kaş çıkıntısının kabalığı vs. Ancak bu farklılıklar bugün değişik coğrafyalarda yaşamakta olan insan ırklarının birbirleri arasındaki farklılıklardan daha fazla değildir. Böyle bir varyasyon, topluluklar birbirlerinden uzun zaman aralıklarında ayrı tutuldukları zaman ortaya çıkar.68

Lewontin, Richard

Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan a priori bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları

kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.69

Lewontin'in kullandığı "a priori" terimi oldukça önemlidir. Bu felsefi terim, hiçbir deneysel bilgiye dayanmayan bir ön varsayımı ifade eder. Bir düşüncenin doğruluğuna dair bir bilgi yok iken, onu doğru varsayar ve öyle kabul ederseniz, bu "a priori" bir düşüncedir. Evrimci Lewontin'in açık sözlülükle ifade ettiği gibi, materyalizm de evrimciler için "a priori" bir kabuldür ve bilimi bu kabule uydurmaya çalışmaktadırlar. Materyalizm bir Yaratıcı'nın varlığını kesin olarak reddetmeyi zorunlu kıldığı için de, ellerindeki tek alternatif olan evrim teorisine sarılmaktadırlar. Evrim bilimsel veriler tarafından ne kadar yalanlanırsa yalanlansın fark etmez; söz konusu bilim adamları onu bir kere "a priori doğru" olarak kabul etmişlerdir. Bu önyargılı tutum, evrimcileri "bilinçsiz maddenin kendi kendini düzenlediğine inanmak" gibi bilime ve akla aykırı bir inanışa götürür.

Liaoningornis

Sürüngen-kuş evrimi konusunda savunulan az sayıdaki ara geçiş formu iddialarından en tanınmışı Archæopteryx isimli fosil kuştur. Ancak Archæopteryx'in bir ara geçiş formu olmadığı, uçabilen, günümüz kuşlarından hiçbir farkı olmayan bir kuş olduğu artık bilinmektedir. (bkz. Archæopteryx)

"Günümüz kuşlarının atası" olduğu öne sürülen Archæopteryx, bundan yaklaşık 150 milyon yıl önce yaşamıştır. Fakat Çin'de Kasım 1996'da bulunan Liaoningornis adındaki fosil evrimcilerin Archæopteryx hakkındaki iddialarını çürütmüştür.

130 milyon yıl yaşındaki Liaoningornis isimli bu kuş, günümüz kuşlarında bulunan uçuş kaslarının tutunduğu göğüs kemiğine sahipti. Diğer yönleriyle de bu canlı günümüz kuşlarından farksızdı. Tek farkı, ağzında dişlerinin olmasıydı. Bu durum, dişli kuşların, hiç de evrimcilerin iddia ettiği gibi ilkel bir yapıya sahip olmadıklarını gösteriyordu.70 Nitekim Alan Feduccia, Discover dergisinde yayınlanan yorumunda, Liaoningornis'in, kuşların kökeninin dinozorlar olduğu iddiasını geçersiz kıldığını belirtmiştir.71

Linnaeus, Carolus

İsveçli doğa bilimci Carolus Linnaeus 1735 yılında, bilinen tüm canlı türlerini sınıflandırdığı Systema Naturae (Doğa Sistemi) adlı yapıtını yayınladı. Linnaeus türlerin değişmezliğine, yani sıraladığı türlerin yüzyıllar boyu kuşaktan kuşağa koruyacakları özellikler taşıdıklarına inanıyordu. Linnaeus botaniğin ve zoolojinin öncüsü olmuş, canlılar arasında yaptığı sınıflandırmalar ise günümüzde biyologların halen kullandığı sınıflandırmaların temelini oluşturmuştur.72

Canlılardaki benzer organları ilk kez gündeme getiren bilim adamlarından Carolus Linnaeus, bu organları "ortak yaratılış" örneği olarak görmüştü. Yani benzer organlar, ortak bir atadan tesadüfen evrimleştikleri için değil, belirli bir işlevi görmek için bilinçli bir şekilde yaratılmış oldukları için birbirlerine benziyordu. Bu yoruma göre, farklı canlıların benzer organlara sahip olması, ortak bir Yaratıcı'nın ürünü olmalarından kaynaklanmaktadır. Örneğin tüm kuşların kanat sahibi olmasının nedeni, kanatların uçuş için en ideal yapıda olması ve dolayısıyla bu ideal yapının her kuş türü için ayrı ayrı yaratılmış olmasıdır. Bu yorum, canlıları Allah'ın yarattığını açıkça ortaya koyar. (bkz. Yaratılış gerçeğini savunma)

Nitekim modern bilimsel bulgular da, benzer organlar için ortaya atılan "ortak ata" iddiasının tutarlı olmadığını ve yapılabilecek yegane açıklamanın söz konusu "ortak yaratılış" açıklaması olduğunu göstermektedir. (bkz. Ortak ata yalanı)

Lucy Kandırmacası (Australopithecus Afarensis)

Lucy, 1973 yılında Donald Johanson tarafından Etiyopya'daki Afar bölgesinde bulunan ve bu bölgeden hareketle Australopithecus afarensis olarak adlandırılan bir fosildir. Lucy uzun yıllar insanın evrimi senaryosunda aranan kayıp halka olarak gösterilmiştir. Ancak son bilimsel bulgular nedeniyle artık evrimci kaynaklar tarafından da itibar görmemektedir. Son dönemlerde Australopithecus'un insanın atası sayılamayacağı, ünlü Fransız bilim dergisi Science et Vie'nin Mayıs 1999 sayısında kapak konusu olmuştur. Dergide "Adieu Lucy" (Elveda Lucy) başlığı kullanılarak, Australopithecus türü maymunların insanın soy ağacından çıkarılması gerektiği yazılmıştır. St W573 kodlu yeni bir Australopithecus fosili bulgusuna dayanılarak yazılan makalede şu cümleler yer almaktadır:

Yeni bir teori Australopithecus türünün insan soyunun kökeni olmadığını söylüyor... St W573'ü incelemeye yetkili tek kadın araştırmacının vardığı sonuçlar, insanın atalarıyla ilgili güncel teorilerden farklı; hominid soy ağacını yıkıyor. Böylece bu soy ağacında yer alan insan ve doğrudan ataları sayılan primat cinsi büyük maymunlar hesaptan çıkarılıyor... Australopithecuslar ve Homo türleri (insanlar) aynı dalda yer almıyorlar, Homo türlerinin (insanların) doğrudan ataları, hala keşfedilmeyi bekliyor.73

M

Makro Evrim Masalı

Evrimciler türler içindeki çeşitliliği, yani varyasyonu "mikro evrim", yeni türlerin oluşması varsayımını ise "makro evrim" olarak adlandırırlar. Evrimcilerin bu tanımlamalarda kullandıkları çarpıtmalardan ilki "mikro evrim" safsatasıdır. Evrimciler, güya mikro evrim herkesçe kabul edilen açık bir bilimsel gerçekmiş, makro evrim de mikro evrimin daha uzun zamana yayılmış bir sonucuymuş izlenimi vermeye çalışırlar. Herşeyden önce vurgulanması gereken nokta, "mikro evrim" diye bir sürecin de gerçekte var olmadığıdır. Evrimciler başta da belirttiğimiz gibi türler içindeki çeşitlenme (varyasyon) olayına "mikro evrim" adını takarak bu olaya sözde evrimsel bir süreçmiş görünümü vermeye çalışırlar. Oysa, durum hiç ilgisi olmayan bir olaya, içinde "evrim" sözcüğü geçen bir isim takarak göz boyamaya çalışmaktan ibarettir. Çeşitlenme yani varyasyon, her türün gen havuzundaki bilgilerin o türün bireyleri arasındaki çaprazlanmalar sonucunda ortaya çeşitli farklı gen kombinasyonlarının çıkmasından ibarettir. Sonuçta o türün gen havuzuna eklenen yeni bir bilgi yoktur. Dolayısıyla ortada evrim gibi bir süreç yoktur (bkz. Mikro evrimin geçersizliği).

İkinci çarpıtma ise türün kendi içindeki sözde mikro evrimlerin daha uzun zaman içinde birikmesi sonucunda "makro evrim", yani tür değişimlerinin meydana geldiği iddiasıdır. Oysa, "mikro evrim" diye bir kavramın gerçek dışı olduğu anlaşılınca, "makro evrim" iddiasının da hayali dayanağı ortadan kalkmış olur. Çünkü mikro evrim gibi bir süreç yaşanmadığına göre, sözde bunların birikmesiyle oluştuğu iddia edilen "makro evrim" gibi bir kavram mantıken bütünüyle iptal olmuş olur.

"Makro evrim" ve "mikro evrim" gibi hayali kavramların ve bunlara dayalı varsayımların gerçekte türlerin kökenine hiçbir açıklama getiremediği, birçok evrimci biyolog tarafından kabul edilmiştir. Ünlü evrimci paleontolog Roger Lewin, Kasım 1980'de Chicago Doğa Tarihi Müzesi'nde 150 evrimcinin katıldığı, dört gün süren ünlü sempozyumda bu konuda varılan sonucu şöyle anlatır:

Darwin'in (varyasyonlardan yola çıkarak) yaptığı mantık yürütmeleri haklı mıydı? Evrimsel biyolojinin tarihindeki son 40 yılın en önemli konferanslarından birine katılan bilim adamlarının ortaya koydukları yargıya göre, bu sorunun cevabı "hayır"dır. Chicago konferansındaki temel mesele, mikro evrimi sağlayan mekanizmaların, makro evrim adını verdiğimiz fenomeni açıklamak için de kullanılıp kullanılamayacağı olmuştur... Cevap açıklıkla verilebilir: Hayır.74

Makro Mutasyon Kandırmacası

Var olduğunu iddia ettikleri ara geçiş formlarının bir türlü bulunamaması evrimcilerin yeni tezler üretmelerine neden olmuştur. Bunlaran biri sıçramalı evrim teorisidir. Bu teori, tür oluşumuna yol açan mutasyonların çok büyük ölçeklerde gerçekleştiğini ya da bazı bireylerin üst üste yoğun mutasyonlara maruz kaldıklarını varsaymaktadır.

Yüzyılın ünlü genetikçilerinden Fisher'ın deney ve gözlemlere dayanarak ortaya koyduğu bir kural, bu varsayımı açıkça geçersiz kılmaktadır. Fisher, bir "mutasyonun bir canlı popülasyonunda kalıcı olabilmesinin, mutasyonun fenotip üzerindeki etkisiyle ters orantılı" olduğunu bildirir.75 Bir başka deyişle, bir mutasyon ne kadar büyük olursa, toplulukta kalıcı olması ihtimali de o kadar azalır.

Ayrıca mutasyonlar canlıların genetik bilgisinde rastlantısal değişiklikler oluştururlar ve hiçbir zaman canlının genetik bilgisini geliştiren bir etkileri yoktur. Aksine, mutasyondan etkilenen bireyler ciddi hastalık ve sakatlıklara maruz kalır. Dolayısıyla bir birey mutasyondan ne kadar fazla etkilenirse, yaşama ihtimali de o kadar azalacaktır. Darwinist Ernst Mayr, bu konuda şu yorumu yapar:

Mutasyonlar sonucunda genetik canavarların oluşması gerçekten de gözlemlenen bir olgudur, fakat bunlar o kadar garip canlılardır ki, ancak "canavarlar" olarak tanımlanabilir. O denli dengesizleşmişlerdir ki, dengeleyici seleksiyon mekanizması vasıtasıyla elenmekten kurtulmak için hiçbir imkanları yoktur... Gerçekte bir mutasyon fenotipi ne kadar çok etkilerse, onun (doğal ortama olan) uygunluğunu o kadar azaltır. Bu tip radikal bir mutasyonun, farklı bir adaptasyon sağlayacak yeni bir fenotip oluşturacağına inanmak, bir mucizeye inanmak demektir... Bu "canavara" çiftleşeceği uygun bir eş bulmak ve bunların popülasyonun normal bireylerinden türeyici bir biçimde izole edilmeleri de, bence asla aşılamayacak zorluklardır.76

Mutasyonların evrimsel bir gelişme sağlamadığı açıktır ve bu gerçek hem neo-Darwinizm'i hem de sıçramalı evrim teorisini çıkmaza sürüklemektedir. Mutasyon bir tahrip mekanizması olduğuna göre, sıçramalı evrim savunucularının sözünü ettikleri makromutasyonlar, canlılar üzerinde "makro" düzeyde tahribatlar oluşturacaktır. Genetikçi Lane Lester ve popülasyon genetikçisi Raymond Bohlin, söz konusu mutasyon çıkmazını şöyle anlatırlar:

Sonuçta dönüp-dolaşıp gelinen temel nokta, herhangi bir evrim modelinde, her türlü genetik varyasyonun mutlak kökeninin mutasyon oluşudur. Bazıları, küçük mutasyonların birikmesi düşüncesinin sonuçlarından rahatsız olmakta ve evrimsel yeniliklerin kökenini açıklamak için makromutasyonlara yönelmektedir. Goldschmidt'in "umulan canavarları" gerçekten de geri dönmüştür. Ancak

makromutasyonlar tarafından etkilenen popülasyonlar, gerçekte yaşam mücadelesinde yenik düşen popülasyonlar haline gelmektedir. Makromutasyonların, komplekslik artışı sağlanmasının (genetik bilgiyi geliştirmesinin) ise izi bile yoktur. Eğer yapısal gen mutasyonları (küçük mutasyonlar) gerekli değişimleri oluşturmakta yetersiz kalıyorlar ise, düzenleyici genler üzerindeki mutasyonlar daha da işe yaramaz olacaktır; çünkü adaptasyon sağlamayacak ve hatta yıkıcı etkiler oluşturacaktır... Bir nokta son derece açıktır: Mutasyonların, ister büyük isterse küçük olsunlar, sınırsız bir biyolojik değişim oluşturabilecekleri tezi, bir olgudan çok bir inanç olarak kalmaya devam etmektedir.77

Gözlem ve deneyler, mutasyonların genetik bilgiyi geliştirmediğini ve canlıları tahrip ettiğini gösterirken, sıçramalı evrim savunucularının mutasyonlardan büyük "başarılar" beklemeleri, açık bir tutarsızlıktır.

Malthus, Thomas Robert

İngiliz iktisatçı Thomas Robert Malthus, teorileri ile Darwin'in doğada kıyasıya bir yaşam mücadelesi olduğu ve her canlının sadece kendini düşündüğü fikirlerinin şekillenmesinde etkili olmuştur. Malthus, yiyecek kaynaklarının aritmetik dizi ile artarken, insanların geometrik dizi ile çoğaldıklarını anlatmış ve bu yüzden insanların kaçınılmaz olarak kıyasıya bir yaşam mücadelesi içinde olduklarını öne sürmüştür. Darwin ise bu kıyasıya yaşam mücadelesi kavramını doğaya uyarlamıştır.

19. yüzyılda Malthus'un fikirleri oldukça geniş bir kitle tarafından benimsenmişti. Özellikle, Avrupalı üst sınıfın entelektüelleri Malthus'un fikirlerini destekliyordu. "Nazi Irk Islahı Programının Bilimsel Arka Planı" isimli makalede, 19. yüzyıl Avrupası'nın Malthus'un popülasyon ile ilgili görüşlerine verdiği önem şöyle aktarılmaktadır:

19. yüzyılın ilk yarısında Avrupa'da yönetici sınıfın üyeleri, yeni keşfedilen 'nüfus artışı problemi'ni tartışmak ve fakirlerin ölüm oranlarını artırmak için, Malthus'un fikirlerini uygulamanın yöntemlerini planlamak üzere biraraya geldiler. Vardıkları sonuç özetle şöyleydi: "Fakirlere temizliği tavsiye etmek yerine tam tersi alışkanlıklara teşvik etmeliyiz. Şehirlerimizdeki sokakları daha dar yapmalıyız, daha fazla insanı evlere doldurmalıyız ve vebayı getirmeye çalışmalıyız. Ülkemizde köylerimizi durgun sulara yakın yapmalıyız, bataklıklarda yaşamayı teşvik etmeliyiz vs..."78

İngiltere'de 19. yüzyılda uygulanan "fakirleri ezme" programı ile yaşam mücadelesinde güçlü olanlar zayıf olanları ezmiş ve bu şekilde hızla artan nüfus da dengelenmiş olacaktı. Malthus'un teorik olarak gerekli bulduğu "yaşam mücadelesi", İngiltere'de milyonlarca fakir insanın sıkıntı dolu bir hayat sürmelerine sebep olmuştur.

Marx, Karl

Komünizmin kurucusu olan Karl Marx, Charles Darwin'in yazdığı ve evrim teorisinin temelini oluşturan Türlerin Kökeni adlı kitap için, "bizim görüşlerimizin doğal tarihsel temelini içeren kitap budur işte" demiştir.79

Marx, Darwin'e olan sempatisini en önemli eseri olan Das Kapital'i Darwin'e ithaf ederek de göstermiştir. Kitabın Almanca baskısına el yazısıyla şöyle yazmıştır: "Charles Darwin'e, gerçek bir hayranı olan Karl Marx'tan".80

Amerikalı botanik profesörü Conway Zirckle, komünizmin kurucularının Darwinizm'i neden büyük bir ısrarla benimsediklerini şöyle açıklar:

Marx ve Engels, evrim teorisini, Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabı yayınlanır yayınlanmaz benimsediler… Evrim, komünizmin kurucuları için, insanlığın doğaüstü bir gücün müdahalesi olmadan nasıl ortaya çıkmış olabileceği sorusuna getirilen cevaptı ve dolayısıyla savundukları materyalist felsefenin temellerini desteklemek için kullanılabilirdi. Dahası, Darwin'in evrimi yorumlama biçimi -yani evrimin bir doğal seleksiyon süreci içinde geliştiği teorisi- onlara o zamana dek hakim olan teolojik düşüncelere karşı koyma fırsatı veriyordu. Doğal seleksiyon teorisi sayesinde, bilim adamları organik dünyayı materyalist bir terminoloji ile yorumlama imkanı elde etmiş oluyorlardı.81

Amerika'daki The Hoover Institution'da çalışmalarını yürüten sosyal bilimci Tom Bethell ise, Marx ile Darwin arasındaki bağlantının asıl nedenlerini şöyle açıklamaktadır:

Marx, Darwin'in kitabına ekonomik sebepler dolayısıyla hayran kalmamıştır. Marx'ın Darwin'in kitabına hayranlığının en önemli nedeni, Darwin'in evreninin tamamen materyalist olmasıdır. Bu önemli noktada Darwin ve Marx gerçek birer yoldaştılar.82

Marksizm-Darwinizm bağlantısı bugün herkesçe kabul edilen çok açık bir gerçektir. Karl Marx'ın hayatını anlatan kitaplarda dahi bu bağlantı mutlaka belirtilmektedir. Örneğin, Marksist görüşe sahip kitapları yayınlayan bir yayınevi tarafından çıkartılan Karl Marx biyografisinde bu bağlantı şöyle tarif edilir:

Darwinizm, Marksist felsefeyi destekleyen, gerçekliğini kanıtlayan ve geliştiren bir dizi gerçeği takdim etti. Darwinist evrimci fikirlerin yayılması, toplumda bir bütün olarak Marksist düşüncelerin emekçi halk tarafından kavranılması için elverişli zemin yarattı… Marx, Engels ve Lenin, Darwin'in düşüncelerine büyük değer verdiler ve bunların taşıdığı büyük bilimsel öneme işaret ettiler, böylelikle bu düşüncelerin yaygınlaşmasına hız kazandırdılar.83

Öte yandan Marx, tarihin gelişimini ekonomiye dayandırıyordu. Marx'a göre toplum, tarih içinde çeşitli evrelerden geçiyordu ve bu evreleri belirleyen faktör, üretim araçlarıyla üretim ilişkilerindeki değişimdi. Ekonomi, diğer herşeyin belirleyicisiydi. Bu ideoloji içinde, din de ekonomik çıkarlar adına uydurulmuş bir masal olarak tanımlanıyordu; egemen sınıflar, ezdikleri sınıfları pasifize etmek için dini geliştirmişlerdi ve bu batıl anlayışa göre din "halkın afyonu"ydu.

Marx, ayrıca, toplumların bir gelişim süreci içinde birbirlerini izlediklerini düşünüyordu. Köleci toplum feodal topluma, feodal toplum kapitalist topluma dönüşmüştü, sonunda bir devrim sayesinde sosyalist toplum kurulacak ve tarihin en ileri evresine varılacaktı. Marx'ın görüşleri, Türlerin Kökeni adlı kitabın yayınlamasından da önce, evrimciydi. Ancak Marx ve Engels, canlıların nasıl varolduğu sorusunu açıklamakta zorlanıyorlardı. Çünkü canlıları "yaratılmamışlık" temelinde açıklayan bir tez olmadıkça, dinin uydurulmuş bir afyon olduğunu öne sürmek ve tüm tarihi maddeye dayandırmak mümkün olamazdı. Bu nedenle Marx, Darwin'in teorisini hemen benimsedi.

Bugün başta Marx'ın fikirleri olmak üzere her türlü materyalist düşünce temelinden çürümüş durumdadır. Çünkü materyalizmin kendisini dayandırdığı bir 19. yüzyıl dogması olan evrim teorisi çağdaş bilimin bulguları karşısında bütünüyle geçersiz hale gelmiştir. Bilim, maddeden başka hiçbir şeyin varlığını kabul etmeyen materyalist varsayımı geçersiz kılmakta ve tüm canlıların üstün bir yaratılışın eseri olduğunu göstermektedir.

Materyalizm

Materyalist felsefe, tarihin en eski düşüncelerinden biridir ve temel özelliği, maddeyi mutlak varlık saymasıdır. Bu düşünceye göre madde sonsuzdan beri vardır ve var olan herşey de maddeden ibarettir. Bu tanım elbette bir Yaratıcı'ya inanmayı da imkansız kılar. Bu mantık gereği, materyalizm tarihin en eski çağlarından beri her türlü Allah inancına ve İlahi dine karşı olmuştur.

Maddenin sonsuzdan beri var olduğunu ve maddenin dışında hiçbir şeyin var olmadığını savunan materyalist felsefenin sözde "bilimsel dayanağı" ise evrim teorisidir.

Materyalizm, doğayı yalnızca maddi etkenlerle açıklamaya çalıştığı ve yaratılışı en baştan reddettiği için, canlı ve cansız her varlığın hiçbir yaratılış olmadan, rastlantılarla ortaya çıktığını ve düzen kazandığını öne sürer. Oysa insan aklı, bir düzen gördüğünde mutlaka bir düzenleyici iradenin var olduğunu kavrayabilmektedir. İnsan aklının bu en temel özelliğine aykırı olan materyalist felsefe, 19. yüzyılın ortasında "evrim teorisi"ni üretmiştir. (bkz. Evrim teorisi)

Materyalizmin iddiasının doğruluğunu bilimsel yöntemle de sorgulayabiliriz. Maddenin sonsuzdan beri var olup olmadığını, maddenin madde-üstü bir Yaratıcı olmadan kendisini düzenleyip düzenleyemeyeceğini ve canlılığı ortaya çıkarıp çıkaramayacağını araştırabiliriz. Bunu yaptığımızda görürüz ki materyalizm aslında çökmüştür. Çünkü maddenin sonsuzdan beri var olduğu düşüncesi, evrenin yoktan var edildiğini ispatlayan Big Bang teorisi ile yıkılmıştır. (bkz. Big Bang teorisi) Dolayısıyla maddenin kendisini düzenlediği ve canlılığı ortaya çıkardığı iddiası -diğer bir deyişle "evrim teorisi"- tümüyle çökmüştür.

Fakat materyalist bilim adamları, bu felsefeye olan bağlılıklarını herşeyin önünde tutarak evrim teorisinin bilim tarafından yalanlandığını gördükleri halde materyalizmi terk etmezler. Aksine, evrim teorisini ne olursa olsun bir şekilde desteklemeye çalışarak materyalizmi ayakta tutmak için çabalarlar. Nitekim bu tutumlarını bazen kendileri de itiraf etmektedirler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve açık sözlü bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle kabul etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan a priori bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.84

Lewontin'in kullandığı "a priori" terimi oldukça önemlidir. Bu felsefi terim, hiçbir deneysel bilgiye dayanmayan bir ön varsayımı ifade eder. Bir düşüncenin doğruluğuna dair bir bilgi yok iken, onu doğru varsayar ve öyle kabul ederseniz, bu "a priori" bir düşüncedir. Evrimci Lewontin'in açık sözlülükle ifade ettiği gibi, materyalizm de evrimciler için "a priori" bir kabuldür ve bilimi bu kabule uydurmaya çalışmaktadırlar. Materyalizm bir Yaratıcı'nın varlığını kesin olarak reddetmeyi zorunlu kıldığı için de, ellerindeki tek alternatif olan evrim teorisine sarılmaktadırlar. Evrim bilimsel veriler tarafından ne kadar yalanlanırsa yalanlansın fark etmez; söz konusu bilim adamları onu bir kere "a priori doğru" olarak kabul etmişlerdir.

Bu önyargılı tutum, evrimcileri "bilinçsiz maddenin kendi kendini düzenlediğine inanmak" gibi bilime ve akla aykırı bir inanışa götürür. New York Üniversitesi kimya profesörü ve DNA uzmanı Robert Shapiro, evrimcilerin bu inanışını ve temelindeki materyalist dogmayı şöyle açıklar:

Bizi basit kimyasalların var olduğu bir karışımdan, ilk etkin replikatöre (DNA veya RNA'ya) taşıyacak bir evrimsel ilkeye ihtiyaç

vardır. Bu ilke "kimyasal evrim" ya da "maddenin kendini örgütlemesi" olarak adlandırılır, ama hiçbir zaman detaylı bir biçimde tarif edilmemiş ya da varlığı gösterilememiştir. Böyle bir prensibin varlığına, diyalektik materyalizme bağlılık uğruna inanılır.85

Tanınmış biyolog Hubert Yockey, aynı gerçeği şöyle açıklar:

Diyalektik materyalizmin mutlak ve kapsamlı doktrinlerine olan inanç, yaşamın kökeni senaryolarında çok önemli bir rol oynamaktadır... Yaşamın bir şekilde oluşmuş olması gerektiği... bu konuda hiçbir kanıt olmamasına, hatta bunun kanıtlara aykırı olmasına rağmen savunulmaktadır.86

İşte dünya çapındaki evrimci propagandanın temelinde bu materyalist dogma yatar. Batı'nın önde gelen medya organlarında, ünlü ve "saygın" bilim dergilerinde sürekli karşılaştığınız evrim propagandası, bu tür ideolojik ve felsefi zorunlulukların bir sonucudur. Evrim, ideolojik açıdan vazgeçilemez bulunduğu için, bilimin standartlarını belirleyen materyalist çevreler tarafından tartışılmaz ancak kabul edilir.

Evrim, gerçekte bilimsel araştırmaların sonucunda ortaya çıkan bir teori değildir. Aksine, bu teori materyalist felsefenin gereklerine göre üretilmiş ve sonra da bilimsel gerçeklere rağmen kabul ettirilmeye çalışılan bir tabuya dönüşmüştür. Yine evrimcilerin yazdıklarından anladığımız üzere, tüm bu çabanın bir de "amacı" vardır ve bu amaç, canlıların bir Yaratıcı tarafından var edildiğini inkar etmeyi zorunlu kılmaktadır.

Evrimciler bu amacı "bilimsel amaç" olarak ifade ederler. Oysa sözünü ettikleri şey bilim değil, materyalist felsefedir. Materyalizm, madde-ötesinin (ya da "doğaüstü"nün) var olduğunu kesinlikle reddeder. Bilim ise, böyle bir dogmayı kabul etmek zorunda değildir. Bilim, doğayı incelemek ve sonuçlar çıkarmakla yükümlüdür. Bu sonuçlar doğanın yaratıldığı gerçeğini ortaya çıkarıyorsa, bilim bunu kabul eder. Gerçek bir bilim adamının yapması gereken de 19. yüzyılın materyalist dogmalarına bağlanarak imkansız senaryoları savunmak olmamalıdır.

Maymun-İnsan Genetik Benzerliği Yalanı

İnsan Genomu Projesi çerçevesinde insanlığın gen haritasının çıkarılması önemli bir bilimsel gelişme olmuştur. Ancak bu projenin bazı sonuçları bazı evrimci yayınlarda çarpıtılmaktadır. Şempanzelerin genlerinin insan genleri ile %98 benzerlik gösterdiği iddia edilmekte ve bunun maymunların insana yakınlığının ve dolayısıyla evrim teorisinin bir delili olduğu ileri sürülmektedir. Gerçekte bu, evrimcilerin, toplumun bu konulardaki bilgisizliğinden faydalanarak ortaya attıkları "sahte" bir delildir.

Öncelikle evrimcilerin insan ve şempanze DNA'ları hakkında sık sık ileri sürdükleri %98 benzerlik kavramı aldatıcıdır. İnsanla şempanzenin genetik yapısının %98 birbirine benzer olduğunu iddia etmek için şu anda insanınkinin olduğu gibi şempanzenin de genetik haritasının tümünün çıkarılması, ikisinin karşılaştırılması ve bu karşılaştırma sonucunun elde edilmiş olması gerekir. Oysa elde böyle bir sonuç yoktur. Çünkü, şu ana kadar insanın genetik haritası çıkartılmıştır ancak şempanzelerin genetik haritası tümüyle çıkartılmamıştır.

Gerçekte, zaman zaman gündeme gelen insan ve maymun genlerinin %98 benzerliği ise, yıllar önce kasıtlı üretilmiş propaganda amaçlı bir slogandır. Bu benzerlik insanda ve şempanzede bulunan 30-40 civarındaki bazı temel proteinin amino asit dizilimlerinin benzerliğinden yola çıkılarak yapılmış olağanüstü abartılı bir genellemedir. Bu proteinlere karşılık gelen DNA dizilimleri üzerinde "DNA hibridizasyonu" adı verilen bir yöntemle "sekans analizi" (sequence analysis) yapılmış ve sadece bu sınırlı sayıdaki proteinler karşılaştırılmıştır.

Oysa insanda 30 bin civarında gen ve dolayısıyla bu genlerin kodladığı 30 bin kadar protein vardır. Bu yüzden, 30 bin proteinin sadece 40 tanesinin benzemesiyle insan ve maymunun bütün genlerinin %98 aynı olduğunu iddia etmenin hiçbir bilimsel dayanağı yoktur.

Kaldı ki, söz konusu 40 protein üzerinde yapılan DNA karşılaştırması da tartışmalıdır. Bu karşılaştırma, 1987 yılında Sibley ve Ahlquist adlı iki biyolog tarafından yapılmış ve Journal of Molecular Evolution dergisinde yayınlanmıştır.87 Oysa daha sonra bu ikilinin verilerini inceleyen Sarich isimli bilim adamı, kullandıkları yöntemin güvenilirliğinin tartışmalı olduğu ve verilerin abartılı yorumlandığı sonucuna varmıştır.88

Kaldı ki temel proteinler diğer pek çok farklı canlılarda da bulunan ortak hayati moleküllerdir. Yalnızca şempanzede değil, bütünüyle farklı canlılarda bulunan aynı tür proteinlerin de yapısı insandakilerle çok benzerdir.

Örneğin, New Scientist dergisinde aktarılan genetik analizler, nematod solucanları ve insan DNA'larında %75'lik bir benzerlik ortaya koymuştur.89 Bu, elbette insan ile bu solucanlar arasında sadece %25'lik bir fark bulunduğu anlamına gelmemektedir.

Aynı şekilde Drosophila türüne ait meyve sineklerinin genleri ile insan genleri karşılaştırıldığında da, % 60'lık bir benzerlik saptanmıştır.90

Öte yandan bazı proteinler üzerinde yapılan analizler de, insanı çok daha farklı canlılara yakın gibi göstermektedir. Cambridge Üniversitesi'ndeki araştırmacıların yaptığı bir çalışmada, kara canlılarının bazı proteinleri karşılaştırılmaktadır. Hayret verici bir

şekilde, yaklaşık bütün örneklerde insan ve tavuk, birbirlerine en yakın akraba olarak eşleşmişlerdir. Bir sonraki en yakın akraba ise timsahtır.91

Evrimcilerin "insan ile maymun arasındaki genetik benzerlik" konusunda kullandıkları bir diğer örnek ise insanda 46, şempanze ve gorillerde ise 48 kromozom bulunmasıdır. Evrimciler, kromozom sayılarının yakınlığını evrimsel bir ilişkinin göstergesi sayarlar. Oysa eğer evrimcilerin kullandığı bu mantık doğru olsaydı, insanın şempanzeden çok daha yakın bir akrabası olması gerekirdi: "Patates"! Çünkü patatesin kromozom sayısı insanınkiyle aynıdır: 46.

Bu örnekler, genetik benzerlik kavramının evrim teorisine bir delil oluşturmadığını göstermektedir. Çünkü genetik benzerlikler iddia edilen evrim şemalarına uymamakta, aksine bunlara tamamen ters sonuçlar vermektedir.

Ayrıca kurulan bu benzerlikler, evrimin değil yaratılışın delilidir. İnsan bedeninin diğer canlılarla moleküler benzerlikleri olması son derece doğaldır; çünkü tüm canlılar aynı moleküllerden oluşmakta, aynı suyu ve atmosferi kullanmakta, aynı moleküllerden oluşan besinleri tüketmektedir. Elbette ki metabolizmaları ve dolayısıyla genetik yapıları birbirine benzeyecektir. Ancak bu, onların ortak bir atadan evrimleştiklerinin bir delili değildir.

Bir örnek konuyu açıklayabilir: Dünya üzerindeki tüm inşaatlar da benzer malzemelerlerle (tuğla, demir, çimento vs.) yapılır. Ama bu durum bu binaların birbirlerinden "evrimleştikleri" anlamına gelmez. Ortak bir malzeme kullanılarak, ayrı ayrı inşa edilirler. Canlıların durumu da böyledir.

Sonuç olarak aradaki yüzeysel benzerlik dışında maymunun insanlara diğer hayvanlardan daha fazla bir yakınlığı söz konusu değildir. Hatta zeka açısından kıyaslanırsa, bir geometri mucizesi olan peteği üreten arı veya bir mühendislik harikası olan ağı üreten örümcek insana maymundan daha yakındır. Hatta bazı yönlerden üstün olduklarını bile söylemek mümkündür.

Ama, insanla maymun arasında, evrimci iddialarla, masallarla kapatılamayacak kadar büyük bir fark vardır. Maymun bir hayvandır, bilinç açısından bir attan ya da bir köpekten farkı yoktur. İnsan ise bilinçli, irade sahibi, düşünebilen, konuşabilen, akledebilen, karar verebilen, muhakeme yapabilen bir varlıktır. Bütün bu özellikler de onun sahip olduğu "ruh"unun işlevleridir. İnsanla, hayvanlar arasındaki uçurumu doğuran en önemli fark da işte bu "ruh"tur. Doğada ruhu olan tek canlı insandır. Hiçbir fiziki benzerlik, insan ile diğer bir canlı arasındaki bu en büyük farkı kapatamaz.

Mayr, Ernst

Tanınmış bir evrimci biyolog olan Ernst Mayr aynı zamanda, "Modern Sentetik Evrim Teorisi"nin kurucularındandır. Darwin'in doğal seleksiyon tezine mutasyon kavramının eklenmesiyle ortaya atılan bu teori "neo-Darwinizm" olarak adlandırıldı. Ernst Mayr ve diğer kurucuları (Theodosius Dobzhansky ve Julian Huxley) da ortaya attıkları bu teoriden dolayı "neo-Darwinistler" olarak anılmaya başlandılar.

Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, teorisini bir yandan mutasyonlara dayandırırken bir yandan da bunun imkansızlığını kabul etmektedir:

Mutasyonlar sonucunda genetik canavarların oluşması gerçekten de gözlemlenen bir olgudur, fakat bunlar o kadar garip canlılardır ki, ancak "canavarlar" olarak tanımlanabilir. O denli dengesizleşmişlerdir ki, dengeleyici seleksiyon mekanizması vasıtasıyla elenmekten kurtulmak için hiçbir imkanları yoktur... Gerçekte bir mutasyon fenotipi ne kadar çok etkilerse, onun (doğal ortama olan) uygunluğunu o kadar azaltır. Bu tip radikal bir mutasyonun, farklı bir adaptasyon sağlayacak yeni bir fenotip oluşturacağına inanmak, bir mucizeye inanmak demektir... Bu "canavara" çiftleşeceği uygun bir eş bulmak ve bunların, popülasyonun normal bireylerinden türeyici bir biçimde izole edilmeleri de, bence asla aşılamayacak zorluklardır.92

Mayr'ın bu konudaki bir başka itirafı ise şöyledir:

Duyu organları, örneğin bir omurgalı gözünün ya da bir kuşun tüyleri gibi kusursuzca dengelenmiş sistemlerin rastlantısal mutasyonlar sonucunda gelişebileceğini varsaymak, bir insanın inandırıcılığı üzerinde ciddi bir sınırlamadır.93

Darwinizm'in savunucularından Ernst Mayr, Darwinizm'in hiçbir zaman kapanamayan açıklarını mutasyon iddialarıyla örtmeye çalışmıştır. Fakat bunun imkansızlığına dair olan bilimsel gerçek, itiraflarında yer almaktadır.

Memelilerin kökeni

Evrim teorisi, denizden evrimleşerek çıkan hayali birtakım canlıların sürüngenlere dönüştüğünü, kuşların da sürüngenlerin evrimleşmesiyle oluştuğunu iddia eder. Aynı senaryoya göre sürüngenler yalnızca kuşların değil, aynı zamanda memelilerin de atasıdırlar. Oysa vücutları pullarla kaplı, soğukkanlı ve yumurtlayarak çoğalan sürüngenler ile, vücutları tüylü, sıcakkanlı ve doğurarak çoğalan memeliler arasında çok büyük yapısal uçurumlar vardır.

Bu uçurumların bir örneği, sürüngenlerin ve memelilerin çene yapılarıdır. Memelilerde alt çenede tek bir kemik vardır ve dişler bu kemiğin üzerine oturur. Sürüngenlerde ise alt çenenin her iki yanında üçer tane küçük kemik bulunur. Bir başka temel farklılık, tüm

memelilerin orta kulaklarında üç tane kemik (örs, üzengi ve çekiç kemikleri) bulunmasıdır; buna karşılık tüm sürüngenlerde orta kulakta tek bir kemik yer alır. Evrimciler, sürüngen çenesinin ve sürüngen kulağının aşamalı olarak memeli çenesine ve kulağına dönüştüğünü iddia ederler. Bunun nasıl gerçekleştiği sorusu elbette cevapsızdır. Özellikle tek kemikten oluşan bir kulağın üç kemikli hale nasıl dönüştüğü ve işitme duyusunun bu sırada nasıl devam ettiği, asla cevaplanamayan bir sorudur.

Nitekim sürüngenlerle memelileri birbirine bağlayabilecek tek bir ara form fosili dahi bulunamamıştır. Bu yüzden evrimci paleontolog Roger Lewin, "ilk memeliye nasıl geçildiği hala bir sırdır" demek zorunda kalır.94

20. yüzyılın en büyük evrim otoritelerinden ve neo-Darwinist teorinin kurucularından biri olan George Gaylord Simpson ise, evrimciler açısından çok şaşırtıcı olan bu gerçeği şöyle ifade eder:

Dünya üzerindeki yaşamın en kafa karıştırıcı olayı, Mezozoik Çağı'nın, yani sürüngenler devrinin, memeliler devrine aniden değişmesidir. Sanki bütün başrol oyunculuğunun çok sayıda ve türdeki sürüngenler tarafından üstlenildiği bir oyunun perdesi bir anda indirilmiştir. Perde yeniden açıldığında ise, bu kez başrolünde memelilerin yer aldığı ve sürüngenlerin bir kenara itildiği yepyeni bir devir başlamıştır. Ortaya çıkan memelilerin bir önceki devire ait izleri ise yok gibidir.95

Dahası, aniden ortaya çıkan memeliler birbirlerinden çok farklıdırlar. Yarasa, at, fare ve balina gibi son derece farklı canlıların hepsi memelidir ve aynı jeolojik dönemde ortaya çıkmışlardır. Bu canlıların aralarında evrimsel bir bağ kurmak, en geniş hayal gücü içinde bile imkansızdır. Evrimci zoolog Eric Lombard, Evolution (Evrim) adlı dergide şöyle yazar:

Memeliler sınıfı içinde evrimsel akrabalık ilişkileri (filogenetik bağlar) kurmak için bilgi arayanlar, hayalkırıklığına uğrayacaktır.96

Tüm bunlar göstermektedir ki, canlılar yeryüzünde hiçbir evrimsel süreç olmadan, aniden ve kusursuz bir biçimde ortaya çıkmışlardır. Bu, yaratılmış olduklarının çok somut bir ispatıdır. Evrimciler ise, canlı türlerinin yeryüzünde belirli bir sıra ile ortaya çıkmış olmalarını, evrimleşmiş olduklarının göstergesi gibi yorumlamaya çalışırlar. Oysa canlıların yeryüzündeki ortaya çıkış sıralamaları -ortada bir evrim olmadığına göre- "yaratılışın sıralaması"dır. Fosiller, yeryüzünün, üstün ve kusursuz bir yaratılışla, önce denizlerde sonra da karada yaşayan canlılarla doldurulduğunu ve bütün bunların ardından da insanoğlunun var edildiğini göstermektedir.

İnsanoğlunun yeryüzünde hayata başlaması da -büyük bir kitle telkiniyle kabul ettirilmeye çalışılan "maymun insan" masalının aksine- bir anda ve eksiksiz bir biçimde olmuştur.

Mendel, Gregor

Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabının yayınlanmasının ardından Avusturyalı botanikçi rahip Gregor Mendel, uzun deney ve gözlemler sonucunda belirlediği kalıtım kanunlarını 1865 yılında açıklamıştır. (bkz. Kalıtım kanunları) Ancak bu kanunların bilim dünyasının dikkatini çekmesi yüzyılın sonlarında mümkün olmuştur. 20. yüzyılın başlarında ise bu kanunların doğruluğu tüm bilim dünyası tarafından kabul edilmiştir. Bu durum, "yararlı özellikler" kavramını Lamarck'a dayanarak açıklamaya çalışmış olan Darwin'in teorisini ciddi bir açmaza sokmuştur.

Burada şunu da önemle belirtmek gerekir ki, Mendel sadece Lamarck'ın evrim modeline değil, aynı zamanda Darwin'in evrim modeline de karşı çıkmıştır. Journal of Heredity dergisinde yayınlanan "Mendel's Opposition to Evolution and to Darwin" (Mendel'in Evrime ve Darwin'e Muhalefeti) başlıklı bir makalede belirtildiği gibi, "Mendel, Türlerin Kökeni'ne aşinaydı ve Darwin'in teorisine karşı çıkıyordu. Darwin, doğal seleksiyonla ortak atadan evrimleşme teorisini öne sürerken, Mendel özel yaratılışa inanıyordu."97

Menton, David

Washington Üniversitesi'nden anatomi profesörü David Menton, Bilim Araştırma Vakfı'nın 5 Temmuz 1998 günü düzenlediği "Evrim Teorisinin Çöküşü: Yaratılış Gerçeği" başlıklı II. uluslararası konferansta, kuş tüyleri ve sürüngen pulları arasındaki anatomik farklılıkları konu alan bir konuşma yapmıştır. Kuşların sürüngenlerden evrimleştiği tezinin geçersizliğini ortaya koymuş ve karşılaştığı gerçeği şu cümleyle özetlemiştir:

30 yıldan bu yana canlıların anatomilerini inceliyorum. Her araştırmamda karşılaştığım gerçek, Allah'ın kusursuz yaratışı oldu.98

Metamorfoz

Kurbağalar önce su içinde doğar, bir süre burada yaşar; daha sonra ise "metamorfoz" adı verilen değişimle birlikte karaya çıkarlar. Bazı insanlar ise, metamorfozu "evrim"in bir delili ya da örneği sanır. Oysa, gerçekte metamorfozun evrimle hiçbir ilgisi yoktur.

Evrim teorisinin öne sürdüğü tek gelişme mekanizması, mutasyonlardır. Metamorfoz ise, mutasyon gibi tesadüfi etkilerle gerçekleşmez. Aksine bu değişim, kurbağanın genetik bilgilerinde en baştan kayıtlıdır. Yani bir kurbağa ilk doğduğunda, onun bir süre sonra

değişim geçirip karada yaşamaya uygun bir vücuda sahip olacağı bellidir. Son yıllarda yapılan araştırmalar, metamorfoz sürecinin farklı genler tarafından kontrol edilen çok kompleks bir işlem olduğunu göstermektedir. Örneğin bu dönüşüm sırasında sırf kuyruğun kaybolması işlemi, Science News dergisindeki ifadeyle "bir düzineden fazla gen" tarafından yönetilmektedir.99

Evrimcilerin "sudan karaya geçiş" iddiası ise, tamamen suda yaşamak için yaratılmış bir genetik bilgiye sahip olan balıkların, rastgele mutasyonlar sonucunda, tesadüfen kara canlılarına dönüştüğü şeklindedir. Bu nedenle metamorfoz gerçekte evrimi destekleyen değil, çürüten bir delildir. Çünkü metamorfoz sürecine en ufak bir hata karışsa, canlı ölür ya da sakat kalır. Dolayısıyla rastgele bir değişim söz konusu olamaz. Metamorfozun mutlaka kusursuz olarak tamamlanması şarttır. Bu denli kompleks ve hataya izin vermeyen bir sürecin, evrimin iddia ettiği gibi rastgele mutasyonlarla ortaya çıkması ise imkansızdır.

Meyve Sinekleri

Evrimciler tarafından yapılan bütün "faydalı mutasyon oluşturma" çabaları başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Evrimciler de bu çaresizlikten kurtulmak için, çok hızlı ürediği ve mutasyona uğratılmasının kolay olduğunu düşündükleri, meyve sinekleri üzerinde onyıllarca mutasyon denemeleri yapmışlardır. Bu canlılar defalarca, olabilecek her türlü mutasyona uğratılmışlardır. Ancak sonuçta tek bir faydalı mutasyon dahi gözlemlenememiştir. Evrimci genetikçi Gordon Taylor, bazı evrimcilerin meyve sinekleri üzerindeki bu gereksiz ısrarlarını şöyle dile getirmiştir:

"Bu çok çarpıcı ama bir o kadar da gözden kaçırılan bir gerçektir: Altmış yıldır dünyanın dört bir yanındaki genetikçiler evrimi kanıtlamak için meyve sinekleri yetiştiriyorlar. Ama hala bir türün, hatta tek bir enzimin bile ortaya çıkışını gözlemlemiş değiller."100

Bir başka araştırmacı olan Michael Pitman da, meyve sinekleri üzerindeki deneylerin başarısızlığını şu şekilde ifade etmiştir:

Sayısız genetikçi meyve sineklerini nesiller boyunca sayısız mutasyona maruz bıraktılar. Peki sonuçta insan yapımı bir evrim mi ortaya çıktı? Maalesef hayır. Genetikçilerin yarattıkları canavarlardan sadece pek azı beslendikleri şişelerin dışında yaşamlarını sürdürebildiler. Pratikte mutasyona uğratılmış olan tüm sinekler ya öldüler, ya sakat ya da kısır oldular.101

Kısacası meyve sinekleri de diğer tüm canlılar gibi özel yaratılmış bir genetik bilgi (DNA) ye sahiptir ve bu genetik bilgi üzerinde meydana gelecek herhangi bir değişim de bu canlının yalnızca zarar görmesine yol açacaktır.

Mikro Evrimin Geçersizliği

Bir türün kendi içinde çeşitlenmesini, diğer bir deyimle varyasyonların ortaya çıkmasını evrimciler, "mikro evrim" adını koydukları hayali bir mekanizmayla açıklamaya çalışırlar. Mikro evrimin ise daha uzun bir zaman içinde birikerek makro evrime, yani yeni türlerin oluşmasına yol açtığını savunurlar (bkz. Makro evrim masalı) Oysa gerçekte, ortada evrimle ilgili hiçbir olay yoktur. Tür içindeki çeşitlenme, o türün bireylerinin çapraz çiftleşmeleri sonucu türün gen havuzunda bulunan sabit sayıdaki genin farklı kombinasyonlarda birbirleriyle eşleşerek ortaya yeni ve farklı fiziksel özelliklere sahip bireylerin ortaya çıkması ile olur. Ancak burada türün gen havuzuna hiçbir zaman yeni bir gen eklenmez. Yalnızca mevcut genler değişik kombinasyonlarda yeni bireylerde bir araya gelirler. Türün gen havuzundaki genlerin sayısı ve çeşidi sabit olduğu için, bunların meydana getireceği kombinasyonların da belli bir sınırı vardır. Bunun ötesinde bir kombinasyon meydana gelmez. Ayrıca tür içindeki çeşitlenme yeni bir tür ortaya çıkarmaz, her zaman aynı tür içinde kalır. Örneğin farklı cinste köpekler birbirleriyle ne kadar farklı kombinasyonlarda çiftleşirlerse çiftleşsinler ortaya her zaman köpek çıkar, hiçbir zaman örneğin bir at ya da inek çıkmaz. Bu durum temel biyoloji kurallarıyla sabit olduğu gibi, deney ve gözlemlerle de defalarca ispatlanmıştır.

İlginçtir ki Darwin teorisinin belkemiğini mikro evrim sandığı varyasyonlar üzerine kurmuştu. Darwin'in iddialarını zaman içinde bir bir çürüten ilerlemeler, aynı zamanda Darwin'in "Türlerin Kökeni" olarak iddia ettiği "varyasyonlar"ın da gerçekte böyle bir anlam taşımadığını ortaya çıkarmıştır. İşte bu nedenle evrimci biyologlar, tür içindeki çeşitlenme ile yeni tür oluşumunu birbirinden ayırmak ve bunlar hakkında iki ayrı kavram öne sürmek durumunda kalmışlardır.

Evrimci biyologların "mikro evrim" kavramını kullanarak vermek istedikleri izlenim, varyasyonların uzun zaman içinde yepyeni canlı sınıflamaları oluşturabileceği şeklindeki yanıltıcı bir mantıktır. Nitekim konu hakkında derinlemesine bilgi sahibi olmayan pek çok kişi "mikro evrim uzun zamana yayıldığında makro evrim oluşturur" gibi yüzeysel bir düşünceye kapılmaktadır. Bu düşüncenin örneklerini sık sık görmek mümkündür. Bazı "amatör" evrimciler, "insanların boy ortalaması bir yüzyıl içinde bile iki cm. artmış, demek ki milyonlarca yıl içinde her türlü evrim gerçekleşebilir" şeklinde mantıklar öne sürerler. Oysa boy ortalaması değişimi gibi varyasyonların hepsi, belirli genetik sınırlar içinde gerçekleşen ve evrimle ilgisi olmayan biyolojik olaylardır.

Nitekim, "mikro evrim" adını verdikleri varyasyonların yeni canlı sınıflamaları oluşturamadığını, yani "makro evrim" sağlamadığını günümüzde evrimci otoriteler de kabul etmektedir. Evrimci biyologlar;

Scott Gilbert, John Opitz ve Rudolf Raff, Developmental Biology dergisinde yayınlanan 1996 tarihli bir makalelerinde bu konuyu şöyle açıklarlar:

Modern sentez (neo-Darwinist teori) önemli bir başarıdır. Ancak, 1970'lerden başlayarak, çok sayıda biyolog bunun açıklayıcı gücünü sorgulamaya başlamıştır. Genetik bilimi, mikro evrimi açıklamak için yeterli bir araç olabilir, ama genetik bilgi üzerindeki mikro evrimsel değişiklikler, bir sürüngeni bir memeliye çevirebilecek ya da bir balığı amfibiyene dönüştürecek türden değildir. Mikro evrim, sadece uygunların hayatta kalması kavramına yardımcı olabilir, uygunların oluşumunu açıklayamaz. Goodwin'in 1995'te belirttiği gibi, "türlerin kökeni, yani Darwin'in problemi, çözümsüz kalmaya devam etmektedir."102

Darwinizm'in yüzyılı aşkın bir süredir "evrim delili" olarak gördüğü varyasyonların, gerçekte "türlerin kökeni"yle hiçbir ilgisi yoktur. İnekler milyonlarca yıl boyunca farklı eşleşmelerle çiftleştirilebilir ve farklı inek cinsleri elde edilebilir. Ama inekler hiçbir zaman başka bir canlı türüne, örneğin zürafalara ya da fillere dönüşmeyecektir. Darwin'in Galapagos adalarında gördüğü farklı ispinozlar da aynı şekilde "evrim"e delil oluşturmayan bir varyasyon örneğidir. İşte bu nedenle de, Darwin'in problemi, yani "türlerin kökeni", hiçbir zaman evrimle yanıtlanamayan bir soru olarak kalacaktır.

Miller Deneyi

Hayatın kökeni konusunda evrimcilerin en çok itibar ettikleri çalışma, 1953 yılında Amerikalı araştırmacı Stanley Miller tarafından yapılan Miller deneyidir. (Deney, Miller'in Chicago Üniversitesi'ndeki hocası Harold Urey'in katkısından dolayı "Urey-Miller Deneyi" olarak da bilinir.)

Stanley Miller'in amacı, milyarlarca yıl önceki cansız dünyada proteinlerin yapıtaşları olan amino asitlerin "tesadüfen" oluşabileceklerini gösteren bir deneysel bulgu ortaya koymaktı.

Miller, deneyinde, ilkel dünya atmosferinde bulunduğunu varsaydığı -daha sonraları ise bulunmadığı anlaşılacak olan- amonyak, metan, hidrojen ve su buharından oluşan bir gaz karışımını kullandı. Bu gazlar, doğal şartlar altında birbirleriyle reaksiyona giremeyecekleri için dışarıdan enerji takviyesi yaptı. İlkel atmosfer ortamında yıldırımlardan kaynaklanmış olabileceğini düşündüğü enerjiyi, yapay bir elektrik deşarj kaynağından sağladı.

Miller bu gaz karışımını bir hafta boyunca 100°C ısıda kaynattı, bir yandan da karışıma elektrik akımı verdi. Haftanın sonunda Miller, kavanozun dibinde bulunan karışımdaki kimyasalları ölçtü ve

proteinlerin yapıtaşlarını oluşturan 20 çeşit amino asitten üçünün sentezlendiğini gözledi.

Deneyin sonucu, evrimciler arasında büyük bir sevinç yarattı ve çok büyük bir başarı gibi lanse edildi. Hatta, çeşitli yayınlar olayın sarhoşluğu içinde, "Miller hayatı yarattı" şeklinde manşetler atacak kadar kendilerinden geçtiler. Oysa Miller'in sentezlediği sadece birtakım "cansız" moleküllerdi.

Bu deneyden aldıkları cesaretle evrimciler, hemen yeni senaryolar ürettiler. Amino asitlerden sonraki aşamalar da hemen kurgulandı. Çizilen senaryoya göre, amino asitler, daha sonra rastlantılar sonucu uygun dizilimlerde birleşmiş ve proteinleri oluşturmuşlardı. Tesadüf eseri meydana gelen bu proteinlerin bazıları da, sözde "bir şekilde" oluşmuş hücre zarı benzeri yapıların içine kendilerini yerleştirerek hücreyi meydana getirmişlerdi. Hücreler de zamanla yan yana gelip birleşerek canlı organizmaları oluşturmuşlardı. Ne var ki hiçbir aşaması bilimsel bir delille desteklenmeyen bu senaryonun en büyük dayanağı olan Miller deneyi, her yönden geçersizliği kanıtlanmış bir aldatmacadan başka bir şey değildi.

Miller'in, ilkel dünya koşullarında amino asitlerin kendi kendilerine oluşabileceklerini kanıtlamak amacıyla yaptığı deney birçok yönden tutarsızlık göstermektedir. Bunları şöyle sıralayabiliriz:

1- Miller, deneyinde "soğuk tuzak" (cold trap) isimli bir mekanizma kullanarak amino asitleri oluştukları anda ortamdan izole etmişti. Çünkü aksi takdirde, amino asitleri oluşturan ortamın koşulları, bu molekülleri oluşmalarından hemen sonra imha edecekti.

Halbuki ilkel dünya koşullarında elbette bu çeşit bilinçli düzenekler yoktu. Ve mekanizma olmadan herhangi bir çeşit amino asit elde edilse bile, bu moleküller aynı ortamda hemen parçalanacaklardı. Kimyager Richard Bliss'in belirttiği gibi, "bu soğuk tuzak olmasa, kimyasal ürünler elektrik kaynağı tarafından tahrip edilmiş olacaktı".103

Nitekim Miller, soğuk tuzak yerleştirmeden yaptığı daha önceki deneylerde tek bir amino asit bile elde edememişti.

2- Miller'in deneyinde canlandırmaya çalıştığı ilkel atmosfer ortamı gerçekçi değildi. 1980'li yıllarda bilim adamları ilkel atmosferde, metan ve amonyak yerine azot ve karbondioksit bulunması gerektiği görüşünde birleştiler. Nitekim uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'ın kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.104

Nitekim Amerikalı bilim adamları J. P. Ferris ve C. T. Chen, karbondioksit, hidrojen, azot ve su buharından oluşan bir karışımla Miller'ın deneyini tekrarladılar ve bir tek molekül amino asit bile elde edemediler.105

3- Miller'in deneyini geçersiz kılan bir diğer önemli nokta da, amino asitlerin oluştuğu öne sürülen dönemde, atmosferde amino

asitlerin tümünü parçalayacak yoğunlukta oksijen bulunmasıydı. Miller'in gözardı ettiği bu önemli gerçek, yaşları 3.5 milyar yıl olarak hesaplanan taşlardaki okside olmuş demir ve uranyum birikintileriyle anlaşıldı.106

Oksijen miktarının, bu dönemde evrimcilerin iddia ettiğinin çok üstünde olduğunu gösteren başka bulgular da ortaya çıktı. Araştırmalar, o dönemde dünya yüzeyine evrimcilerin tahminlerinden 10 bin kat daha fazla ultraviyole ışını ulaştığını gösterdi. Bu yoğun ultraviyolenin atmosferdeki su buharı ve karbondioksiti ayrıştırarak oksijen açığa çıkarması ise kaçınılmazdı.

Bu durum, oksijen dikkate alınmadan yapılmış olan Miller deneyini tamamen geçersiz kılıyordu. Eğer deneyde oksijen kullanılsaydı; metan, karbondioksit ve suya, amonyak ise azot ve suya dönüşecekti. Diğer taraftan, oksijenin bulunmadığı bir ortamda -henüz ozon tabakası var olmadığından- ultraviyole ışınına doğrudan maruz kalacak olan amino asitlerin hemen parçalanacakları da açıktı. Sonuçta ilkel dünyada oksijenin var olması da, olmaması da amino asitler için yok edici bir ortam demekti.

4- Miller deneyinin sonucunda, canlıların yapı ve fonksiyonlarını bozucu özelliklere sahip organik asitlerden de çok miktarda oluşmuştu. Amino asitlerin, izole edilmeyip de bu kimyasal maddelerle aynı ortamda bırakılmaları halinde ise, bunlarla kimyasal reaksiyona girip parçalanmaları ve farklı bileşiklere dönüşmeleri kaçınılmazdı.

Ayrıca deney sonucunda ortaya bol miktarda sağ-elli amino asit çıkmıştı.107 (bkz. Sağ-elli amino asitler) Bu amino asitlerin varlığı, evrimi kendi mantığı içinde bile çürütüyordu. Çünkü sağ-elli amino asitler, canlı yapısında kullanılamayan amino asitlerdi. Sonuç olarak Miller'in deneyindeki amino asitlerin oluştuğu ortam, canlılık için elverişli değil, aksine ortaya çıkacak işe yarar molekülleri parçalayıcı, yakıcı bir asit karışımı niteliğindeydi.

Tüm bunların gösterdiği tek bir somut gerçek vardır: Miller deneyi canlılığın ilkel dünya şartlarında tesadüfen meydana gelebileceğini kanıtlamaz. Deney, amino asit sentezlemeye yönelik bilinçli ve kontrollü bir laboratuvar çalışmasıdır. Kullanılan gazların cinsleri ve karışım oranları amino asitlerin oluşabilmesi için en ideal ölçülerde belirlenmiştir. Ortama verilen enerji miktarı, ne eksik ne fazla, tamamen istenen reaksiyonların gerçekleşmesini sağlayacak biçimde titizlikle ayarlanmıştır.

Deney aygıtı, ilkel dünya koşullarında mevcut olabilecek hiçbir zararlı, tahrip edici ya da amino asit oluşumunu engelleyici unsuru barındırmayacak biçimde izole edilmiştir. İlkel dünyada mevcut olan ve reaksiyonların seyrini değiştirecek hiçbir element, mineral ya da bileşik deney tüpüne konulmamıştır. Oksidasyon sebebiyle amino asitlerin

varlığına imkan vermeyecek oksijen bunlardan yalnızca birisidir. Kaldı ki, hazırlanan ideal laboratuvar koşullarında bile, "soğuk tuzak" (cold trap) denen mekanizma olmadan amino asitlerin aynı ortamda parçalanmadan varlıklarını sürdürebilmeleri mümkün değildir.

Miller deneyiyle evrimciler, aslında evrimi kendi elleriyle çürütmüşlerdir. Çünkü deney, amino asitlerin ancak tüm koşulları özel olarak ayarlanmış bir laboratuvar ortamında, bilinçli müdahalelerle elde edilebileceğini kanıtlamıştır. Yani canlılığı ortaya çıkaran güç, bilinçsiz tesadüfler değil, "yaratılış"tır.

Evrimcilerin bu açık gerçeği kabul etmemeleri, bilime tamamen aykırı birtakım önyargılara sahip olmalarından kaynaklanır. Nitekim Miller deneyini öğrencisi Stanley Miller ile birlikte organize eden Harold Urey, bu konuda şu itirafı yapmıştır:

Yaşamın kökeni konusunu araştıran bizler, bu konuyu ne kadar çok incelersek inceleyelim, hayatın herhangi bir yerde evrimleşmiş olamayacak kadar kompleks olduğu sonucuna varıyoruz. (Ancak) Hepimiz bir inanç ifadesi olarak, yaşamın bu gezegenin üzerinde ölü maddeden evrimleştiğine inanıyoruz. Fakat kompleksliği o kadar büyük ki, nasıl evrimleştiğini hayal etmek bile bizim için zor.108

Evrim sürecinin ilk aşaması olarak öne sürülen "moleküler evrim" tezini sözde ispatlamak için kullanılan yegane "delil" işte bu deneydir. Aradan neredeyse yarım asır geçmesine ve büyük teknolojik ilerlemeler kaydedilmesine rağmen bu konuda hiçbir yeni girişimde bulunulmamıştır. Bugün halen ders kitaplarında canlıların ilk oluşumunun evrimsel açıklaması olarak Miller Deneyi okutulmaktadır. Çünkü bu tür çabaların kendilerini desteklemediğinin, aksine sürekli yalanladığının farkında olan evrimciler, benzeri deneylere girişmekten özellikle kaçınmaktadırlar.

Miller, Stanley

Stanley Miller hayatın kökeni konusunda yaptığı deneylerle ünlenen Amerikalı bir araştırmacıdır. 1953 yılında Chicago Üniversitesi'ndeki hocası Harold Urey'le birlikte, laboratuvar ortamında canlılığın temel yapıtaşları olan amino asitleri sentezlemeye çalışmıştır. Fakat deney sırasında evrimcilerin varsaydıkları ilkel atmosfer ortamını çarpıtarak deney ortamına uygulamıştır. "Urey-Miller Deneyi" olarak anılan bu deney -umulanın aksine- canlılığın hiçbir şekilde tesadüfi etkilerle kendiliğinden oluşamayacağını ispatlamıştır. (bkz. Miller Deneyi)

"Mitokondriyel havva" tezinin çelişkileri

Günümüzün popüler bilimsel terimleri, evrime bilimsel kılıf uydurmada sık kullanılır. Bunlardan DNA da evrimcilere bu yönde malzeme olmaktadır.

DNA çekirdekte bulunmasının yanında, enerji üretim merkezleri olan mitokondrilerde de bulunur. Çekirdekteki DNA, anne ile babadan gelen DNA'ların birleşmesi sonucu oluşurken, mitokondrideki DNA'nın kaynağı ise yalnızca annedir. Bu noktadan hareketle, her insanın mitokondriyel DNA'sı annesininkiyle aynıdır. Bu yöntemle iz sürerek insanın kökeni araştırılabilir.

"Mitokondriyel Havva" tezi ise, söz konusu bilimsel gerçeğin evrim teorisinin dogmalarına göre yorumlanarak çarpıtıldığı bir varsayımdır. Birkaç evrimci bilim adamı, insanın kökeninin şempanze olduğu iddiasını tartışmasız kanıtlanmış bir gerçekmiş gibi sunarak, ilk insansı canlının mitokondriyel DNA'sının şempanze DNA'sı olduğunu kabul etmiştir. Bu kişilerin iddialarına göre yüzbinlerce yıl içinde rastgele mutasyonlar, şempanze DNA'sını bizim şu anki mitokondriyel DNA'mıza dönüştürmüştür. Bu önyargıdan hareketle mevcut evrim soyağacının hangi tarihte nerede başladığını belirlemeye çalışmışlardır.

Bu teoriyi ilk olarak ileri süren Berkeleyli biyokimyacılar Wilson, Rebecca Cann ve Mark Stoneking, üç temel önyargı ve kanıtlanması imkansız tahminlerden yola çıktılar:

1-Mitokondriyel DNA'nın kökeni, "hominid"lere, yani maymunsu canlılara dayanıyordu.

2-Mitokondriyel-DNA'da mutasyonlarla düzenli değişiklikler olmalıydı.

3-Bu mutasyonlar sabit bir hızda, sürekli olarak meydana gelmeliydi.

Bu tahminleri temel alan araştırmacılar, sözde evrim sürecinde türlerin hangi hızda değiştiğini gösterecek olan "moleküler saat"e ulaşabileceklerine inanıyorlardı. Aslında bu programı yazanların yaptıkları, daha en baştan varılmak istenen sonuca göre çalışmalarını yönlendirmekti.

Dayandıkları varsayımlar, varlığı kanıtlanamayan, deney ve gözlemle bile örneklendirilememiş olan iddialardı. (Gerçekte mutasyon, bir canlı yapıda sadece düzensizliğe ve ölüme neden olduğu gözlemlenmiş DNA bozulmasıdır. Mutasyonlar canlıyı daha üst bir düzeye taşıyan herhangi bir ilerlemeye asla sebep olmaz.) (bkz. Mutasyon:Hayali bir mekanizma)

Evrimci araştırmacılar önyargılarını kamufle edeceğini umdukları bir bilgisayar programı geliştirdiler. Program evrimin en direkt ve verimli yolu takip ettiği yargısı temel alınarak yapılmıştı. Oysa bu, evrim teorisinin temel varsayımlarına bile aykırı olan hayali bir tablodur.

Nitekim bu tezin bilimsel bir değer taşımadığı, evrim teorisini savunan pek çok bilim adamı tarafından dahi kabul edildi. Nature dergisinin editör kurulundan Henry Gee, "Afrika Cenneti Üzerindeki İstatistiksel Bulut" adlı yazısında mtDNA çalışması sonuçlarını "süprüntü" olarak değerlendirdi.109 Gee'nin yazısında, mevcut 136 mtDNA serisi ele alındığında, çizilen soy ağaçlarının sayısının 1 milyarı geçtiği bildiriliyordu. Yani yapılan bu çalışmada bu 1 milyar kadar tesadüfi soy ağacı görmezlikten gelinmiş ancak şempanze-insan arasında evrim olduğu varsayımına uygun olan tek soyağacı seçilmişti.

Washington Üniversitesi'nden ünlü genetikçi Alan Templeton da DNA serilerinden yola çıkarak insanın kökeni için bir tarih belirlemenin imkansız olduğunu bildirdi. Çünkü DNA'lar insan toplulukları arasında bile oldukça fazla harmanlanmıştır.110

Bu, matematiksel olarak bakıldığında soyağacında tek bir insana ait mtDNA'yı ayırt etmenin imkansız olduğu anlamına gelir.

En önemli itiraf ise, tezin sahiplerinden geldi. 1992 yılında çalışmayı tekrarlayan ekipten Mark Stoneking Science dergisine yazdığı bir mektupta "Afrikalı Havva" iddiasının geçersiz olduğunu kabul etti.111 Çünkü çalışmanın her hali ile istenen sonuca yönelik olarak ayarlandığı ortadaydı.

Mitokondriyel DNA tezi, DNA'daki mutasyonlardan yola çıkılarak geliştirilmiştir. Fakat evrimcilerin, insan DNA'sına baktıklarında hangi DNA basamaklarının mutasyonların sonucu oluştuğuna, hangilerinin de orijinal-değişmemiş olduğuna nasıl karar verebildikleri meçhuldür. Çalışmaya başlarken varlığını iddia ettikleri orijinal insan DNA'sından yola çıkmak zorundadırlar. Ama evrimcilerin burada yaptığı hile ortadadır; kendilerine baz olarak şempanze DNA'sını almaktadırlar.112

Başka bir deyişle, insan DNA'sının şempanze DNA'sından evrimleştiğine kanıt arandığı bir çalışmada, tarih öncesi orijinal insan diye şempanze başlangıç noktası olarak alınmaktadır. Daha çalışmanın başında evrim gerçekleşmiş varsayımı ile hareket edilmekte, sonra da elde edilen sonuç "evrim kanıtı" gibi gösterilmektedir. Bu yüzden söz konusu çalışma bilimsellikten son derece uzaktır ve magazinsel niteliktedir.

Ayrıca evrimci araştırmacı eğer DNA'da meydana geldiğini iddia ettiği düzenli yararlı mutasyonları "moleküler saat"i hesaplamada temel olarak kullanacaksa sözde mutasyonların hızını da hesaplamak zorundadır. Ama çekirdekteki ya da mitokondrideki DNA'da ne sıklıkta mutasyona uğradıklarını gösterir herhangi bir gösterge bulunmaz.

İçindeki mantıkları değerlendirdiğimizde bu tez şunu göstermektedir: Bir kez daha evrim, evrimden yola çıkılarak kanıtlanmış gibi gösterilmeye çalışılmaktadır. DNA ile evrime kanıt aramak, tarafsız

olarak yapılan bir çalışma değil, fakat "evrim zaten olmuş" önyargısı temel alınarak yapılmış bir göz boyamadır.

Evrimcilerin neden göz boyama ihtiyacı duydukları sorusunun cevabı ise, evrimi destekleyen hiçbir gerçek bilimsel kanıt olmayışıdır.

Modern Sentetik Evrim masalı

Amerikan Jeoloji Derneği'nde toplanan bilim adamları mutasyon kavramını benimseyerek, Darwin'in Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalıştığı "canlıları geliştiren yararlı değişikliklerin kaynağı nedir?"sorusuna "rastgele mutasyonlar" cevabını verdiler. Darwin'in doğal seleksiyon tezine mutasyon kavramının eklenmesiyle ortaya çıkan bu yeni teoriye de "Modern Sentetik Evrim Teorisi" adını koydular. Kısa sürede bu yeni teori "neo-Darwinizm" olarak bilindi ve teoriyi ortaya atanlar da "neo-Darwinistler" olarak anılmaya başlandılar. (bkz. Neo-Darwinizm komedisi)

Modifikasyon

Canlılarda dış şartların etkisiyle belirli sınırlar içinde oluşan ve kalıtsal olmayan farklılıklardır. Bitki ve hayvanlarda aynı türe bağlı bireyler arasında çiftleşme olmasına karşın, hepsi birbirine benzer bireylerden oluşmamıştır. Aralarında kalıtsal olmayan bu farklılıklara "modikifikasyon" denir. Bütün biyolojik bünyeler dış koşulların etkisiyle belirli sınırlar içinde kalmak kaydı ile farklılaşmalar gösterir.113

Aynı yumurta ikizleri, kalıtsal materyalleri aynı olmasına karşın hiçbir zaman birbirlerine tam olarak benzemezler. Çünkü çevre koşullarının her iki bireye aynı derecede etki etmesi olanaksızdır. Canlılarda modifikasyonu meydana getiren dış şartlar besin, sıcaklık, nem ve mekanik etkilerdir. Fakat vücut hücrelerinde olduğu için sadece o canlı ile sınırlı kalır ve oğul döllere aktarılamaz.114

Nitekim Darwin, canlıların çevre şartlarının etkisiyle değişip diğer canlılara dönüşebileceklerini iddia ederken, diğer yandan Mendel, canlı türlerinin çevre etkisiyle değişmeyeceklerini deneysel olarak ispatlamış, kalıtımın belirli sınırlar içinde gerçekleştiğini göstermişti. Darwin'in fikirleri deneylere değil tamamen spekülasyona dayanan bir teori olarak kalırken Mendel, uzun ve sabırlı bir çalışmayla kalıtım kanunlarını deney ve gözlemleriyle bilim tarihine sunmuştu. Birbirlerinin çağdaşı olmalarına rağmen, Mendel'in genetik çalışmalarının bilim dünyasında kabul görmesi ise Darwin'den 35 yıl sonra mümkün olmuştu. Çünkü Mendel'in temellerini attığı genetik bilimi, Darwinizm'in varsayımlarını çürütmüş ve evrimciler bunu kabullenmemek için uzun süre direnmişlerdi. Ancak bilimsel gelişmeler, Mendel'in bulgularını kabul etmelerini zorunlu kılmış ve evrimciler de teorilerinde buna göre göstermelik değişiklikler yapmayı tek çıkar yol olarak görmüşlerdi. (bkz. Neo-Darwinizm komedisi)

Moleküler Evrim Çıkmazı

Evrim teorisinin iddiasına göre; milyarlarca sene evvel dünyanın atmosferini teşkil eden su buharı, hidrojen, metan, amonyak gibi gaz molekülleri; güneşten gelen ultraviyole ışınları, şimşeklerden yayılan elektrik, radyoaktif kayalardan çıkan radyasyon ve volkanlardan kaynaklanan ısı enerjisi ile ayrışmış ve böylece ortaya çıkan atomlar yeni bir düzen içinde biraraya gelerek hücrenin yapıtaşlarını meydana getirmişlerdi. Daha sonra bu bileşikler yağmur sularıyla göl ve denizlere taşınmışlardı. Organik bileşikler bu şekilde yavaş yavaş birikmiş ve eski yeryüzü suları bu maddeler bakımından zamanla zenginleşmişlerdi. Sonra bu karışım içindeki amino asitler ve diğer organik maddeler biraraya gelerek proteinleri, karbonhidrat zincirlerini ve giderek daha kompleks yapılı diğer organik maddeleri oluşturmuştu. Sonunda kompleks yapılı büyük moleküllerden bazıları biraraya gelerek daha iri molekül kümelerini meydana getirmişlerdi. Meydana gelen ilk kümeler büyüme eğilimleri sebebiyle çevrelerinden yeni moleküller almaya çalışmıştı. Böylece yapısı ve organizasyonu daha kompleks olan ve büyüyüp çoğalabilen kümeler ortaya çıkmıştı. Bu noktada aralarında tam bir fikir birliği bulunmamakla beraber, evrimcilerin çoğunun öne sürdüğü iddiaya göre, dışarıda ayrıca tesadüfen meydana gelmiş nükleik asitler, "koeservat" denilen bu kümelerin içine girip yerleşmişler ve nihayet koeservatlar organizasyon seviyelerini yeterince yükselttiklerinde canlanarak hayat sahibi ilk hücreler haline gelmişlerdi.

Yukarıdaki senaryoda evrimciler cansız maddelerden canlılığın oluşumunda hiçbir bilinçli müdahalenin varlığını kabul etmez, herşeyin kör tesadüfler sonucu oluştuğunu iddia ederler. Canlılığın cansız maddelerden tesadüfen oluşumuna ilk basamak olarak da Miller'in deneyini gösterirler. Ancak Miller deneyinde kullanılan ilk atmosferin kimyasal yapısı konusundaki varsayımların yanlış olduğu günümüzde artık anlaşılmış olan ve Miller'in kendisinin de itiraf ettiği bir gerçektir. (bkz. Miller Deneyi) Bugün her türlü çabaya rağmen evrim teorisinin ne moleküler düzeyde ne de bir başka alanda bilimsel destek bulamadığı açıktır.

Ünlü biyokimyacı Prof. Michael Denton moleküler biyoloji alanında elde edilen bulgulara dayanarak şu yorumu yapar:

Moleküler düzeyde, her canlı sınıfı, özgün, farklı ve diğerleriyle bağlantısızdır. Dolayısıyla moleküller, aynı fosiller gibi, evrimci biyoloji tarafından uzun zamandır aranan teorik ara geçişlerin olmadığını göstermiştir... Moleküler düzeyde hiçbir organizma bir diğerinin "atası" değildir, diğerinden daha "ilkel" ya da "gelişmiş" de değildir... Eğer bu moleküler kanıtlar bundan bir asır önce var olsaydı... organik evrim düşüncesi hiçbir zaman kabul görmeyebilirdi.115

Moleküler düzeyde yapılan karşılaştırmalar, canlıların evrimleştiklerini değil, ayrı ayrı yaratıldıklarını göstermektedir. Kaldı ki; fosil kayıtları, canlılardaki kompleks yapı ve sistemler, hiçbir "evrim mekanizması"nın olmayışı gibi daha pek çok bilimsel gerçek, evrim teorisinin iddialarını zaten çoktan yıkmıştır.

Moleküler Homoloji Tezinin Saçmalıkları

Evrimciler, farklı canlı türlerinin DNA şifrelerinin ya da protein yapılarının benzer olduğundan söz ederler ve bunu, bu canlı türlerinin birbirlerinden evrimleştiklerinin delili olarak yorumlarlar. Örneğin evrimci yayınlarda sık sık "insan DNA'sı ile maymun DNA'sı arasında büyük bir benzerlik" olduğu söylenir ve bu, insan ile maymun arasında evrimsel bir ilişki olduğu iddiasının kanıtı gibi sunulur. (bkz. Maymun-İnsan genetik benzerliği yalanı)

Öncelikle belirtmek gerekir ki, yeryüzünde yaşayan canlıların birbirlerine yakın DNA yapısına sahip olmaları beklenmedik bir durum değildir. Canlıların temel yaşamsal işlevleri birbiriyle aynıdır ve insan da canlı bir bedene sahip olduğuna göre, diğer canlılardan farklı bir DNA yapısına sahip olması beklenemez. İnsan da diğer canlılar gibi proteinlerle beslenerek gelişir, onun da vücudunda kan dolaşır, hücrelerinde her saniye oksijen kullanılarak enerji üretilir.

Dolayısıyla canlıların genetik benzerliklere sahip olmaları, ortak bir atadan evrimleştikleri iddiasına delil olarak gösterilemez. Evrimciler, eğer ortak atadan evrimleşme teorisini delillendirmek istiyorlarsa, birbirinin atası olduğu iddia edilen canlıların moleküler yapılarında da bir ata-torun ilişkisi olduğunu göstermek zorundadırlar. Oysa, evrimcilerin elinde bu yönde hiçbir somut bulgu yoktur.

Nitekim farklı türlere ve sınıflara ait canlıların DNA ve kromozom analizleri sonucunda elde edilen bulgular karşılaştırıldığında, canlıların DNA ve kromozomlarındaki benzerliklerin ya da farklılıkların, öne sürülen hiçbir evrimci mantık ya da bağlantıyla uyuşmadığı çok açık bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Evrimci teze göre canlıların kompleksliklerinde kademeli bir artış yaşanmış olmalı, buna paralel olarak da genetik bilgilerini oluşturan kromozomlarının sayısının kademeli olarak artması beklenmelidir. Fakat elde edilen veriler bu tezin tamamen hayal ürünü olduğunu göstermektedir. Örneğin, domatesin 24 kromozomu varken, çok daha kompleks bir organizmaya ve sistemlere sahip olan Copepode yengecinin sadece 6 kromozomu vardır. Ya da, tek hücreli bir canlı olan Euglena'da 45 kromozom bulunurken, Amerika'da yaşayan büyük bir timsah türü olan Alligatörde 32 kromozom bulunur. Bununla birlikte mikroskobik bir canlı olan Radiolaria'da 800'den fazla kromozom vardır.

Evrimin ünlü teorisyenlerinden Rus bilim adamı Dobzhansky, canlılar ve DNA'ları arasındaki bu kuralsız ilişkinin evrimin açıklayamadığı büyük bir sorun olduğunu şöyle ifade etmektedir:

Daha kompleks organizmaların genelde basit olanlara göre hücrelerinde daha fazla DNA'ları vardır. Fakat bu kuralın dikkat çeken istisnaları vardır. Amphiuma (amfibiyen), Propterus (bir akciğerli balık) ve hatta sıradan kurbağalar ve kara kurbağaları tarafından geçilen insan ise, liste başı olmaktan çok uzaktır. Neden bu durum bu kadar uzun zamandır bir bilmece olarak kaldı?116

Yine evrimci homoloji tezine göre, canlı büyüdükçe kromozom sayısının artması, küçüldükçe ise kromozom sayısının azalması beklenmelidir. Oysa birbirleriyle bütünüyle farklı boyut ve yapılara sahip olan ve aralarında herhangi bir evrimsel bağlantı olduğu iddia bile edilemeyen canlıların eşit sayıda kromozomlara sahip olmaları, canlıların kromozom benzerlikleri üzerine kurulan yüzeysel evrimci mantıkları alt üst etmektedir. Buna birkaç örnek verecek olursak, hem yulaf bitkisinin hem de makak maymununun 42'şer kromozomu vardır. Deer faresinin 48 kromozomu bulunurken kendisinden kat kat büyük olan gorilin de aynı sayıda, yani 48 kromozomu bulunur. Bir diğer ilginç örnek de çingene güvesi ve eşeğin kromozom sayılarıdır. Her ikisi de 62 kromozoma sahiptir.

Moleküler düzeydeki diğer karşılaştırmalar da, evrimci yorumları anlamsız kılan pek çok tutarsızlık örneği oluşturmaktadır. Çeşitli canlılardaki protein dizilimleri laboratuvarlarda analiz edildikçe, ortaya evrimciler açısından hiç beklenmedik, hatta kimi zaman hayret verici sonuçlar çıkmaktadır. Örneğin insandaki Sitokrom-C proteini bir atınkinden 14 amino asit farklıyken, bir kangurununkinden yalnızca 8 amino asit farklıdır. Yine Sitokrom-C dizilimi incelendiğinde, kaplumbağaların insanlara kendileri gibi bir sürüngen olan çıngıraklı yılanlardan daha yakın olduğu görülür. Bu durum evrimci bakış açısına göre yorumlandığında kaplumbağaların insanlarla yılanlardan daha yakın akraba oldukları gibi evrimcilerin dahi kabul edemeyecekleri kadar anlamsız bir sonuç çıkacaktır.

Her ikisi de sürüngenler sınıfına dahil olan kaplumbağa ve çıngıraklı yılanın arasında 100 kodonda 21 amino asitlik fark, çok ayrı sınıfların temsilcileri arasındaki farklardan belirgin bir şekilde daha büyüktür. Örneğin, tavuk ve su yılanı arasındaki 17 veya at ve köpekbalığı arasındaki 16, hatta iki ayrı filuma ait köpek ve solucan sineği arasındaki 15 amino asitlik farktan bile daha büyüktür.

Benzer gerçekler hemoglobin için de bulunmuştur. Bu proteinin insandaki dizilimi lemurunkinden 20 amino asit farklı iken, domuzdakinden yalnızca 14 amino asit farklıdır. Durum diğer proteinler için de yaklaşık olarak aynıdır.117

Evrimcilerin bu durumda, insanın evrimsel olarak kanguruya, attan daha yakın olması ya da domuzla lemurdan daha yakın akraba olduğu gibi sonuçlara varmaları gerekir.

South Carolina Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden biyokimya araştırmacısı Dr. Christian Schwabe, moleküler alanda evrime delil bulabilmek için uzun yıllarını vermiş bir bilim adamıdır. Özellikle insülin ve relaxin türü proteinler üzerinde incelemeler yaparak canlılar arasında evrimsel akrabalıklar kurmaya çalışmıştır. Fakat çalışmalarının hiçbir noktasında evrime herhangi bir delil elde edemediğini pek çok kereler itiraf etmek zorunda kalmıştır. Science dergisindeki bir makalesinde şöyle demektedir:

Moleküler evrim, evrimsel akrabalıkların ortaya çıkarılması için neredeyse paleontolojiden daha üstün bir metot olarak kabul edilmeye başlandı. Bir moleküler evrimci olarak bundan gurur duymam gerekirdi. Ama aksine, türlerin düzenli bir gelişme kaydettiğini göstermesi gereken moleküler benzerliklerin pek çok istisnası olması oldukça can sıkıcı görünüyor. Bu istisnalar o kadar çok ki, gerçekte, istisnaların ve tuhaflıkların daha önemli bir mesaj taşıdıklarını düşünüyorum.118

Schwabe'nin relaxinler üzerinde yaptığı çalışmalar oldukça ilginç sonuçlar ortaya koymuştur:

Yakın akraba olduğu bildirilen türlerin relaxinleri arasındaki yüksek değişkenliğin yanı sıra, domuzun ve balinanın relaxinleri bütünüyle aynıdır. Farelerden, Yeni Gine domuzundan, insandan ve domuzdan alınan moleküller, birbirlerinden yaklaşık %55 uzaktır. Buna rağmen insülin, insanı şempanzeden daha çok domuza yakın kılmaktadır.119

Schwabe, canlılardaki lizozimler, sitokromlar ve pek çok hormonların da amino asit dizilimlerinin karşılaştırılmasının evrimciler açısından "beklenmedik sonuçlar ve anormallikler" ortaya koyduğunu belirtmektedir. Schwabe, tüm bu kanıtlara dayanarak, proteinlerin hepsinin hiçbir evrim geçirmeden başlangıçtaki yapılarına sahip olduklarınıve moleküller arasında, aynı fosiller arasında olduğu gibi, hiçbir ara geçiş formu bulunmadığını savunmaktadır.

Michael Denton da moleküler biyoloji alanında elde edilen bulgulara dayanarak şu yorumu yapar:

Moleküler düzeyde, her canlı sınıfı, özgün, farklı ve diğerleriyle bağlantısızdır. Dolayısıyla moleküller, aynı fosiller gibi, evrimci biyoloji tarafından uzun zamandır aranan teorik ara geçişlerin olmadığını göstermiştir... Moleküler düzeyde hiçbir organizma bir diğerinin "atası" değildir, diğerinden daha "ilkel" ya da "gelişmiş" de değildir... Eğer bu moleküler kanıtlar bundan bir asır önce var olsaydı... organik evrim düşüncesi hiçbir zaman kabul görmeyebilirdi.120

Kısacası, canlılarda anatomik ya da kimyasal benzerlikler arayan ve bunu evrime delil saymaya çalışan homoloji varsayımı, bilimsel bulgular karşısında geçersizdir.

Morfoloji

Organizmaların bir bütün olarak şekil ve yapısını işleyen bilim dalıdır. Bitkilerin kök, gövde, yaprak, çiçek, meyve gibi bölümlerinin; hayvanların ve insanların ise baş, gövde ve diğer kısımlarının yapılarını ve bunların ortak çalışma düzenlerini inceler.121

Morfolojinin alt dalları olan "anatomi" organizmaların gözle görülen iç ve dış yapısını; "histoloji" organları oluşturan dokuların mikroskobik yapısını; "sitoloji" dokuları oluşturan hücrelerin mikroskobik yapısını; "embriyoloji" döllenmiş yumurtadan (zigot) serbest yaşayan bir organizma oluşuncaya kadar geçen evrelerin tümünü inceler.122

Canlıların homolog ya da analog organları arasında yapılan karşılaştırmalarda da çoğunlukla morfolojiden elde edilen bilgilerden faydalanılır. (bkz. Homolog organ; Analog organ) Benzer morfolojilere (yapılara) sahip tüm canlılar, aralarında evrimsel bir ilişki kurma mantığıyla homolog kabul edilirler. Ancak bunun bilimsel olarak bir dayanağı yoktur. Nitekim birbirlerine çok benzeyen fakat aralarında hiçbir evrimsel ilişki kurulamayan çok sayıda örnek vardır ki, bu da bu evrimci iddialar açısından büyük bir çelişki oluşturur.

Morfolojik Homoloji Masalı

bkz. Homoloji (Köken birliği)

Morrıs, John

Yaratılış Araştırmaları Enstitüsü'nün (Institute for Creation Research) başkanı ve ünlü bir jeolog olan Prof. John Morris, Bilim Araştırma Vakfı'nın düzenlediği "Evrim Teorisinin Çöküşü: Yaratılış Gerçeği" başlıklı II. uluslararası konferansa (5 Temmuz 1998) katılarak, evrimin ardındaki ideolojik ve felsefi şartlanmaları, bu teorinin bir dogma haline geldiğini ve savunucularının Darwinizm'e bir din gibi inandıklarını anlattı.123

Mozaik Canlılar

Gerçekte ara form özelliği oluşturmayan canlı yapılar, kimi zaman evrimcilerin taraflı yorumları ile ara form özelliği gibi lanse edilir. Fakat bir canlı grubunun diğer canlı grubuna ait özellikler barındırması, bir ara form özelliği değildir.

Örneğin Avustralya'da yaşayan Platypus, bir memeli olmasına rağmen sürüngenler gibi yumurtlayarak çoğalır. Ayrıca kuşlara benzer

bir gagası bulunur. Ancak kıllara, süt bezlerine ve kulağında üç kemiğe sahip olması nedeniyle memelidir. Bilim adamları bu nedenle Platypus gibi canlılara "mozaik canlı" ismini verirler. Mozaik canlıların ara form sayılamayacağı, Stephen J. Gould ve Niles Eldredge gibi önde gelen evrimci paleontologlar tarafından da kabul edilmektedir.124

Platypus, çok ileri derecede özelleşmiş yapısıyla bu iddiayı ayrıca yalanlamaktadır. (bkz. Platypus)

Mutajenik Faktör

Canlılardaki genetik bilgide meydana gelen kopmalar ve yer değiştirmeler mutasyon olarak tanımlanır. Bunlar hücrelerin çekirdeğinde bulunan DNA'yı etkilerler ve buna zarar verirler. Mutasyon meydana getiren her aracıya "mutajenik faktör" denir. Mutajenik faktör, genellikle kimyasal etkiler veya parçacık ışınımı şeklindedir.

Mutajenik faktörlere örnek olarak hardal gazı, nitrik asit gibi kimyasal maddeler sayılabilir. X-ışınları veya bir nükleer santraldan sızan radyasyon ise ışınımsal mutajenik faktördür. Işınım mutasyonu, radyoaktif bir elementten yayılan parçacıkların DNA bazları üzerinde yaptıkları hasardır. Yüksek enerji taşıyan kararsız parçacıklar, DNA bazlarına çarptıkları zaman bunların yapısını değiştirirler ve çoğu zaman hücrenin tamir edemeyeceği boyutlarda bir takım değişikliklere sebep olurlar. (bkz. Mutasyon: Hayali bir mekanizma)

Mutant

Mutant, mutasyona uğramış bir canlı, hücre ya da gene verilen genel isimdir. Mutasyonlar, canlı hücresinin çekirdeğinde bulunan ve genetik bilgiyi taşıyan DNA molekülünde, radyasyon veya kimyasal etkiler sonucunda meydana gelen kopmalar ve yer değiştirmelerdir. Mutasyonlar DNA'yı oluşturan nükleotidleri tahrip eder ya da yerlerini değiştirirler. Çoğu zaman da hücrenin tamir edemeyeceği boyutlarda bir takım hasar ve değişikliklere sebep olurlar. %99 ihtimalle tahrip edici, %1 ihtimalle nötr etkilerle değişikliğe uğramış hücre ya da canlı mutant olarak adlandırılır. (bkz. Mutasyon: Hayali bir mekanizma)

Mutasyonların sadece bir tahrip mekanizması olduğu açık olmasına karşın, evrimciler varsaydıkları evrimsel değişikliklerin kaynağını, canlıların genetik yapısında meydana gelen rastgele mutasyonlar olarak gösterirler. Fransız Bilimler Akademisi'nin eski başkanı Pierre Paul Grassé'nin mutasyonlar hakkında yaptığı yorum, bu noktada oldukça açıklayıcıdır. Grassé, mutasyonları "yazılı bir metnin kopyalanması sırasında yapılan harf hataları"na benzetmiştir. Ve harf hatası gibi mutasyonlar da bilgi oluşturmaz, aksine var olan bilgiyi bozarlar. Grassé bunu şöyle açıklamıştır:

Mutasyonlar, zaman içinde son derece düzensiz biçimde meydana gelirler. Birbirlerini tamamlayıcı bir özellikleri yoktur ve birbirini izleyen nesiller üzerinde belirli bir yöne doğru kümülatif bir etkileri olmaz. Zaten var olan yapıyı değiştirirler, ama bunu tamamen düzensiz bir biçimde yaparlar... Bir canlı vücudunda çok küçük bile olsa bir düzensizlik oluştuğunda ise, bunun sonucu ölüm olur. Yaşam olgusu ile anarşi (düzensizlik) arasında hiçbir olası uzlaşma yoktur.125

İşte bu nedenle, yine Grassé'nin ifadesiyle "mutasyonlar ne kadar çok sayıda olursa olsunlar, herhangi bir evrim meydana getirmezler."

Mutasyon:
Hayali Bir Mekanizma

Mutasyonlar, canlı hücresinin çekirdeğinde bulunan ve genetik bilgiyi taşıyan DNA molekülünde, radyasyon veya kimyasal etkiler sonucunda meydana gelen kopmalar ve yer değiştirmelerdir. Mutasyonlar DNA'yı oluşturan nükleotidleri tahrip eder ya da yerlerini değiştirirler. Çoğu zaman da hücrenin tamir edemeyeceği boyutlarda birtakım hasar ve değişikliklere sebep olurlar.

Dolayısıyla evrimcilerin arkasına sığındıkları mutasyon, hiç de sanıldığı gibi canlıları daha gelişmişe ve mükemmele götüren tılsımlı bir değnek değildir. Mutasyonların net etkisi zararlıdır. Mutasyonların sebep olacağı değişiklikler ancak Hiroşima, Nagazaki veya Çernobil'deki insanların uğradığı türden değişiklikler olabilir: Yani ölüler, sakatlar... Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ona sancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rastgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu dört özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rastgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir.126

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. İkinci Dünya Savaşı'nın ardından nükleer silahların sonucunda oluşan mutasyonları incelemek için kurulan Atomik Radyasyonun Genetik Etkileri Komitesi'nin (Committee on Genetic Effects of Atomic Radiation) hazırladığı rapor hakkında evrimci bilim adamı Warren Weaver şöyle diyordu:

Çoğu kimse, bilinen tüm mutasyon örneklerinin zararlı olduğu sonucu karşısında şaşıracaktır, çünkü mutasyonlar evrim sürecinin gerekli bir parçasıdır. Nasıl olur da iyi bir etki -yani bir canlının daha gelişmiş canlı formlarına evrimleşmesi- pratikte hepsi zararlı olan mutasyonların sonucu olabilir?127

İnsanlar üzerinde gözlemlenen tüm mutasyonlar zararlıdır. Tıp kitaplarında "mutasyon örneği" olarak anlatılan mongolizm, Down Sendromu, albinizm, cücelik, orak hücre anemisi gibi zihinsel ya da bedensel bozuklukların ya da kanser gibi hastalıkların her biri, mutasyonların tahrip edici etkilerini ortaya koymaktadır. Elbette ki insanları sakat ya da hasta yapan bir süreç, "evrim mekanizması" olamaz.

Nitekim Amerikalı patolog David A. Demick, mutasyonlar hakkında yazdığı bilimsel bir makalede bu konuda şunları söyler:

Son yıllarda genetik mutasyonlarla bağlantılı olan binlerce insan hastalığı sınıflandırılmıştır. Yeni yayınlanan bir kaynak kitapta 4500 farklı genetik hastalık sayılmaktadır. Dahası, moleküler genetik analizlerden önce klinik olarak tanımlanan bazı kalıtsal sendromların (örneğin Marfan sendromu) mutasyonların sonucu olduğu anlaşılmıştır...

Mutasyonların, oluşturdukları tüm bu hastalıkların yanında, faydalı etkileri de var mıdır? Tanımladığımız binlerce zararlı mutasyon örneğinin yanında, elbette ki bazı olumlu örnekler de tanımlamak gerekmektedir. -eğer makro evrim doğru ise- Bu olumlu örnekler, hem daha kompleks yapılar oluşturmak için evrime gerekecek, hem de çok sayıdaki zararlı mutasyonun bozucu etkisini dengelemek için lazım olacaktır. Ama iş bu faydalı mutasyonları tanımlamaya gelince, evrimci biyologlar hep garip bir sessizlik içindedirler.128

Mutasyonların neden evrimci iddiayı destekleyemeyeceklerini üç ana maddede özetlemek mümkündür:

1) Mutasyonlar her zaman zararlıdır: Mutasyon rastgele meydana geldiği için hemen her zaman canlıya zarar verir. Mantık gereği, mükemmel ve kompleks olan bir yapıya yapılacak herhangi bir bilinçsiz müdahale, o yapıyı daha ileri götürmez, aksine tahrip eder. Nitekim hiçbir gözlemlenmiş "faydalı mutasyon" yoktur.

2) Mutasyon sonucunda DNA'ya yeni bilgi eklenmez: Genetik bilgiyi oluşturan parçalar yerlerinden kopup sökülür, tahrip olur ya da DNA'nın farklı yerlerine taşınır. Ama mutasyonlar hiçbir şekilde canlıya yeni bir organ ya da yeni bir özellik kazandırmazlar. Ancak bacağın sırttan, kulağın karından çıkması gibi anormalliklere sebep olurlar.

3) Mutasyonun bir sonraki nesle aktarılabilmesi için mutlaka üreme hücrelerinde meydana gelmesi gerekir: Vücudun herhangi bir hücresinde veya organında meydana gelen değişim bir sonraki nesle

aktarılmaz. Örneğin bir insanın gözü, radyasyon ve benzeri etkilerle mutasyona uğrayıp orijinal formundan farklılaşabilir ama bu, kendisinden sonraki nesillere geçmeyecektir.

N

Natüralizm

Natüralizm, genel anlamda doğadan ve duyularla algılanan dünyadan başka bir gerçeklik tanımayan felsefe akımıdır. 19. yüzyılın din-dışı atmosferinin en önemli ürünlerinden biri olan natüralizm, bu dönemde Darwin'i etkisi altına almış ve onu hayata din dışı bir açıklama getirmeye zorlamıştı. Bu düşünce akımına göre, doğa kendi kendisinin yaratıcısı ve hakimi olarak düşünülüyordu. Bugün hala yaygın olarak kullanılan "tabiat ana" gibi kavramlar ya da "doğa insana şu yeteneği vermiş, doğa insanı böyle yaratmış" gibi klişeleşmiş sözler, natüralizm akımının toplum zihnine yerleştirdiği önkabullerin birer sonucudur.

Natüralistler doğadaki mükemmelliğe hayrandılar, ama bunun nasıl oluştuğu sorusuna tatminkar bir cevap vermekte zorlanıyorlardı. Pozitivist dogmayı benimsedikleri, yani yalnızca deney ve gözlem yoluyla varlığına ulaşılabilen kavramlara inandıkları için doğayı Allah'ın yarattığı gerçeğini ısrarla reddediyorlardı. Onlara göre, doğanın kendisi yaratıcıydı.

Darwin'in teorisi, natüralist/materyalist felsefelere, daha doğrusu tüm bunların temelini oluşturan ateizme hizmet ediyordu. Bu nedenle destek buldu ve büyük bir bilimsel gerçekmiş gibi kitlelere empoze edildi. Aksi halde, amatör bir biyoloğun hayalleri olarak görülür ve kısa sürede unutulur giderdi.

Neandertal:
Bir İnsan Irkı

Neandertaller bundan 100 bin yıl önce Avrupa'da aniden ortaya çıkmış ve yaklaşık 35 bin yıl önce de yine hızlı ve sessiz bir biçimde yok olmuş -ya da diğer ırklarla karışarak asimile olmuş- insanlardır. Günümüz insanından tek farkları, iskeletlerinin biraz daha güçlü ve kafatası hacmi ortalamalarının biraz daha yüksek olmasıdır. Neandertaller iri yapılı bir insan ırkıdır ve bugün artık bu gerçek hemen herkes tarafından kabul edilmektedir.

Evrimciler ise bu insanları "ilkel bir tür" olarak göstermek için çok çabalamışlar, ama bütün bulgular Neandertal insanının bugün sokakta yürüyen herhangi bir "yapılı" insandan daha farklı olmadığını göstermiştir. Bu konuda önde gelen bir otorite sayılan New Mexico Üniversitesi'nden paleoantropolog Erik Trinkaus şöyle yazar:

Neandertal kalıntıları ve günümüz insanı kemikleri arasında yapılan ayrıntılı karşılaştırmalar göstermektedir ki, Neandertaller'in anatomisinde ya da hareket, alet kullanımı, zeka seviyesi veya konuşma

kabiliyeti gibi özelliklerinde günümüz insanlarından aşağı sayılabilecek hiçbir şey yoktur.129

Bu nedenle günümüzde birçok araştırmacı, Neandertal insanını günümüz insanının bir alt türü olarak tanımlayarak Homo sapiens neandertalensis demektedir. Bulgular, Neandertaller'in ölülerini gömdüklerini, çeşitli müzik aletleri yaptıklarını ve aynı dönemde yaşamış Homo sapiens sapienslerle beraber gelişmiş bir kültürü paylaştıklarını açıkça göstermektedir.

Nebraska Adamı Sahtekarlığı

1922'de, Amerikan Doğa Tarihi Müzesi müdürü Henry Fairfield Osborn, Batı Nebraska'daki Yılan Deresi yakınlarında, Plieocen Dönemi'ne ait bir azı dişi fosili bulduğunu açıkladı. Bu diş, iddiaya göre, insan ve maymunların ortak özelliklerini taşımaktaydı. Çok geçmeden konuyla ilgili çok derin bilimsel tartışmalar başladı. Bazıları bu dişin sahibini Pithecanthropus erectus olarak yorumluyorlar, bazıları ise bunun insana daha yakın olduğunu söylüyorlardı. Büyük tartışmalar yaratan bu fosile "Nebraska Adamı" adı verildi. "Bilimsel" ismi de hemen takıldı: Hesperopithecus haroldcooki.

Bu tek dişe dayanılarak Nebraska Adamı'nın kafatası ve vücudunun rekonstrüksiyon resimleri çizildi. Hatta daha da ileri gidilerek Nebraska adamının, eşinin ve çocuklarının doğal ortamda ailece resimleri yayınlandı. Bütün bu senaryolar tek bir dişten üretilmişti. Evrimci çevreler bu "hayalet adamı" o derece benimsediler ki, William Bryan isimli bir araştırmacı, tek bir azı dişine dayanılarak bu kadar peşin hükümle karar verilmesine karşı çıkınca, bütün şimşekleri üzerine çekti.

Ancak 1927'de iskeletin öbür parçaları da bulundu. Bulunan yeni parçalara göre bu diş ne maymuna ne de insana aitti. Dişin, Prosthennops isimli yabani Amerikan domuzunun soyu tükenmiş bir cinsine ait olduğu anlaşıldı. William Gregory, bu yanılgıyı duyurduğu Science dergisinde yayınladığı makalesine şöyle bir başlık atmıştı: "Görüldüğü kadarıyla Hesperopithecus ne maymun ne de insan."130

Bu olay sonucunda Hesperopithecus haroldcooki'nin ve "ailesi"nin tüm çizimleri alelacele literatürden çıkarıldı.

Neo-Darwinizm Komedisi (Neo-Darwinism)

Darwin'in teorisi 20. yüzyılın ilk çeyreğinde keşfedilen genetik kanunları karşısında tam anlamıyla bir açmaza girmişti. Bunun üzerine Darwin'e sadakat göstermekte kararlı olan bir grup bilim adamı, 1941 yılında Amerikan Jeoloji Derneği'nin düzenlediği bir toplantıda biraraya geldiler. G. Ledyard Stebbins ve Theodosius Dobzhansky gibi genetikçilerin, Ernst Mayr ve Julian Huxley gibi zoologların, George Gaylord Simpson ve Glen L. Jepsen gibi paleontologların uzun

tartışmalar sonucunda vardıkları sonuç, Darwinizm'e yeni bir "yama" yapmak oldu.

Bu kişiler, Darwin'in açıklayamadığı ve Lamarck'a dayanarak halletmeye çalıştığı "canlıları geliştiren yararlı değişikliklerin kaynağı nedir?" sorusuna, "rastgele mutasyonlar" cevabını verdiler. Darwin'in doğal seleksiyon tezine mutasyon kavramını ekleyerek yeni bir teori ortaya attılar. Bu yeni teori "neo-Darwinizm" (ya da Modern Sentetik Evrim Teorisi) olarak anılmaya başlandı.

Bundan sonraki on yıllar, neo-Darwinizm'i ispatlamak için yapılan umutsuz girişimlere sahne oldu. Mutasyonların, yani bir canlının genlerinde dış etkenler sonucunda meydana gelen kopma, yer değiştirme ve bozulmaların, her zaman için hasara yol açtığı biliniyordu. Ancak yine de neo-Darwinistler binlerce deney yaparak "faydalı mutasyon" örneği oluşturmaya çalıştılar. Tüm bu çabalar hep fiyasko ile sonuçlandı. (bkz. Mutasyon: Hayali bir mekanizma)

Neo-Darwinistler, öte yandan da, ilk canlı organizmaların, teorinin iddia ettiği gibi ilkel dünya koşullarında tesadüfen ortaya çıkmış olabileceğini ispatlamaya çalıştılar. Ancak aynı fiyasko bu alanda da yaşandı. Canlılığın tesadüfen ortaya çıkışını ispatlamayı hedefleyen deneylerin hepsi başarısız oldu. Olasılık hesapları, canlılığın yapıtaşı olan proteinlerden tek bir tanesinin bile tesadüflerle oluşamayacağını ortaya koydu. En küçük canlı birimi olan hücre ise -evrimcilerin iddia ettiği gibi- ilkel ve kontrolsüz dünya koşullarında rastlantılar sonucu oluşmak şöyle dursun, 20. yüzyılın en ileri teknolojilerine sahip laboratuvarlarında bile oluşturulamadı.

Neo-Darwinist teori, bir yandan da fosil kayıtları tarafından hezimete uğratıldı. Yıllar süren arkeolojik çalışmalarda bulunan fosiller arasında, neo-Darwinist teorinin öne sürdüğü gibi, canlıların ilkel türlerden gelişmiş türlere kademe kademe evrimleştiğini göstermesi gereken "ara geçiş formları"na dünyanın hiçbir yerinde rastlanamadı. Yürütülen karşılaştırmalı anatomi çalışmaları ise, birbirlerinden evrimleştikleri varsayılan canlıların çok farklı anatomik özelliklere sahip olduklarını ve asla birbirlerinin atası ya da devamı olamayacaklarını gösterdi.

Neo-Darwinizm bilimsel bir teori değil, ideolojik bir dogma, hatta bir tür "din"di. Öyle ki neo-Darwinist teorinin en önde gelen kurucularından biri olan Julian Huxley, 1958'de yayınladığı Religion Without Revelation (Vahiysiz Din) adlı kitabında bunu açıkça ifade etmişti. Huxley, evrimin neden bir din olduğunu bir başka yazısında şöyle açıklıyordu:

Bir din, temelinde dünyanın geneline yönelik ve hepsini kapsayan bir bakış açısıdır. Dolayısıyla evrim, bir zamanlar Allah'a inancın

üstlendiği fonksiyonu yerine getirebilir, yani insanoğlunun inanç ve umutlarını koordine eden güçlü bir prensip olabilir.131

İşte bu nedenle, evrim teorisinin savunucuları bütün aleyhte delillere rağmen teoriyi savunmaya hala devam etmektedirler. Onlara göre evrim, kendisinden asla vazgeçilemeyecek bir inançtır.

O

OH 62: Bir Maymun Türü

Evrimciler uzun süre Homo habilis adını verdikleri canlıların dik yürüyebildiklerini öne sürmüşlerdi. Böylece maymundan insana uzanan bir halka bulduklarını düşünüyorlardı. Oysa, 1986 yılında Tim White tarafından bulunan ve OH 62 olarak isimlendirilen yeni Homo habilis fosilleri bu iddiayı çürüttü. Bu fosil parçaları, Homo habilis'in günümüz maymunlarında olduğu gibi uzun kollara ve kısa bacaklara sahip olduğunu gösteriyordu. Bu fosil, Homo habilis'in iki ayağı üzerinde dik olarak yürüyebilen bir canlı olduğu iddiasının sonunu getirdi. Homo habilis, bir maymun türünden başka bir şey değildi.

Omurgalıların Kökeni

Kambriyen devrinde aniden ortaya çıkan hayvan filumlarından biri, merkezi bir sinir ağına sahip olan Chordata filumudur. Chordata ya da Türkçe'de kullanılan karşılığıyla "kordalılar"ın bir alt sınıfı omurgalılardır. Omurgalılar; balıklar, amfibiyenler, sürüngenler, kuşlar ve memeliler gibi temel sınıflara ayrılırlar.

Evrimci paleontologlar, her canlı filumunu bir başka filumun evrimsel devamı olarak görmeye çalıştıkları için, kordalıların bir başka omurgasız filumundan evrimleştiğini iddia ederler. Ancak tüm filumlar gibi Chordata filumunun üyelerinin de Kambriyen devirde ortaya çıkmış olması, bu iddiayı ilk baştan tutarsız hale getirmektedir. Kambriyen devrinde belirlenen en eski kordalı, Pikaia adı verilen, uzun bir vücuda sahip ve ilk bakışta solucanları andıran deniz canlısıdır.132 Pikaia, atası olarak öne sürülebilecek tüm diğer filumlardaki türlerlerle aynı anda ve hiçbir ara form olmadan ortaya çıkmıştır. Evrimci biyolog Prof. Mustafa Kuru, Omurgalı Hayvanlar adlı kitabında bu ara form yokluğunu şöyle ifade eder:

Kordalıların omurgasız hayvanlardan oluştuğu konusunda kuşku yoktur. Yalnız omurgasızlarla kordalılar arasındaki geçişi aydınlatacak bir fosilin bulunmaması, bu konuda birçok varsayımın ortaya atılmasına neden olmuştur.133

Eğer ortada bir ara geçiş formu yok ise, nasıl olur da "bu evrimin gerçekleştiği konusunda kuşku yoktur" denilebilir? Bir varsayımı, onu

destekleyen delil olmadığı halde hiç kuşku duymadan kabul etmek, bilimsel değil dogmatik bir tavırdır. Nitekim Sayın Prof. Kuru, yukarıdaki ifadesinden sonra omurgalıların kökeni hakkındaki evrimci varsayımları uzun uzun anlattıktan sonra, ortada bir delil olmadığını bir kez daha kabul etmek durumunda kalmaktadır:

Kordalıların kökeni ve evrimi konusunda yukarıda belirtilen görüşler, herhangi bir fosil kaydına dayanmadığından, her zaman kuşku ile karşılanmıştır.134

Evrimci biyologlar kimi zaman "kordalıların ve diğer omurgalıların kökeni hakkında fosil kaydı bulunmayışının nedeni, omurgasız canlıların yumuşak dokulu olmaları ve dolayısıyla fosil izi bırakmamalarıdır" gibi bir açıklama öne sürerler. Oysa bu açıklama gerçekçi değildir, çünkü omurgasız canlılara ait çok sayıda fosil kalıntısı vardır. Kambriyen devri canlılarının hepsi omurgasızdır ve bu türlere ait on binlerce fosil örneği bulunmuştur. Örneğin Kanada'daki Burgess Shale yatağında yumuşak dokulu pek çok canlının fosili vardır; bilim adamları Burgess Shale gibi bölgelerde, canlıların oksijen oranı çok düşük çamur tabakaları ile aniden kaplandıklarını ve bu sayede yumuşak dokularının dağılmadan fosilleştiğini düşünmektedirler.135

Evrim teorisi, Pikaia gibi ilk kordalıların da zamanla balıklara dönüştüğünü varsayar. Ancak "kordalıların evrimi" iddiasını destekleyecek herhangi bir ara form fosili bulunmadığı gibi, "balıkların evrimi" iddiasını destekleyecek bir fosil de yoktur. Aksine, tüm farklı balık kategorileri, fosil kayıtlarında bir anda ve hiçbir ataları olmadan ortaya çıkarlar. Milyonlarca omurgasız fosili vardır, milyonlarca balık fosili vardır, ama hiç kimse tek bir tane bile ara form fosili bulamamıştır. Evrimci paleontolog Gerald T. Todd, "Kemikli Balıkların Evrimi" başlıklı bir makalesinde bu gerçek karşısında şu çaresiz soruları sıralar:

Kemikli balıkların her üç sınıfı da, fosil tabakalarında aynı anda ve aniden ortaya çıkarlar... Peki ama bunların kökenleri nedir? Bu denli farklı ve kompleks yaratıkların ortaya çıkmasını ne sağlamıştır? Ve neden kendilerine evrimsel bir ata oluşturabilecek canlıların izlerinden eser yoktur?136

Ontogenin Filogeniyi Taklit Ettiği Uydurması

bkz. Bireyoluş Soyoluşun Tekrarıdır (Ontogeny Recapitulates Phylogeny) teorisi

bkz. Biyogenetik yasası (Rekapitülasyon Teorisi)

Oparın, Alexander I.

"Kimyasal evrim" kavramının kurucusu olan Rus biyolog Alexander I. Oparin, tüm teorik çalışmalarına rağmen yaşamın kökenini aydınlatma yönünde hiçbir sonuç elde edemedi. 1936'da yayınladığı Origin of Life adlı kitabında şöyle diyordu:

Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır.137

Oparin'den bu yana evrimciler, hücrenin rastlantılarla oluşabileceğini ispat etmek için sayısız deney, araştırma ve gözlem yaptılar. Ancak yapılan her çalışma, hücredeki kompleks yaratılışı daha detaylı bir biçimde ortaya koyarak evrimcilerin varsayımlarını çürüttü.

Orak Hücre Anemisi

Evrimci biyologların "yararlı mutasyon" olarak sözünü ettikleri tek örnek, orak hücre anemisi hastalığıdır. Bu hastalıkta, kanda oksijen taşımaya yarayan hemoglobin molekülü bir mutasyon sonucunda bozulur ve yapı değişikliğine uğrar. Bunun sonucunda da hemoglobinin oksijen taşıma yeteneği ciddi bir biçimde zarar görür.

Orak hücre anemisine yakalanan insanlar, bu nedenle giderek artan bir solunum zorluğu çekerler. Ancak tıp kitaplarının kan hastalıkları bölümünde ele alınan bu mutasyon örneği, başta belirttiğimiz gibi bazı evrimci biyologlar tarafından çok garip bir şekilde "faydalı mutasyon" olarak değerlendirilmektedir.

Bu hastalığa yakalanan kişilerin sıtmaya olan kısmi bağışıklıklarının evrimin bu kişilere bir "armağanı" olduğu söylenmektedir. Eğer bu mantıkla düşünülürse, genetik olarak kötürüm doğan insanların yolda yürümedikleri ve bu sayede trafik kazalarında ölmekten kurtuldukları da söylenebilir ve kötürüm olmak "yararlı bir genetik özellik" sayılabilir. Şüphesiz bu mantığın hiçbir tutarlı yanı yoktur.

Mutasyonların sadece bir tahrip mekanizması olduğu açıktır. Fransız Bilimler Akademisi'nin eski başkanı Pierre Paul Grassé'nin mutasyonlar hakkında yaptığı yorum, bu konuda oldukça açıklayıcıdır. Grassé, mutasyonları "yazılı bir metnin kopyalanması sırasında yapılan harf hataları"na benzetmiştir. Ve harf hatası gibi mutasyonlar da bilgi oluşturmaz, aksine var olan bilgiyi bozar. Grassé bu olguyu şöyle açıklamıştır:

Mutasyonlar, zaman içinde son derece düzensiz biçimde meydana gelirler. Birbirlerini tamamlayıcı bir özellikleri yoktur ve birbirini izleyen nesiller üzerinde belirli bir yöne doğru kümülatif bir etkileri olmaz. Zaten var olan yapıyı değiştirirler, ama bunu tamamen düzensiz bir biçimde yaparlar... Bir canlı vücudunda çok küçük bile olsa bir düzensizlik oluştuğunda ise, bunun sonucu ölüm olur. Yaşam olgusu ile anarşi (düzensizlik) arasında hiçbir olası uzlaşma yoktur.138

İşte bu nedenle, yine Grassé'nin ifadesiyle "mutasyonlar ne kadar çok sayıda olursa olsunlar, herhangi bir evrim meydana getirmezler."139

Organize Sistem

bkz. Düzenli sistem; öz-örgütlenme saçmalığı

Orgel, Leslie

Olasılık hesapları, proteinler ve nükleik asitler (RNA ve DNA) gibi kompleks moleküllerin tek tek tesadüfen oluşmalarının imkansız olduğunu göstermektedir.

Önde gelen bazı evrimciler bu konuda itiraflarda bulunurlar. Örneğin San Diego California Üniversitesi'nden Stanley Miller'ın ve Francis Crick'in çalışma arkadaşı olan ünlü evrimci Dr. Leslie Orgel şöyle demektedir:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır.140

Ormandan Açık Alana Geçiş Masalı

19. yüzyılda genetik bilimi ve kalıtım kanunları tam olarak bilinmediğinden Darwin ve onu izleyen erken evrimciler için iki ayaklılığın açıklanması kolay gibi görünüyordu. En popüler teori, Afrika'daki savanlarda yaşayan maymunların yüksek otların üzerinden bakabilmek için boyunlarını uzattıkları, böylece iki ayaklılığın oluştuğuydu.141Ancak bu Lamarckist teorinin tamamen yanlış olduğunun anlaşılması uzun sürmedi.

Günümüz evrimcilerinin ise, iki ayaklılığın kökeni hakkında öne sürdükleri tek bir tez vardır. Ancak bu tez incelendiğinde, evrimciler tarafından "kötünün iyisi" mantığıyla ortaya atılan bu teorinin de, aynı bunlardan öncekiler gibi, iki ayaklılığın kökenini açıklamaktan uzak olduğu görülür. Söz konusu "ormandan açık alana geçiş teorisi"ne göre, maymunlar ve insanların ataları bir zamanlar ormanda birlikte yaşamaktadırlar. Ormanlık alanların daralması veya başka bir sebepten

dolayı bazıları açık alana geçerler ve adaptasyon sonucu iki ayaklılık doğar. Böylece ağaçlardaki maymunlarla, açık arazideki iki ayaklı insanlar arasındaki fark açılır ve ikisi de kendi yönlerinde evrimleşmeye başlarlar.

"Ormandan açık alana geçiş teorisi", en çok taraftar bulan teori olmasına karşın, son derece temelsizdir. Çünkü, böyle bir adaptasyonun olabilmesi moleküler seviyede mümkün değildir. Böyle bir şeyin gerçekleştiği farzedilse bile, fosil kayıtlarında bunun hiçbir delili yoktur. Dahası, bu teoriye göre, 10-15 milyon yıl önce Doğu Afrika'daki ormanların yavaş yavaş küçülmeye başlamış olmaları gerekmektedir. Oysa yapılan araştırmalar, bunun tam tersini ispatlayarak, Doğu Afrika'da böyle bir oluşumun hiçbir zaman gerçekleşmediğini göstermiştir.142 Yani Doğu Afrika'da ormanlık alandan savan ortamına geçiş, hiçbir zaman gerçekleşmemiştir. Bu bölgede bugün görülen bitki yapısı, milyonlarca senedir hiç değişmemiştir.

Sırf mantık yoluyla incelendiğinde dahi, iki ayaklılığın kökeni ile ilgili söz konusu teori kabul edilemez durumdadır. Ağaçların yok olması durumunda maymunların yapacağı en doğal hareket, başka bir bölgeye göç etmek olacaktır. Ya da bu maymunlar doğal ortamlarının tahrip edilmesi sonucu yok olup gideceklerdir. Maymunların herhangi bir şekilde ağaçlardan inip yer ortamına adapte oldukları teorisinin hiçbir dayanağı yoktur. Evrimci bir görüşe sahip olan Uluğ Nutku, ormanların daralması açıklamasının yetersizliğini şöyle itiraf eder:

İnsanlaşma olayını başlatan etken olarak ormanların daralması ileri sürülebilir. Bu paleontolojik bir veridir. Napier'nin tezi buna uygun, ama şu soruyu konu dışı bırakıyor; bir hayvan cinsi ormandan çıkıp insanlaşma yoluna giderken onun en yakın akrabası olan maymun neden ormanda kaldı? Spekülasyonun dozunu azalttıkça bu soruya cevap bulmak güçleşiyor, hiç olmazsa şimdilik. Yüzyılın başlarında antropoloji çok gençken Hermann Klaatsch'ın verdiği cevap çok ilginçti. Klaatsch'a göre hominid maymunlar da insanlaşmaya doğru atıldılar ama onlarınki "talihsiz bir çabaydı". Onlar evrimde yukarı çıkamadılar ve "ormanların koruyucu karanlığına" geri çekildiler. Ama bu kez de "maymun neden başaramadı?" sorusu akla geliyor.143

Sorular, "maymun neden başaramadı?" sorusundan çok daha fazladır ve bu soruların tamamı cevapsızdır.

Ortak Ata Yalanı

Bu yorum Darwin tarafından ortaya atılmış ve onu izleyen tüm evrimciler tarafından tekrarlanmıştır. Bu iddiaya göre, canlıların benzer organlara sahip olmalarının nedeni, ortak bir atadan evrimleşmiş olmalarıdır.144 Örneğin tüm omurgalı kara canlılarının beş parmaklı el

ve ayak yapılarına sahip olması, evrimcilere göre, hepsinin ortak bir atadan (karaya çıktığı varsayılan ilk balıklardan) gelmesinin sonucudur.

Evrim teorisinin 20. yüzyılın başlarından itibaren bilim dünyasına hakim olmasıyla birlikte, benzerliklere getirilen bu yorum kabul görmüştür. Canlılardaki her benzerlik, aralarındaki evrimsel bir ilişkinin kanıtı olarak yorumlanmıştır..

Oysa son 20-30 yıl içinde elde edilen bulgular, durumun hiç de öyle olmadığını göstermektedir. Özetle;

1- Evrimcilerin hiçbir evrimsel bağ kuramadıkları, bütünüyle farklı sınıflara ait canlılarda bile "homolog" (benzer) organların var olması,

2- Benzer organlara sahip canlılarda bu organların genetik şifrelerinin çok farklı olmaları ve

3- Bu organların embriyolojik gelişim safhalarının birbirinden çok farklı olması, homolojinin evrime hiçbir dayanak oluşturmadığını göstermiştir.

Birbirlerine benzer organlara sahip canlıların, aralarında hiçbir evrimsel ilişki kurulamayacak kadar uzak canlılar olduğu anlaşılmıştır.145

Canlılardaki benzerliklere Darwin'in getirdiği "ortak ata yalanı"nın geçerli olması için, bu benzerliklerin genetik olarak birbirlerine çok benzeyen canlılarda olması gerekir. Eğer benzerlikler, genetik olarak birbirlerinden çok farklı canlılarda ise, bu durumda "ortak ata yorumu" geçerliliğini kaybeder. Aksine, "ortak yaratılış gerçeği"nin doğru olduğu anlaşılır. (bkz. Ortak yaratılış) Çünkü genetik yönden çok farklı olan canlılar arasında evrimsel bir ilişki iddia edilemez. (Ayrıca bkz. Homoloji)

Ortak Yaratılış

Canlılardaki benzer organlar ya da benzer moleküler yapılar, bu canlıların ortak bir atadan evrimleştikleri teorisine hiçbir destek sağlamamaktadır. (bkz. Homolog organ) Aksine, bu benzerlikler, canlılar arasında kurulabilecek her türlü hiyerarşik evrim şemasını imkansız hale getirmektedir. İnsan, bir protein karşılaştırmasına göre tavuklara, bir diğer karşılaştırmaya göre nematod solucanlarına, bir başka analize göre de timsahlara "benzer" gibi çıkıyorsa, insanın bu canlılardan herhangi birinden ya da başka hiçbir canlıdan evrimleştiği öne sürülemez.

Canlılardaki benzer organları ilk kez gündeme getiren Carolus Linnaeus ya da Richard Owen gibi bilim adamları, bu organları "ortak yaratılış" örneği olarak görmüşlerdir. (bkz. Linnaeus, Carolus) Yani benzer organlar, ortak bir atadan tesadüfen evrimleşmemişlerdir. Aksine belirli bir işlevi görmek için yaratılmışlardır ve bu nedenle benzerdirler. Modern bilimsel bulgular ise, benzer organlar için ortaya

atılan "ortak ata" iddiasının tutarlı olmadığını ve yapılabilecek yegane açıklamanın söz konusu "ortak yaratılış" açıklaması olduğunu göstermektedir. (bkz. Ortak ata yalanı)

Orthogenezis Saçmalığı (Yönlendirilen Seçme)

Ortogenez (Orthogenesis), artık evrim teorisinin kendi savunucuları tarafından da kabul görmeyen eski bir tezdir. Bu tez, canlıların çevre şartlarına göre değil, sadece kendi genetik yapılarına göre evrimleştiklerini varsayar. Ortogenez görüşüne göre, canlı türlerini belirli bir yapıda evrimleşmeye doğru yönlendiren bir tür iç program vardır. Bu görüş nedeniyle ortogenez "önceden belirlenmişlik tezi" olarak da adlandırılır. Hiç bir bilimsel kanıta vayanmayan bu varsayım, 20. yüzyılın ikinci yarısından itibaren geçerliliğini yitirmiştir.

Ota Benga

Darwin İnsanın Türeyişi adlı kitabıyla, insanın maymun benzeri canlılardan evrimleştiğini iddia ettikten sonra, bu senaryoyu destekleyecek fosil arayışı başladı. Ancak bazı evrimciler "yarı maymun-yarı insan" canlıların sadece fosil kayıtlarında değil, dünyanın farklı bölgelerinde canlı olarak da bulunabileceğine inanıyorlardı. 20. yüzyılın başlarında bu "canlı ara geçiş formu" arayışları bazı vahşetlere neden oldu. Bu vahşetlerden biri, "Ota Benga" adlı pigmenin hikayesiydi.

Ota Benga, 1904 yılında, Samuel Verner adlı evrimci bir araştırmacı tarafından Kongo'da yakalanmıştı. Adı, kendi dilinde "dost" anlamına gelen yerli, evli ve iki çocuk babasıydı. Ama bir hayvan gibi zincirlendi, kafese kondu ve ABD'ye götürüldü. Buradaki evrimci bilim adamları, St. Louis Dünya Fuarı'nda onu çeşitli maymun türleriyle birlikte kafese koyarak "insana en yakın ara geçiş formu" olarak teşhir ettiler. İki yıl sonra ise New York'taki Bronx Hayvanat Bahçesi'ne götürdüler ve birkaç şempanze, Dinah adı verilen bir goril ve Dohung adı verilen bir orangutan ile birlikte "insanın eski ataları" adı altında sergilediler. Hayvanat bahçesinin evrimci müdürü Dr. William T. Hornaday, bu nadide "ara geçiş formu"na sahip olmanın kendisine verdiği gurur hakkında uzun konuşmalar yapmış, ziyaretçiler de kafese konan Ota Benga'ya sıradan bir hayvan gibi davranmışlardı. Ota Benga, sonunda maruz kaldığı uygulamaya dayanamayarak intihar etti.146

New York Times gazetesinin o dönemde yayınlanan bir nüshasında ziyaretçilerin tavrı şöyle aktarılıyordu:

... parkta 40.000 ziyaretçi vardı. Bu kalabalıktaki hemen hemen her erkek, her kadın ve her çocuk parktaki Afrikalı vahşi adamı görmek için maymun kafesini ziyaret ediyordu. Uluyarak, alay ederek, bağırıp çağırarak pigmeyi rahatsız ediyorlardı...147

New York Journal gazetesinin 17 Eylül 1906 tarihli nüshasında ise, bu uygulamanın evrimi kanıtlamak için yapıldığı, ancak büyük bir haksızlık ve zulüm olduğu şöyle vurgulanıyordu:

… Bu insanlar düşüncesizce ve akılsızca bir maymun kafesinin içerisinde Afrika'dan getirilen küçük bir insan cücesini sergilemişlerdi.

Onların düşüncesi muhtemelen evrimdeki bazı derin dersleri insanlara öğretmekti. Aslında başarılan tek sonuç, bu ülkenin beyazlarından, en azından sempati ve nezaketi hakkeden Afrika ırkının vahşet gösterilerine maruz kalması, ardından da hor görülmesidir.

Aynı güç tarafından yaratılan, hepimizi aynı yere yerleştiren, aynı hisleri ve aynı ruhu lütfeden Allah'a karşı fiziksel eksikliği olan bir insanı maymunlarla bir kafese kapatmak ve bunu alay konusu edinmek çok ayıp ve iğrençtir…148

New York Times gazetesi de, Ota Benga'nın evrimi kanıtlama amacıyla hayvanat bahçesinde sergilendiği konusuna yer verdi. Hayvanat bahçesinin Darwinist müdürünün yaptığı savunma ise son derece vicdansızcaydı:

Geçen hafta New York hayvanat bahçesinde, aynı kafeste bir Afrikalı pigmeyle bir orangutanın sergilenmesi çok fazla eleştirinin ortaya çıkmasına neden oldu. Bazı kişiler zenciler ve maymunlar arasındaki yakın bir akrabalığı göstermek için bunun müdür Hornaday tarafından gerçekleştirilen bir teşebbüs olduğunu deklare ettiler. Dr. Hornaday bunu inkar etti. ''Eğer bu küçük adam bir kafesin içerisindeyse orası en konforlu yer olduğu içindir ve biz de onunla ilgili başka ne yapacağımızı bilmediğimizdendir. Ota Benga hiçbir manada bir tutuklu değildir, fakat hiç kimse yanında birileri olmadan şehirde dolaşmasına izin vermenin akıllıca olduğunu söyleyemez…149

Ota Benga'nın hayvanat bahçesinde gorillerle birlikte, bir hayvan gibi sergilenmesi birçok çevrede rahatsızlık oluşturdu. Bazı kuruluşlar, Ota Benga'nın bir insan olduğunu, bu şekilde davranılmasının büyük bir acımasızlık olduğunu belirterek, bu uygulamanın durdurulması için yetkililere başvurdular. Bu başvurulardan biri New York Globe gazetesinin 12 Eylül 1906 tarihli nüshasında şöyle yer almaktaydı:

Globe'un editörüne;

Güneyde yıllarca yaşamış biriyim ve sonuçta zencilere karşı fazla müsamahakar biri değilim. Fakat onun insan olduğuna inanıyorum. Bu büyük şehrin yetkililerinin Bronx parkında şahit olunan böyle bir görüntüye -zenci bir erkeğin bir maymun kafesinin içerisinde sergilenmesine- izin vermelerinin bir ayıp olduğuna inanıyorum…

Bu pigme meselesi bir araştırma ve incelemeyi gerektirmektedir…150

Ototrof Görüşün Safsataları

Tüm canlı organizmaların hayatta kalmaları için besine ihtiyaç duydukları düşünülecek olursa, ilk canlının da kendi besinini kendisinin yapması gerekliliği ortaya çıkar. İşte bu görüşe göre ilk canlı kendi besinini üretebilen ototrof bir canlıdır. Diğer canlılar da bunlardan meydana gelmiştir.

Ancak bugünkü anlamda ototrofların, dünyanın oluştuğu ilk günlerdeki gibi olumsuz ve basit çevrede oluşması mümkün değildir. Ototrofların bu ilk kompleks yapıyı kazanmaları için milyonlarca yıllık değişime uğramaları gerekir.

Ototrof görüşü ilk canlının, kompleks bir organizma olarak basit bir çevrede oluştuğunu ileri sürer. Fakat canlının oluşumunu açıklamaktan ziyade ilk canlının nasıl beslendiğini açıklayan görüştür. İlk ototrofun nasıl meydana geldiğini açıklamadığı için de fazla destek bulamamıştır.151

Ö

Öjeni Vahşeti

20. yüzyılın ilk yarısında çok sayıda taraftar toplayan öjeni teorisi, sakat ve hasta insanların ayıklanması ve sağlıklı bireylerin çoğaltılması yoluyla bir insan ırkının "ıslah edilmesi" anlamına geliyordu. Öjeni teorisine göre, nasıl sağlıklı hayvanlar birbirleriyle çiftleştirilerek iyi hayvan cinsleri oluşturuluyorsa, bir insan ırkı da ıslah edilebilirdi.

Öjeni kuramını ortaya atan kişiler, Darwinistler'di. İngiltere'deki öjeni akımının başını, Charles Darwin'in kuzeni Francis Galton ve oğlu Leonard Darwin çekiyordu. Bu bakımdan öjeni fikri, Darwinizm'in doğal bir sonucu olarak ortaya çıktı. Nitekim öjeni kavramını savunan yayınlarda bu gerçek özellikle vurgulanıyor, "Öjeni, insanın kendi evrimini kendisinin yönlendirmesidir" deniyordu.

K. Ludmerer'in belirttiğine göre, öjeni fikri Platon'un Devlet adlı ünlü eseri kadar eskiydi. Ancak Ludmerer, 19. yüzyılda bu fikre olan ilginin artmasının nedeninin Darwinizm olduğunu belirtir:

... modern öjenik düşünce yalnızca 19. yüzyılda uyandı. Bu yüzyıl sırasında öjeniye ilginin oluşmasının bir kaç nedeni vardır. En önemli neden ise evrim teorisidir. Öjeni terimini de keşfeden Francis Galton, fikirlerini kuzeni Charles Darwin'in doktrinine dayandırıyordu.152

Almanya'da ırkçı bilim adamları Darwinizm'in ve öjeni fikrinin gelişmesinden itibaren, "istenmeyen üyelerin öldürülmesi" gerektiğini açıkça savunmaya başlamışlardı. Bu bilim adamlarından Adolf Jost, 1895'de yayımladığı Das Recht auf den Tod (Ölme Hakkı) isimli

kitabında istenmeyen insanları tıbbi olarak öldürmeye çağırıyordu. Jost, "sosyal organizmanın sağlığı için devletin bireyleri öldürme sorumluluğunu alması gerektiğini" iddia ediyordu. Adolf Jost, yaklaşık 30 yıl sonra siyaset sahnesinde boy gösterecek olan Adolf Hitler'in akıl hocasıydı. Hitler de "Devlet yalnızca sağlıklı çocukların olmasını sağlamalı. Görülür şekilde hasta olanların ve salgın hastalık taşıyanların uygun olmadığı ilan edilmeli" diyordu.153

Hitler iktidara geldikten kısa bir süre sonra, resmi bir öjeni politikası başlattı. Hitler'in bu yeni politikasını şu cümleleri özetliyordu:

Devlet için zihin ve beden eğitiminin önemli bir yeri vardır, ancak insan seçimi de en az bunun kadar önemlidir. Devletin, genetik olarak hastalıklı veya alenen hasta olan bireylerin üreme için uygun olmadıklarını deklare etme sorumluluğu vardır... Ve bu sorumluluğu hiçbir anlayış göstermeden ve başkalarının da anlamalarını beklemeden acımasızca uygulamalıdır... 600 yıllık bir zaman dilimi boyunca vücudu sakat olan veya fiziksel olarak hasta olan kimselerin üremesini durdurmak... insan sağlığında bugün elde edilemeyen bir gelişim sağlayacaktır. Eğer ırkın en sağlıklı olan üyeleri planlı bir şekilde ürerlerse sonuçta bugün hala taşıdığımız hem ruhsal hem de bedensel açıdan bozuk tohumların olmadığı... bir ırk oluşacaktır.154

Hitler'in bu politikasının gereği olarak Alman toplumu içindeki akıl hastaları, sakatlar, doğuştan körler ve kalıtsal hastalıklara sahip olanlar, özel "sterilizasyon merkezleri"nde toplandılar. Bu kişilere, Alman ırkının saflığını ve evrimsel ilerleyişini bozan parazitler olarak bakılıyordu. Nitekim bir süre sonra toplumdan soyutlanan bu insanlar, Hitler'den gelen gizli bir talimata dayanılarak öldürülmeye başlandı.

1933 yılında çıkartılan bir yasa ile 350 bin akıl hastası, 30 bin çingene ve yüzlerce zenci çocuk, hadım etme, x ışınları, enjeksiyon, genital bölgeye elektrik verilmesi gibi yöntemlerle kısırlaştırıldılar. Bir Nazi subayı, "Nasyonal sosyalizm uygulamalı biyolojiden başka bir şey değildir." diyordu.155

Hitler masum insanlara yönelik bu cinayetlerle ve acımasız uygulamalarla Alman ırkının sözde evrimini hızlandırmaya çalışırken, bir yandan da öjeninin bir diğer şartını yerine getiriyordu. Alman ırkını temsil ettiği kabul edilen sarışın mavi gözlü genç erkek ve kadınlar, ilişki kurup çocuk yapmaya teşvik ediliyorlardı. 1935 yılında bu amaçla özel üreme çiftlikleri kuruldu. Irk kriterlerine uygun genç kızların yerleştirildiği bu çiftlikler, sürekli olarak SS birlikleri tarafından ziyaret ediliyordu. Çiftliklerde doğan gayrimeşru çocuklar, kurulması hedeflenen bin yıllık Alman krallığının askerleri olarak yetiştirilecekti.

Ökaryot Hücre

bkz. Bitki hücresinin kökeni

Ön-Adaptasyon Hayali (Pre-Adaptation)

Evrimcilerin sudan karaya, karadan havaya geçiş gibi türlerin kökenini açıklama çabaları çok kapsamlı değişimleri gerektirir. Örneğin sudan karaya çıkan bir balığın nasıl olup da karaya uygun hale gelebileceğini düşünelim: Eğer bu balık, solunum sistemi, boşaltım mekanizması, iskelet yapısı gibi farklı yönlerden çok hızlı bir biçimde değişim geçirmez ise, kaçınılmaz olarak ölecektir. Öyle bir mutasyon zinciri olmalıdır ki bu, balığa anında bir akciğer kazandırmalı, yüzgeçlerini ayaklara dönüştürmeli, ona bir böbrek eklemeli, derisini su tutacak bir yapıya sokmalıdır. Bu mutasyon zincirinin tek bir hayvanın yaşam süreci içinde gerçekleşmesi de zorunludur.

Böyle bir mutasyon zincirini hiçbir evrimci biyolog savunmaz, çünkü bu düşüncenin saçmalığı ve imkansızlığı ortadadır. Buna karşılık, evrimciler "ön-adaptasyon" (pre-adaptation) kavramından söz ederler. Bunun anlamı, balıkların, karada yaşamak için gerekli olan değişimleri, henüz suda yaşarken edindikleridir. Yani, bu teoriye göre bir balık türü, henüz suda yaşarken ve hiç ihtiyaç duymazken, karada yaşamasını sağlayacak özellikleri kazanmıştır. "Hazır" hale gelince de karaya çıkıp burada yaşamaya başlamıştır.

Ancak böyle bir senaryonun evrim teorisinin kendi varsayımları içinde bile bir mantığı yoktur. Çünkü denizde yaşayan bir canlının karaya uygun özellikler kazanması, onun için bir avantaj oluşturmayacaktır. Dolayısıyla bu özelliklerin doğal seleksiyon vasıtasyla seçilerek oluştuğunu ileri sürmenin hiçbir mantıklı temeli yoktur. Aksine, doğal seleksiyon vasıtasıyla "ön-adaptasyon" geçiren bir canlının elenmesi gerekir, çünkü bu canlı karada yaşamaya uygun özellikler kazandıkça denizde dezavantajlı hale gelecektir.

Öz-Düzenleme Yanılgısı (Self-Ordering)

Evrimcilerin iddialarına dikkat edilecek olursa, çoğunlukla kavramları yanıltıcı şekilde kullandıkları görülecektir. Bu yanıltmalardan biri iki farklı kavramın yani "düzenli" ve "organize" kavramlarının kasıtlı olarak karıştırılmasıdır.

Bunu şöyle bir örnekle açıklayabiliriz. Deniz kenarında dümdüz uzanan bir kumsal düşünün. Güçlü bir dalga kıyıya vurduğunda, bu kumsalda bazı büyüklü küçüklü kum tepecikleri, kumda dalgalanmalar oluşturur. Bu bir "düzenleme" işlemidir. Fakat aynı dalgalar deniz kıyısında kumdan bir kale yapamazlar. Eğer kumdan yapılmış bir kale görürsek, bunu birinin yaptığından eminizdir. Çünkü kale "organize" bir sistemdir. Yani belli bir biçimde düzenlenmiş bilgi içeriğine

(enformasyona) sahiptir. Bilinçli bir kimse tarafından planlı bir biçimde, her parçası düşünülerek yapılmıştır.

Sonuç olarak doğal süreçlerle hiçbir zaman kompleks ve organize sistemler meydana gelemez. Ancak zaman zaman basit düzenlemeler oluşsa da bunlar belli sınırların ötesine geçemezler.

Ne var ki evrimciler bu şekildeki doğal süreçlerle kendiliğinden ortaya çıkan düzenlenme (self-ordering) olaylarını evrimin çok önemli bir kanıtı gibi sunmakta ve bunları sözde "kendini organize etme" (self-organization) örnekleri gibi göstermektedirler. (bkz. Öz-örgütlenme saçmalığı) Bu kavram kargaşası sonucunda da, canlı sistemlerin doğal olaylar ve kimyasal reaksiyonlar sonucunda kendiliğinden meydana gelebileceğini öne sürmektedirler.

Halbuki düzenli sistemler basit sıralamalar, tekrarlar şeklinde yapılar içerirken, organize sistemler içiçe geçmiş son derece kompleks yapı ve işlevler içerirler. Ortaya çıkmaları için mutlaka bilinç, bilgi ve düzenlemeye ihtiyaç vardır. Aradaki bu önemli farkı evrimci bilim adamlarından Jeffrey Wicken şöyle tarif eder:

Organize" sistemleri "düzenli" sistemlerden dikkatlice ayırt etmek gerekir. İki sistemden hiçbiri "rastgele" değildir, ama düzenli sistemler basit kalıplardan oluştukları için hiç kompleksik taşımazken, organize sistemler her parçası yüksek bilgi içeren dış kaynaklı bir plana göre biraraya gelirler… Organizasyon, bu yüzden işlevsel kompleksliktir ve bilgi taşır.156

Amerikalı bilim adamları Thaxton, Bradley ve Olsen The Mystery of Life's Origin (Canlılığın Kökeninin Sırrı) adlı kitaplarında, bu durumu aşağıdaki gibi açıklarlar:

… Her durumda sıvının içerisindeki moleküllerin rastgele hareketlerinin yerini, anında son derece düzenli bir davranış almaktadır. Prigogine, Eigen ve diğerleri buna benzer bir 'kendi kendine organize olma'nın organik kimyanın esası olabileceğini ileri sürerler ve bunun da canlı sistemler için gerekli olan son derece kompleks molekülleri açıklayabilme potansiyeline sahip olduğunu iddia ederler. Fakat bu paralellikler hayatın kökeni sorusuyla alakasızdır. Bunun ana nedeni, bunların düzen ve kompleksliği ayırt etmeyi başaramamalarıdır.157

Yine aynı bilim adamları, bazı evrimcilerin öne sürdükleri "suyun buz haline gelmesi biyolojik düzenliliğin kendiliğinden ortaya çıkabileceğine örnektir" şeklindeki mantığın sığlığını ve çarpıklığını şöyle açıklarlar:

Suyun kristalize olup buza dönüşmesiyle, basit bir monomerin milyonlarca yıl içinde polimer halinde birleşerek DNA ve protein gibi kompleks moleküllere dönüşmesi arasındaki benzetme sık sık tartışılmaktadır. Her durumda benzetme açıkça yanlıştır… Isı alçaltılarak termal etki yeterince küçültüldüğünde, atomları birbirine

bağlayan güçler, su moleküllerini düzenli kristalize bir dizilime sokarlar. Amino asit gibi organik monomerler ise herhangi bir ısıda, değil düzenli bir organizasyona, birleşmeye dahi tamamen karşı koyarlar.158

Öz-Örgütlenme Saçmalığı (Self-Organization)

Evrimcilerin "öz örgütlenme" kavramıyla savundukları iddia, cansız maddenin kendi kendini düzenleyip, organize edip, kompleks bir canlı varlık meydana getirebileceği yönündeki inançtır. Bu, kesinlikle bilime aykırı bir inançtır, çünkü bütün gözlem ve deneyler, maddenin böyle bir yeteneği olmadığını göstermektedir. Ünlü İngiliz astronom ve matematikçi Sir Fred Hoyle, maddenin kendi kendine hayat oluşturamayacağını şöyle bir örnekle anlatır:

Eğer gerçekten maddenin içinde, onu yaşama doğru iten bir iç-prensip olsaydı, bunun bir laboratuvarda kolaylıkla gösterilebilmesi gerekirdi. Örneğin bir araştırmacı, ilkel çorbayı temsil eden bir yüzme havuzunu deney için kullanabilirdi. Böyle bir havuzu istediğiniz her türlü cansız kimyasalla doldurun. Ona istediğiniz her türlü gazı pompalayın, ya da üzerine istediğiniz her türlü radyasyonu verin. Bu deneyi bir yıl boyunca sürdürün ve (hayat için gerekli olan) 2000 enzimden kaç tanesinin sentezlendiğini kontrol edin. Ben size cevabı şimdiden vereyim ve böylece bu deneyle zamanınızı harcamayın: Kesinlikle hiçbir şey bulamazsınız, belki oluşacak birkaç amino asit ve diğer basit kimyasal maddeler dışında.159

Evrimci biyolog Andrew Scott ise aynı gerçeği şöyle kabul etmektedir:

Biraz madde alın, karıştırın, ısıtın ve bekleyin. Bu, hayatın kökeninin modern versiyonudur. Yerçekimi, elektromanyetizma, zayıf ve güçlü nükleer kuvvetler gibi "temel" güçler gerisini halledecektir... Peki ama bu kolay hikayenin ne kadarı sağlam temellere oturmaktadır ve ne kadarı umuda dayalı spekülasyonlara bağlıdır? Gerçekte, ilk kimyasal maddelerden canlı hücrelere kadar giden aşamaların bütün mekanizmaları ya tartışma konusudur ya da tamamen karanlık içindedir.160

Fakat evrimciler "maddenin öz örgütlenmesi" gibi bilimsel olmayan bir senaryoyu ısrarla savunurlar. Bunun sebebi, evrim teorisinin asıl temeli olan materyalist felsefede gizlidir. Materyalist felsefe, sadece maddenin varlığını kabul eder, bu durumda canlılığa da sadece maddeye dayalı bir açıklama getirilmesi gerekmektedir. Evrim teorisi bu zorunluluktan doğmuştur ve her ne kadar bilime aykırı da olsa, sırf bu zorunluluk uğruna savunulmaktadır. New York Üniversitesi'nde kimya profesörü ve DNA uzmanı olan Robert Shapiro, evrimcilerin "maddenin

kendi kendini organize etmesi" konusundaki inançlarını ve bunun kökeninde yatan materyalist dogmayı şu şekilde açıklar:

Bizi basit kimyasalların var olduğu bir karışımdan, ilk etkin replikatöre (DNA veya RNA'ya) taşıyacak bir evrimsel ilkeye ihtiyaç vardır. Bu ilke "kimyasal evrim" ya da "maddenin öz örgütlenmesi" (self-organization) olarak adlandırılır, ama hiçbir zaman detaylı bir biçimde tarif edilmemiş ya da varlığı gösterilememiştir. Böyle bir prensibin varlığına, diyalektik materyalizme bağlılık uğruna inanılır.161

P

Paleontoloji

Arkeobiyolojinin bir dalı olan paleontoloji, çeşitli jeolojik devirlerde yaşamış olan insan, hayvan ve bitki türlerine ait fosiller üzerinde araştırmalar yapar ve jeolojik devirlerde yaşayan canlılar hakkında bilgi sahibi olunmasına yardımcı olur.162 Paleontoloji, fosil bilim ya da taşıl bilim olarak da bilinir. Bir başka tanımlamayla, soyu tükenmiş organizmaların fosillerini ve biyolojisini inceleyen bilim dalıdır. İlk paleontoloji araştırmaları 19. yüzyılda yapılmaya başlanmıştır.

Paelontolojide günümüzdeki büyük kaya parçalarının içerdiği bitki ve hayvan fosilleri incelenir, bu yolla jeolojik geçmişte egemen olan yaşam biçimleri belirlenir. Bu bilim dalı eski canlı türlerini bütün yönleriyle (biçimleri, yapıları, günümüzdeki canlı türleriyle taksonomik ilişkileri, coğrafi dağılımları ve çevreyle ilişkileri) inceler. Yer katmanlarının jeolojik tarihinin açığa çıkartılmasında da paleontoloji çalışmalarından elde edilen verilerden yararlanılır.

Evrim teorisi günümüzde en çok paleontoloji alanındaki çalışmalarla gündeme gelir. Çünkü fosil bulguları evrimciler açısından çarpıtmaya, taraflı yorumlara ve sahtekarlıklara son derece uygun bir alan oluşturmuştur. Nitekim bilim tarihi evrim teorisine sözde delil bulma arayışlarıyla yapılmış çok sayıda sahtekarlık örneğiyle doludur. (bkz. Piltdown Adamı sahtekarlığı, Nebraska Adamı sahtekarlığı, Neandertal Adamı sahtekarlığı)

Paleontolojinin evrim teorisini desteklediği yönündeki yanlış imaj, Science dergisindeki bir makalede şöyle açıklanır:

Evrimsel biyoloji ve paleontoloji alanlarının dışında kalan çok sayıda iyi eğitimli bilim adamı, ne yazık ki, fosil kayıtlarının Darwinizm'e çok uygun olduğu gibi bir yanlış fikre kapılmıştır. Bu büyük olasılıkla ikincil kaynaklardaki olağanüstü basitleştirmeden kaynaklanmaktadır; alt seviye ders kitapları, yarı-popüler makaleler vs... Öte yandan büyük olasılıkla biraz taraflı düşünce de devreye girmektedir. Darwin'den sonraki yıllarda, onun taraftarları bu yönde (fosiller alanında) gelişmeler

elde etmeyi ummuşlardır. Bu gelişmeler elde edilememiş, ama yine de iyimser bir bekleyiş devam etmiş ve bir kısım hayal ürünü fanteziler de ders kitaplarına kadar girmiştir.163

Önde gelen evrimcilerden, N. Eldredge ve I. Tattersall ise bu konuda şu önemli yorumu yaparlar:

Ayrı türlere ait fosillerin, fosil kayıtlarında bulundukları süre boyunca değişim göstermedikleri, Darwin'in Türlerin Kökeni'ni yayınlamasından önce bile paleontologlar tarafından bilinen bir gerçektir. Darwin ise gelecek nesillerin bu boşlukları dolduracak yeni fosil bulguları elde edecekleri kehanetinde bulunmuştur... Aradan geçen 120 yılı aşkın süre boyunca yürütülen tüm paleontolojik araştırmalar sonucunda, fosil kayıtlarının Darwin'in bu kehanetini doğrulamayacağı açıkça görülür hale gelmiştir. Bu, fosil kayıtlarının yetersizliğinden kaynaklanan bir sorun değildir. Fosil kayıtları açıkça söz konusu kehanetin yanlış olduğunu göstermektedir.164

Türlerin şaşırtıcı bir biçimde sabit oldukları ve uzun zaman dilimleri boyunca hep bu şekilde kaldıkları yönündeki gözlem, "kral çıplak" hikayesindeki tüm özellikleri barındırmaktadır: Herkes bunu görmüş, ama görmezlikten gelmeyi tercih etmiştir. Darwin'in öngördüğü tabloyu ısrarla reddeden bir fosil kaydı ile karşı karşıya kalan paleontologlar, bu gerçeğe açıkça yüz çevirmişlerdir.

Amerikalı paleontolog S. M. Stanley, fosil kayıtlarının ortaya koyduğu bu gerçeğin bilim dünyasına hakim olan Darwinist dogma tarafından nasıl göz ardı edildiğini ve ettirildiğini şöyle anlatır:

Bilinen fosil kayıtları kademeli evrimle uyumlu değildir ve hiçbir zaman da uyumlu olmamıştır. İlgi çekici olan, bir takım tarihsel koşullar aracılığıyla, bu konudaki muhalefetin gizlenmiş oluşudur... Çoğu paleontolog, ellerindeki kanıtların Darwin'in küçük, yavaş ve kademeli değişikliklerin yeni tür oluşumunu sağladığı yönündeki vurgusuyla çeliştiğini hissetmiştir... ama onların bu düşüncesi susturulmuştur.165

Paleoantropoloji

Paleoantropoloji, insanın kökenini ve gelişim sürecini inceleyen bilim dalıdır. Bu alandaki çalışmalarda birçok bilim dalından destek alınmakla birlikte en çok fosillerden elde edilen bilgi birikiminden yararlanılır.

Ancak pek çok bilim dalında olduğu gibi paleoantropoloji alanında da fosiller evrim teorisinin varsayımları doğrultusunda yorumlanır. Evrim teorisinin iddialarına göre yaşamış olması gereken insanın sözde atalarının, fiziksel ve zeka gelişimini göstermek amacıyla arkeoloji ve etnoloji alanlarından elde edilen bulgular da taraflı olarak yorumlanır. Arizona State Üniversitesi antropoloğu Geoffrey Clark bir evrimci

olamasına rağmen bu gerçeği 1997'deki bir yazısında şöyle itiraf etmiştir:

Önümüzdeki bir grup alternatif araştırma sonucundan bir tanesini, daha önceki varsayımlarımıza ve önyargılarımıza göre seçiyoruz bu hem politik hem de subjektif bir işlem... Paleoantropolojinin sadece şekli bilimseldir, içeriği değil.166

ABD'nin en önde gelen paleontologları arasında yer alan Harvard Üniversitesi'nden Niles Eldredge ve Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden Ian Tattersall, ise paleoantolojik bulgular hakkında şu yorumu yapmışlardır:

Canlıların evrimsel tarihlerinin bir keşif meselesi olduğu düşüncesi, bir efsanedir. Eğer öyle olsaydı, ne kadar çok hominid fosili bulursak, insanın evrimi hikayesinin de o kadar açık hale gelmesi gerekirdi. Oysa eğer bir şey olduysa, bunun tam tersi olmuştur.167

Konunun uzmanı olan diğer pek çok evrimci, aslında savunduğu teori hakkında son derece kötümser düşüncelere sahiptir. Örneğin ünlü Nature dergisinin en önemli bilim yazarı Henry Gee, "insanın evrimi ile ilgili 5 ila 10 milyon yıl öncesine ait tüm fosil kanıtlarının küçük bir kutuya sığabilecek kadar az olduğunu" söyler. Gee'nin bundan vardığı sonuç ilginçtir:

Ata-torun ilişkilerine dayalı insan evrimi şeması, tamamen gerçeklerin sonrasında yaratılmış bir insan icadıdır ve insanların önyargılarına göre şekillenmiştir... Bir grup fosili almak ve bunların bir akrabalık zincirini yansıttıklarını söylemek, test edilebilir bir bilimsel hipotez değil, ama gece yarısı masallarıyla aynı değeri taşıyan bir iddiadır -eğlendirici ve hatta belki yönlendiricidir-, ama bilimsel değildir.168

Peki evrime hiçbir şekilde bilimsel bir kanıt sağlamayan bu bilim dalının evrimciler tarafından bu kadar önemli olmasının ve bulunan her fosil bulgunun abartılı, taraflı bir şekilde yorumlanmasının nedeni nedir? Evrimci Greg Kirby, Biyoloji Öğretmenleri Birliği'nin toplantısında yaptığı bir konuşmada bu psikolojiyi şöyle ifade etmiştir:

Eğer bütün hayatınızı kemik toplamak, kafatasının ve çenenin küçük parçalarını bulmak için harcıyorsanız, bu küçük parçaların önemini abartmak için çok güçlü bir istek duyarsınız".169

Yukarıdaki itiraflardan da anlaşıldığı gibi paleoantropolojinin evrime delil sunacak hiçbir bilimsel bulgusu yoktur. Ellerindeki yalnızca üstün bir Yaratıcı olan Allah'ın varlığını inkar etmek için taraflı yorumlanmış fosillerden ibarettir.

Pandanın Parmağı Yanılgısı

Klasik evrimci argümanlardan biri, Stephen Jay Gould tarafından ünlendirilen "Panda'nın baş parmağı" konusudur. Pandanın beş parmağı

dışında, bileğinden çıkan "radyal susamsı kemik" (radial sesamoid bone) olarak isimlendirilen bir kemik çıkıntısı daha bulunmaktadır.

Bu yapının evrimciler açısından önemine gelince; evrimcilere göre ayı, köpek gibi hayvanların dahil olduğu etçiller sınıfından olan panda daha sonra bambu ile beslenmeye başlamıştır ve evrimci senaryoya göre, altıncı parmak bambu yemeye uyum sağlaması için sonradan çıkmıştır. Evrimcilerin bir başka iddiası ise, bu altıncı parmağın mükemmel olmadığı, doğal seleksiyon vasıtasıyla ancak bu kadarının oluşabildiği yönündedir. Oysa bunlar, hiçbir delili ve geçerli açıklaması bulunmayan, tamamen evrimci önyargılar ile ileri sürülen iddialardır. Sırasıyla incelersek:

Pandaların Etçil Atalardan Türedikleri Yanılgısı:

Evrimcilerin pandaları etçil sınıfına dahil etmelerinin nedeni, geniş çeneleri, dişleri ve güçlü pençeleridir. Evrimciler pandaların sözde atalarının bu özelliklerini diğer hayvanlara karşı kullandıklarını iddia ederler. Oysa pandaların tek düşmanı insanlardır, hayvanlar arasında düşmanları yoktur. Güçlü dişlerinin ve çenelerinin nedeni ise bambu saplarını kolayca koparıp çiğneyebilmeleridir. Güçlü pençeleri ise bambuların gövdelerine tırmanmaları içindir. Dolayısıyla, çoğunlukla bambu ile, zaman zaman ise meyve ve bitkilerle beslenen pandaların hayali etçil atalardan türediklerine dair bir delil yoktur ve evrimciler de pandanın hangi hayvandan türediğine dair fikir birliği sağlayamamışlardır. Öyle ki bazı evrimciler pandaları ayılarla aynı kategoriye koyarken, bazıları da rakunlarla aynı sınıflama içine dahil etmektedir. Çünkü bu canlıların bir başka canlı sınıflamasından evrimleştiğine dair hiçbir bulgu yoktur. Evrimciler sadece benzerliklerden yola çıkarak tahminler yapmakta, bu tahminler tamamen hayali olduğu için de birbirleri ile ihtilafa düşmektedirler...

-Pandaların altıncı parmaklarının mükemmel olmadığı, tesadüf ürünü olduğu yanılgısı:

Pandanın ünlü başparmağı meselesindeki asıl nokta budur. Evrimciler bu parmağın mükemmel olmadığını ama işe yaradığını söylerler.

Gerçekte, söz konusu altıncı parmak "radyal susamsı kemik" olarak adlandırılan bir kemik türündendir ve bu kemik genellikle eklem yerlerinde bulunarak hareketi kolaylaştırır ve tendonların yırtılmasını engeller. Pandanın bileğinden çıkan bu kemik ise aslında bir parmak değildir, ancak parmakların bambunun gövdesini kavramasını kolaylaştıran bir destektir.170

Evrimciler bu kemiğin, parmak yerine geliştiğini, ancak parmak görevi göremediğini, örneğin filizleri ayıklayamadığını söylerler. Ancak kavrama işi için yeterince iyi olduğunu da belirtirler. Zaten bu altıncı

kemiğin görevi budur ve pandanın diğer işlemleri kusursuzca yapmaya yetecek kadar parmağı bulunmaktadır.171 Bu yapının en ideal şeklinin gerçekte tam bir "parmak" olması gerektiği, evrimcilerin önyargı ile öne sürdükleri dayanaksız bir iddiadır. Söz konusu kemik, mevcut haliyle canlı için son derece uygundur.

1999 yılında Nature dergisinde yayınlanan bir inceleme, pandanın başparmağının hayvanın doğal ortamı açısından son derece verimli olduğunu göstermektedir. Dört Japon araştırmacının ortak yürüttükleri çalışma, "kompüterize tomografi" ve "manyetik rezonans resimlendirmesi" teknikleri ile yürütülmüş ve sonuçta pandanın başparmağının "memeliler arasında bulunan en olağanüstü yönlendirme tekniklerinden biri" olduğu sonucuna varılmıştır.172

Evrimcilerin doğada uyumsuzluk veya kusur aramalarının tek nedeni, Allah'ın kusursuz yaratışını inkar etmek için kendilerine delil bulma çabalarıdır. Ancak bu çabaları her zaman sonuçsuz kalmıştır. Pandanın parmakları konusu bu konudaki örneklerden yalnızca bir tanesidir.

Pangenesis Teorisi

Antikçağ'ın ünlü Yunan filozofu Aristo, vücuttaki tüm hücrelerin bir parçasının yumurta ve spermi oluşturmak üzere biraraya geldiğini öne sürmüştü. Ayrıca bir canlının hayatı süresince vücudunun çeşitli bölgelerinde oluşan değişimlerin de bir sonraki nesle aktarılabileceğini savunmaktaydı.

Bu fikir 19. yüzyılda Lamarck ve Darwin tarafından da kabul edilmişti. Fakat bu teorinin yanlışlığı zaman içerisinde anlaşıldı. Çünkü üreme hücreleri vücut hücrelerinin bir toplamı değildir ve onlardaki değişimler yumurta ve sperm hücrelerini etkilemez.173 (bkz. Lamarck'ın evrim senaryosu)

Panspermia Görüşünün Mantıksızlığı

Evrimci çevreler ilkel dünya şartlarında tesadüfen canlılığı oluşturabilecek amino asit oluşamayacağı gerçeği karşısında yeni açıklama arayışlarına yönelmiştir. Ortaya atılan yeni iddialardan birine göre, uzaydan yeryüzüne düşen meteorlarda bulunan amino asitler ile organik maddeler reaksiyona girmiş ve böylece canlılık oluşmuştur.

Bu görüşe göre, ilk canlı dünya dışında, başka gezegenlerde oluşmuştur. Daha sonra bu canlıların spor ya da tohumları göktaşları ile Dünya'ya taşınmış ve canlılık başlamıştır. Ancak bugünkü bilgilere göre spor ve tohumların uzayda, Dünya'ya gelişleri sırasında sıcaklık, basınç, zararlı ışınlar vb. koşullara dayanması mümkün görülmemektedir.174

Uzayda mevcut olan ortam, canlıların yaşamını imkansız hale getirmektedir. Ünlü Rus bilim adamı George Gamow, bu konuda şunları söyler:

Uzayda yolculuk yapan sporları bekleyen ve donarak ölmekten daha ciddi olan bir tehlikeyi unutmamak gerekir. Çok iyi bilindiği gibi Güneş'ten önemli miktarda mor ötesi ışınlar yayılmaktadır. Yeryüzünü kuşatan atmosfer tabakasının çok azının geçmesine müsaade ettiği bu ışınlar; uzay boşluğu içinde kendilerini muhafaza edebilecek koruyucu mekanizmaları bulunmayan bu mikroorganizma sporları için en büyük tehlikedir ve onları bir anda öldürebilecek güçtedir. Bu sebeple bakterilerin hayali yolculukları daha en yakın gezegene dahi ulaşmadan onların ölümüyle sonuçlanacaktır. 1966 yılında yapılan bir başka araştırma neticesi "uzaydan gelme" hipotezinin tamamen terk edilmesine sebep olmuştur. "Gemini-9" uzay aracının dış yüzeyine özellikle seçilmiş en dayanıklı mikroorganizmalar yerleştirildikten sonra uzaya gönderilmişti. Yapılan incelemelerde bunların tamamının yedi saat dahi geçmeden öldüğü görüldü. Halbuki bu hipoteze göre hayatı başlattığı ileri sürülen bakterilerin yolculuğunun yıllarca sürmesi gerekirdi.175

Yukarıdaki ifadeler son derece açıktır. Bilimsel araştırmalar sonucu ortaya çıkan gerçek, uzaydan canlı mikroorganizmaların yeryüzüne ulaşmasının imkansız olduğudur. Ancak ilk Dünya koşullarında, uzaydan çok bol miktarda amino asit gelseydi ve hatta yeryüzü tamamen amino asitlerle kaplı olsaydı; bu, canlıların kökenini açıklayan bir durum olmazdı. Çünkü amino asitlerin tesadüfen ve rastgele biraraya gelerek son derece kompleks, üç boyutlu bir proteini ve proteinlerin hücrenin organellerini, ardından bu organellerin de tüm mucizevi yapısıyla bir canlı hücreyi meydana getirmesi mümkün olmazdı.

Paralel Evrim Çıkmazı

Evrimcileri en çok çıkmaza sokan konulardan biri de canlılardaki son derece kompleks yapıya sahip organların kökenidir. Evrimciler ortak kompleks organlara sahip fakat sözde ortak atalara sahip olmayan canlıların birbirinden bağlantısız olarak evrim geçirdiğini iddia ederler.

Evrimcilere göre bu canlılar aynı evrim süreçlerinden birbirlerine paralel olarak geçmişlerdir ve nasıl bir tesadüf gerçekleşmişse birebir benzer organlara sahip olmuşlardır. Bu konuda bir örnek verecek olursak böceklerde, mürekkep balıklarında ve omurgalılarda ki göz yapısı birbirleriyle tıpatıp benzer ancak bu canlılar arasında hiçbir şekilde evrimsel bağ kurulmaya çalışılmaz. Bu durumda evrimciler de bu organların kökenini açıklamak için paralel evrimin olduğunu iddia etmek zorunda kalırlar. Ancak bu evrimciler için oldukça sıkıntılı bir

durumdur çünkü bu tip gelişmiş organların bir defada ortaya çıktıklarını izah etmek yeteri kadar problem teşkil ederken, ayrı ayrı nasıl meydana geldiklerini açıklamaları imkansızdır.

Kısacası paralel evrimin diğer evrim çeşitlerinden tek farkı, gerçekleşmesi için daha çok tesadüfe ihtiyaç duyulmasıdır. Bu da bize, evrimin canlılardaki kusursuz yapılar ortaya çıktıkça, bilimsellikten uzaklaştığını göstermektedir.

Pasteur, Louis

Ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur (1822-1895) yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda şöyle bir sonuca varmıştı: "Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür."176

Pasteur "biyogenez" olarak bilinen "hayat ancak hayattan gelir" görüşü ile, Darwin'in evrime temel oluşturan "spontane jenerasyon" inancını da kesin olarak çürütmüş oldu. (bkz. Abiyogenez; Biyogenez)

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim canlı hücresinin kompleks yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiası giderek daha büyük bir çıkmaz içine girdi.

Pekin Adamı Sahtekarlığı

1921'de Dr. Davidson Black, Çin'in Pekin şehrine bağlı Choukoutien Köyü yakınındaki bir çukurda iki azı dişi buldu. Black, bu iki azı dişini Sinanthropus Pekinensis olarak isimlendirdi ve bir hominid (insansı) olduğunu ileri sürdü. Dr. W. C. Pei 1927 yılında üçüncü azı dişini, 1928'de de bazı kafatası parçaları ve iki adet çene kemiği buldu. Black, bunların da Sinanthropus Pekinensis'e ait olduğunu ileri sürerek kafatası hacmini 900 cc olarak ilan etti. Yaşı da 500 bin yıl olarak tahmin edildi. 1936'da Amerikalı Prof. Franz Weidenreich ve Pei tarafından aynı yerde üç kafatası daha bulundu. Bu kafataslarının da Sinanthropus Pekinensis'e ait olduğunu ve beyin hacminin 1200 cc olarak değiştirildiğini açıkladılar. Delil olarak bulunan tüm materyaller iki azı dişi hariç 1941-1945'de kaybolmuştur. Şu an elde sadece Weindenrich'in yaptığı alçı modeller mevcuttur.

Evrim teorisinin geçersizliği konusundaki uzun yıllar süren çalışmaları ile tanınmış Prof. Duane Gish, konu ile ilgili olarak şunları bildirmektedir:

Evrime delil olarak ileri sürülen bu materyaller, iki diş hariç, 1941-1945 yılları arasında kaybolmuştur. Bugüne kadar da hiçbirisi bulunamamıştır. Bunların kayboluşu ile ilgili çok şey söylenmiştir. Bunların içinde en yaygın olanı, İkinci Dünya Savaşı esnasında Japonlar tarafından kaybedildiğidir. Halbuki o sırada Pekin'de görevli bulunan ve kendisi de bir evrimci olan O'Connel ise, Japonlar'ın buraya gelmediğini,

bu fosilleri evrimcilerin kendilerinin imha ettiğini belirtir. Ona göre, eldeki fosiller insanla maymun arası bir geçiş formu değildir. Kafatası o devirde avcıların avladıkları orangutan maymununa aittir. Bu gerçek sebebiyle fosiller imha edilerek ortadan kaldırılmıştır.

Hayatta olan hiç kimse bu materyallerin ne olduğunu bilmemektedir.

Sonuç olarak birkaç araştırmacı tarafından bu materyallerin bırakılmış olan tarif ve modellerinden başka ortada hiçbir delil yoktur. Bu araştırmacıların tamamı evrimcidir ve hepsi de insanın hayvan neslinden evrimleşerek meydana geldiğini iddia etmektedir. Bir bilim adamının tamamen namuslu ve şerefli olduğunu kabul etsek bile eldeki mevcut eksik ve karışık materyallere dayanarak yapacağı model veya modellerin, gerçeği ne dereceye kadar aksettireceği şüphelidir. Bundan başka Choukoutien'de keşfedilen materyallerde objektifliği ciddi şekilde etkileyecek noksanlıklar bulunmaktadır.

Eldeki modellerin hepsi Weidenreich tarafından yapılmıştır. Bu modellere nasıl güvenebiliriz. Bunlar, orjinal bir varlığın özelliklerini mi, yoksa Weidenreich'in düşüncelerini mi yansıtmaktadır?"177

Ünlü bilim adamı H. M. Wollais, Sinanthropus Pekinensis'i en ince teferruatına kadar incelemiş ve kafataslarının bir maymuna ait olduğu kanısına varmıştır:

Weidenrich'in, kafatasları orangutan ve şempanzeye benzemektedir.178

M. Boule de Pekin Adamı ile ilgili olarak, "Sinanthropus Pekinensis'in dişlerinin ve alt çenenin tüm özellikleri ileri yapılı maymunlara benzemektedir"179 demektedir.

Bir başka araştırmacı M. D. Leakley ise Olduvai George adlı eserinde; Olduvai George'nin ikinci nehir yatağında Pithecanthropus Erectus ve Sinanthropus Pekinensis'e benzer varlıkların aynı devirde yaşamış olduğuna dair deliller bulduğunu açıklamıştır.180 Ancak bu da çok çelişkili bir durumdur çünkü birbirinin atası durumunda olan iki varlığın aynı devirde yaşaması mümkün değildir. Ayrıca Pekin Adamı'na ait bu fosillerdeki köpek dişleri, komşusu kesici ön dişlerden bazı goril ve şempanzelerde olduğu gibi uzakta bulunmaktadır. Üst köpek dişleri de diğer dişlerden oldukça uzundur. Bütün bunlar bize bu kafataslarının ancak insanlar tarafından öldürülmüş büyük babon ve makilere ait olabileceğini kanıtlamaktadır.

Pentadactyl Homolojisi (Beşparmaklılık Benzerliği)

bkz. Beş parmaklılık homolojisi

Peptid Bağı

Bir proteinin meydana gelebilmesi için gerekli olan amino asit çeşitlerinin, uygun sayı ve sıralamada ve gereken üç boyutlu yapıda dizilmeleri yetmez. Bunun için aynı zamanda, birden fazla kola sahip amino asit moleküllerinin yalnızca belirli kollarıyla birbirlerine bağlanmaları gerekmektedir. Bu şekilde yapılan bir bağa, "peptid bağı" adı verilir. Amino asitler farklı bağlarla birbirlerine bağlanabilirler; ancak proteinler, yalnızca ve yalnızca "peptid" bağlarıyla bağlanmış amino asitlerden meydana gelirler.

Bunu bir benzetmeyle gözünüzde canlandırabilirsiniz: Örneğin bir arabanın bütün parçalarının eksiksiz ve yerli yerinde olduğunu düşünün. Fakat tekerleklerden birisi, oturması gereken yere, vidalarla değil de, bir tel parçasıyla ve dairesel yüzü yere bakacak bir biçimde tutturulsun. Böyle bir arabanın motoru ne kadar güçlü olursa olsun, teknolojisi ne kadar ileri olursa olsun bir metre bile gitmesi imkansızdır. Görünüşte herşey yerli yerindedir, ancak tekerleklerden birisinin, yerine olması gerekenden farklı bir biçimde bağlanması, bütün arabayı kullanılmaz hale getirir. İşte aynı şekilde, bir protein molekülündeki tek bir amino asitin bile diğerine peptid bağından başka bir bağla bağlanmış olması, bu molekülü işe yaramaz hale getirecektir.

Yapılan araştırmalar, amino asitlerin kendi aralarındaki rastgele birleşmelerinin en fazla %50'sinin peptid bağı ile olduğunu, geri kalanının ise proteinlerde bulunmayan farklı bağlarla bağlandıklarını ortaya koymuştur. Dolayısıyla bir proteinin tesadüfen oluşabilmesi ihtimalini hesaplarken, (sol-ellilik zorunluluğunun yanı sıra) her amino asitin kendinden önceki ve sonraki ile yalnızca ve yalnızca peptid bağı ile bağlanmış olması zorunluluğunu da hesaba katmak gerekmektedir. (bkz. Sol-elli amino asitler)

Bu ihtimal de, proteindeki her amino asitin sol-elli olması ihtimali ile hemen hemen aynıdır. Yani, 400 amino asitlik bir proteini ele alacak olursak, bütün amino asitlerin kendi aralarında yalnızca peptid bağıyla birleşmeleri ihtimali 2399'da 1 ihtimaldir. Bu rakamlar ise çok açık bir şekilde tesadüfi etkilerle oluşumu imkansız kılar.

Piltdown Adamı Sahtekarlığı

Ünlü bir doktor ve aynı zamanda da amatör bir paleontolog olan Charles Dawson, 1912 yılında, İngiltere'de Piltdown yakınlarındaki bir çukurda, bir çene kemiği ve bir kafatası parçası bulduğu iddiasıyla ortaya çıktı. Çene kemiği maymun çenesine benzemesine rağmen, dişler ve kafatası insanınkilere benziyordu. Bu örneklere "Piltdown Adamı" adı verildi, 500 bin yıllık bir tarih biçildi ve çeşitli müzelerde insan evrimine kesin bir delil olarak sergilendi. 40 yılı aşkın bir süre, üzerine birçok

bilimsel makaleler yazıldı, yorumlar ve çizimler yapıldı. Dünyanın farklı üniversitelerinden 500'ü aşkın akademisyen, Piltdown Adamı üzerine doktora tezi hazırladı.181

Ünlü Amerikalı paleoantropolog H. F. Osborn da 1935'te British Museum'u ziyaretinde, "doğa sürprizlerle dolu; bu, insanlığın tarih öncesi devirleri hakkında önemli bir buluş" diyordu.182

1949'da ise British Museum'un paleontoloji bölümünden Kenneth Oakley yeni bir yaş belirleme metodu olan "flor testi" metodunu, bazı eski fosiller üzerinde denemek istedi. Bu yöntemle, Piltdown Adamı fosili üzerinde de bir deneme yapıldı. Yapılan testte Piltdown Adamı'nın çene kemiğinin hiç flor içermediği anlaşıldı. Bu, çene kemiğinin toprağın altında birkaç yıldan fazla kalmadığını gösteriyordu. Az miktarda flor içeren kafatası ise sadece birkaç bin yıllık olmalıydı.

Flor metoduna dayanılarak yapılan sonraki kronolojik araştırmalar, kafatasının ancak birkaç bin yıllık olduğunu ortaya çıkardı. Çene kemiğindeki dişlerin ise suni olarak aşındırıldığı, fosillerin yanında bulunan ilkel araçların da çelik aletlerle yontulmuş adi birer taklit olduğu anlaşıldı.183

Weiner'in yaptığı detaylı analizlerle bu sahtekarlık 1953 yılında kesin olarak ortaya çıkarıldı. Kafatası 500 yıl yaşında bir insana, çene kemiği de yeni ölmüş bir orangutana aitti! Dişler, insana ait olduğu izlenimini vermek için sonradan özel olarak eklenmiş ve sıralanmış, eklem yerleri de törpülenmişti. Daha sonra da bütün parçalar, eski görünmeleri için potasyum-dikromat ile lekelendirilmişti. Bu lekeler, kemikler aside batırıldığında kayboluyordu. Sahtekarlığı ortaya çıkaran ekipten Le Gros Clark, "dişler üzerinde yıpranma izlenimini vermek için, yapay olarak oynanmış olduğu o kadar açık ki, nasıl olur da bu izler dikkatten kaçmış olabilir?" diyerek şaşkınlığını gizleyemiyordu.184

Tüm bunların üzerine "Piltdown Adamı", 40 yılı aşkın bir süredir sergilenmekte olduğu British Museum'dan alelacele çıkarıldı.

Pithecanthropus Erectus

bkz. Nebraska Adamı sahtekarlığı

Plasmid Transferi

Bakteriler, ana DNA parçalarına (kromozomlara) ek olarak plasmid denilen küçük bir DNA molekülünü de içerirler. Plasmid, mikrobiyolojide birçok bakteri türünde bulunan ve kromozomların dışında yer alan genetik maddedir. Ayrıca plasmid, bakteri için temel önemi olmayan (evrimcilere göre seçici yarar sağlayan) yuvarlak bir DNA molekülüdür. Plasmid DNA'nın bu yuvarlak biçimi, bakteriden içeri veya dışarı oldukça kolay girip çıkabilmesini sağlar. Plasmidlerin bu özelliği DNA birleştirme araştırmalarına yol açmıştır.

Plasmid transferi de bilim adamlarının DNA birleştirmek amacıyla bulduğu tekniklerden biridir. Yeniden birleştirilen (rekombinant) DNA'lar araştırması, üzerinde çalışma yapılabilecek büyük miktarlarda gen elde etmek amacıyla, değişik organizmaların DNA'larının birleştirilmesi ile yapılır. Bu tekniği kullanan bilim adamının amacı, çalışmak için belirli genlerden bol miktarda elde etmektir. Birçok biyolog bu yönteme biyoloji araştırmaları için bulunmuş en değerli araçlardan biri gözüyle bakar.185

Bu konu ile ilgili olarak verilen örneklerden biri, bakterilerin antibiyotik direnci özelliğidir. Geçmiş jenerasyonlardaki dirençli bakterilerin genleri, diğer bakterilere "plasmid"ler aracılığıyla taşınır. Direnç genleri çoğunlukla küçük DNA halkacıkları olan plasmidlerde kodlu bulunur. Dirençsiz bir bakteri bu şekilde edindiği bir direnç genini kolaylıkla kendi DNA molekülleri arasına dahil edebilir. Bu sayede tek bir dirençli bakteriden bile çok kısa bir süre içinde dirençli bir bakteri kolonisi ortaya çıkabilir. Ancak bu mekanizmanın evrime delil olabilecek hiçbir yönü yoktur, çünkü bakterilere direnç sağlayan genler, mutasyonlar sonucunda sonradan oluşmamaktadır. Sadece, zaten var olan genlerin bakteriler arasında aktarılması söz konusudur. (bkz. Antibiyotik direnci)

Platypus

Avustralya'da yaşayan, delikliler sınıfından Platypus isimli hayvan, evrimci iddiaların geçersiz olduğunu göstermesi bakımından iyi bir örnektir. Platypus, bir memeli olmasına rağmen yumurtlayarak çoğalır. Kıllı olması ve süt bezlerine sahip olması ise, bu canlının bir memeli olduğuna inanmak için yeterlidir. Daha ilginci, bu canlının kuş gagasına benzer bir ağzı vardır.

Bu canlı, hem memeli hem de sürüngen karakterine sahip olduğundan, evrimciler tarafından ilkel bir yaratık ve bir ara geçiş formu olarak sunulabilecek özelliklere sahiptir. Ancak gerçek hiç de böyle değildir. Monash Üniversitesi fizyologlarından Uwe Proske, bu canlı için "hayvanlar aleminin en harika yaratığı olmaya kesin aday bir hayvan" olduğu sonucuna varmıştır. Proske şöyle der:

"İlkel bir memeli olmanın çok ötesinde, Platypus kesinlikle çok yüksek düzeyde ilerlemiş durumdadır."186

Platypus, o denli gelişmiş bir canlıdır ki, kelimenin tam anlamıyla bir altıncı hisse sahiptir. Çamurlu sularda yaşadığından, elektrik sinyalleriyle hareket edebilecek bir mekanizmayla donatılmıştır. Bu açıdan Platypus'un diğer canlıların beş duyusuna ek olarak altıncı bir duyusu olduğunu söylemek mümkündür. Platypus'un bu elektroreseptör sistemi, bazı balıklarda bulunan sistemlere de hiç benzememektedir. Bu, çok daha karmaşıktır. Platypus, kendine özgü hareketleriyle ırmaklarda

elektrik alanı oluşturur ve bunu kullanarak ırmağın yüzeyinin biçimini belirler.

Platypus bir "mozaik canlı"dır. Ancak eğer bugün Platypus'un soyu tükenmiş olsa ve fosil kayıtlarında kalıntılarına rastlanmış olsaydı, evrimciler hiç tereddüt etmeden bu hayvanın, sürüngenlerden memelilere bir ara geçiş formu olduğunu ileri süreceklerdi. Günümüzde sözü edilen tüm sözde ara geçiş formları, işte bu tür çarpıtmaların birer sonucudurlar.

Pleiotropik Etki

Mutasyonların canlılara sadece hasar verdiklerinin kanıtlarından biri, genetik şifrenin kodlanış biçimidir. Gelişmiş canlılardaki bilinen hemen hemen tüm genler, canlıyla ilgili birden fazla bilgiyi içerirler. Örneğin bir gen, hem boy uzunluğunu hem de canlının göz rengini kontrol ediyor olabilir. Moleküler biyolog Michael Denton, genlerin "pleiotropik etki" denen bu özelliğini şöyle açıklar:

Genlerin gelişim üzerindeki etkileri şaşılacak derecede farklıdır. Ev faresinde tüy rengiyle ilgili hemen her gen, boy uzunluğuyla da ilgilidir. Meyve sineği Drosophila Melanogaster'in göz rengi mutasyonları için kullanılan 17 adet X ışını deneyinden 14'ünde göz rengiyle oldukça ilgisiz olan dişinin cinsel organlarının yapısı etki görmüştür. Yüksek organizmalarda incelenen hemen her gen, bir organdan fazla etkiye sahiptir. Pleiotropik etki ismi verilen bu olay hakkında (Ernst) Mayr "yüksek organizmalarda pleiotropik olmayan herhangi bir genin bulunuşu şüphelidir" der.187

Canlıların genetik yapılarındaki bu özellik nedeniyle, tesadüfi bir mutasyon sonucu DNA'daki herhangi bir gende meydana gelen bozukluk, birden fazla organa etki edecektir. Böylece mutasyon sadece belirli bir bölge içinde kalmayacak, çok daha fazla yıkıcı etkilere sahip olacaktır. Eğer bu etkilerin birinin çok nadir rastlanacak bir tesadüf sonucunda yararlı olabileceği varsayılsa bile, diğer etkilerin kaçınılmaz zararı bu yararı da yok edecektir. (bkz. Mutasyon: Hayali bir mekanizma)

Dolayısıyla canlıların evrim geçirmiş olmaları mümkün değildir, çünkü doğada onları evrimleştirebilecek bir mekanizma yoktur.

Popülasyon

Popülasyonlar çok fazla genetik çeşitlilik gösteren fertlerden oluşan topluluklardır. Bir popülasyonun genetik yapısını, popülasyonu oluşturan bireyler belirler. Bir başka tanımlamayla popülasyon aynı türe ait, fakat kalıtsal bileşimleri farklı olan bireylerin oluşturduğu topluluklardır. Ekolojik açıdan ise popülasyon, belirli bir bölgeye

yayılmış aynı türe bağlı bireylerin oluşturduğu topluluk olarak tanımlanır.188

Kalıtsal özelliklerin bireylerden çok popülasyonlar üzerinde etkili olduğunun, bireylerin ise popülasyondaki genleri taşıyan aracılardan başka bir şey olmadığının anlaşılması ile popülasyon genetiği ön plana çıkmıştır.

Protein

Proteinler, "amino asit" adı verilen daha küçük moleküllerin belli sayılarda ve çeşitlerde özel bir sırayla dizilmelerinden oluşan "dev" moleküllerdir. Bu moleküller canlı hücrelerinin yapıtaşlarını oluştururlar. En basitleri yaklaşık 50 amino asitten oluşan proteinlerin, binlerce amino asitten oluşan çeşitleri de vardır.

Önemli olan nokta şudur: Proteinlerin yapılarındaki tek bir amino asitin bile eksilmesi veya yerinin değişmesi ya da zincire fazladan bir amino asit eklenmesi, o proteini işe yaramaz bir molekül yığını haline getirir. Bu nedenle her amino asit tam gereken yerde, tam gereken sırada yer almalıdır. Hayatın rastlantılarla oluştuğunu öne süren evrim teorisi ise, bu düzenlilik karşısında çaresizdir. Çünkü söz konusu düzenlilik, asla rastlantıyla açıklanamayacak kadar olağanüstüdür. Proteinlerin fonksiyonel yapısının hiçbir şekilde tesadüfen meydana gelemeyeceği, herkesin anlayabileceği basit olasılık hesaplarıyla dahi rahatlıkla görülebilir.

Örneğin, bileşiminde 288 amino asit bulunan ve 12 farklı amino asit türünden oluşan ortalama büyüklükteki bir protein molekülünün içerdiği amino asitler 10300 farklı biçimde dizilebilir. (Bu, 1 rakamının sağına 300 tane sıfır gelmesiyle oluşan astronomik bir sayıdır.) Ancak bu dizilimlerden yalnızca bir tanesi söz konusu proteini oluşturur. Geriye kalan tüm dizilimler hiçbir işe yaramayan, hatta kimi zaman canlılar için zararlı bile olabilecek anlamsız amino asit zincirleridir.

Dolayısıyla yukarıda örnek verdiğimiz protein moleküllerinden yalnızca bir tanesinin tesadüfen meydana gelme ihtimali "10300'de 1" ihtimaldir. Bu ihtimalin pratikte gerçekleşmesi ise imkansızdır. (Matematikte 1050'de 1'den küçük ihtimaller "sıfır ihtimal" kabul edilirler.)

Dahası, 288 amino asitlik bir protein, canlıların yapısında bulunan binlerce amino asitlik dev proteinlerle kıyaslandığında oldukça mütevazi bir yapı sayılabilir. Aynı ihtimal hesaplarını bu dev moleküllere uyguladığımızda ise, "imkansız" kelimesinin bile yetersiz kaldığını görürüz.

Canlılığın gelişiminde bir basamak daha ilerlediğimizde, tek başına bir proteinin de hiçbir şey ifade etmediğini görürüz. Şimdiye kadar bilinen en küçük bakterilerden biri olan Mycoplasma Hominis H 39'un

bile 600 çeşit proteine sahip olduğu görülmüştür. Bu durumda, tek bir protein için yaptığımız üstteki ihtimal hesaplarını 600 çeşit protein üzerinden yapmamız gerekecektir. Sonuçta karşılaşacağımız rakamlar ise imkansız kavramının çok ötesindedir.

Hiçbir evrimci de bu rakamlara bir itirazda bulunamaz. Tek bir proteinin tesadüfen oluşma ihtimalinin "bir maymunun daktilo tuşlarına rastgele basarak hiç hata yapmadan insanlık tarihini yazması" kadar imkansız olduğunu onlar da kabul etmektedirler.189 Ama doğru olan açıklamayı, yani yaratılışı kabul etmektense, bu imkansızı savunmaktadırlar.

Pek çok evrimci bu gerçeği itiraf eder. Örneğin Harold Blum adlı evrimci bilim adamı, "bilinen en küçük proteinlerin bile rastlantısal olarak meydana gelmesi, tümüyle imkansız gözükmektedir" demektedir.190

Evrimciler, moleküler evrimin çok uzun bir zaman sürdüğünü ve bu zamanın imkansız olanı mümkün hale getirdiğini iddia ederler. Oysa ne kadar uzun bir zaman verilirse verilsin, amino asitlerin rastlantısal olarak protein oluşturmaları imkansızdır. Amerikalı jeolog William Stokes, Essentials of Earth History (Yeryüzü Tarihinin Esasları) adlı kitabında bu gerçeği kabul ederken "eğer milyarlarca yıl boyunca, milyarlarca gezegenin yüzeyi gerekli amino asitleri içeren sulu bir konsantre tabakayla dolu olsaydı bile yine (protein) oluşamazdı" diye yazar.191

Tüm bunların ne anlama geldiğini kimya profesörü Perry Reeves şöyle açıklamaktadır:

Bir insan, amino asitlerin rastlantısal olarak birleşiminden ne kadar fazla muhtemel yapı oluşabileceğini düşündüğünde, hayatın gerçekten de bu şekilde ortaya çıktığını düşünmenin akla aykırı geldiğini görür. Böyle bir işin gerçekleşmesinde bir Büyük İnşa Edici'nin var olduğunu kabul etmek, akla çok daha uygundur.192

Prokaryot Hücre

bkz. Bakterinin kökeni

Protoavis

Evrimciler, Archæopteryx'i bir ara geçiş formu olarak sunarken, onun dünyada yaşamış en eski kuş-benzeri canlı olduğu kabulünden yola çıkmışlardı. Oysa kendisinden çok daha eski tarihli bazı kuş fosillerinin bulunması, Archæopteryx'i kuşların atası konumundan kesin olarak uzaklaştırdı. Hem de bu kuşlar, Archæopteryx'e atfedilen sözde sürüngen özelliklerinin hiçbirine sahip olmayan kusursuz birer kuştu.

Söz konusu fosillerin en önemlisi, yaşı 225 milyon yıl olarak hesaplanan Protoavis'ti. İlk olarak Nature dergisinin Ağustos 1986

tarihli sayısında, "Fosil Kuş Evrimsel Hipotezleri Sarsıyor" başlıklı makalede varlığı duyurulan Protoavis fosili, kendisinden 75 milyon yıl daha yaşlı olduğu Archæopteryx'in kuşların atası olduğu iddiasını çürüttü. Vücut yapısı, diğer tüm kuşlardaki gibi içi boş kemiklere sahip iskeleti, uzun kanatları ve kanatlarındaki tüy izleri Protoavis'in mükemmel olarak uçabildiğini gösteriyordu.

Smithsonian Enstitüsü'nden N. Hotton, Protoavis fosilini şöyle tarif eder:

Protoavis gelişmiş bir lades kemiğine, (kuşlarda uçmaya yardımcı olan) göğüs kemiğine, içi boş (böylece hafif) kemiklere ve uzun kanat kemiklerine sahiptir... Kulakları bu kuşların ses çıkararak haberleştiklerini göstermiştir. Çoğu dinozor ise sessizdir.193

Alman biyologlar Reinhard Junker ve Siefried Scherer, Protoavis'in evrimci tezlere indirdiği darbeyi şöyle açıklarlar:

Archæopteryx'in Protoavis'ten 75 milyon yıl daha genç olması nedeniyle bunun evrimin kör bir dalı olduğu ortaya çıkmıştır. Bu nedenle yaratılışı savunanların ileri sürdükleri gerçek geçiş formlarının olmadığı, sadece mozaik formların bulunduğu düşüncesi güçlenmiş bulunmaktadır. Protoavis'in günümüz kuşlarına pek çok yönden benzemesi, kuş ve sürüngen boşluğunu daha da belirgin duruma getirmiş bulunuyor.194

Ayrıca Protoavis'in evrimciler tarafından hesaplanan yaşı o kadar eskidir ki bu kuş, yine evrimci kaynakların verdiği tarihlere göre, yeryüzünde ilk dinozorlardan bile daha yaşlıdır. Bu ise, kuşların dinozorlardan evrimleştikleri teorisinin kesin olarak çökmesi anlamına gelir.

R

Ramapithecus Yanılgısı

Hindistan'da bulunan Ramapithecus fosillerinin yaklaşık 15 milyon yıl öncesine ait olduklarını öne süren evrimciler, bu fosilleri bir zamanlar insanın evrimi senaryosunda çok iddialı bir ara- geçiş formu olarak sunmuşlardı. Fakat bu fosillerin sıradan bir maymuna ait olduğunun anlaşılması üzerine Ramapithecus insanın hayali soyağacından sessiz sedasız çıkarıldı.195

İlk bulunan Ramapithecus fosili, iki parçadan oluşmuş eksik bir çeneden ibaretti. Ama evrimci çizerler, bu çene parçalarına dayanarak Ramapithecus'un ailesini ve yaşadığı hayali ortamı bile çizebildiler.

Rekapitülasyon Teorisi (Recapitulation Theory)

bkz. Bireyoluş Soyoluşun Tekrarıdır Teorisi. (Ontogeny Recapitulates Phylogeny)

Rekombinasyon

Rekombinasyon iki cinsiyetten gelen soyaçekim karakterlerinin birleşerek yeni bir genotip (kalıtsal yapı) meydana getirmesi anlamını taşır. Ancak rekombinasyonlar mutasyonlarla karıştırılmamalıdır. Mutasyonda bireyin genotipinde meydana gelen değişikliklerin etkili olabilmesi için bu değişikliklerin üreme genlerinde olması gerekir. Rekombinasyon ise sürekli bir olaydır ve eşeysel üremenin doğal bir sonucu olarak her yavruda yeni bir gen kombinasyonu meydana gelir.

Genetikte rekombinasyon, üreme hücrelerinin oluşumu sırasında anneden ve babadan gelen genlerin yeniden gruplanmasıdır. Bir yavru hücre bölünme sırasında her zaman anne-babadan gelen genetik materyalin yarısını aldığı halde; rekombinasyon çeşitliliğin olmasında kesin ve etkili bir rol oynar. (bkz. Varyasyon) Meydana gelen iki yavruda aynı genlerin farklı kombinasyonları kullanılır. Böylece iki yavru hücre ne birbirlerinin aynısı olurlar, ne de genetik içerikleri anne-babanınki ile tıpatıp aynıdır.

Bazı evrimciler rekombinasyonla çeşitlenmeyi bir evrim faktörü olarak değerlendirirler.196 Fakat böyle bir düşüncenin hiçbir bilimsel değeri yoktur. Üreme sırasında genlerin karışımı söz konusu olduğundan çeşitlilik olması da doğaldır. Fakat rekombinasyonla ne yeni bir tür oluşması ne de genlerde kayıtlı bilgilerin dışında yeni bir bilgi eklenmesi söz konusu değildir.

Rekombinasyon çalışmalarının, genetik mekanizmaların anlaşılmasında önemli bir yeri olmuştur. Bilim adamlarının kromozom haritasını çıkarmalarında, genetik anormalliklerin tespitinde, bir kromozomdan diğerine gen transplantasyonu yapılmasında, rekombinasyon yönlendirilmesi yol gösterici olmuştur.

Rekonstrüksiyon (Hayali Çizimler)

Evrimciler, teorilerini destekleyecek bilimsel deliller bulma konusundaki başarısızlıklarını çeşitli propaganda yöntemleri ile kamufle etmeyi amaçlarlar. Bu propagandanın en önemli unsuru "rekonstrüksiyon"dur. Rekonstrüksiyon, "yeniden inşa" demektir ve sadece bir kemik parçası bulunmuş olan canlının resminin ya da maketinin yapılmasıdır. Gazetelerde, dergilerde, filmlerde gördüğünüz "maymun adam"ların her biri birer rekonstrüksiyondur.

Ancak insanın kökeni ile ilgili fosil kayıtları çoğu zaman dağınık ve eksik oldukları için bunlara dayanarak herhangi bir tahminde bulunmak, bütünüyle hayal gücüne dayalı bir iştir. Bu yüzden evrimciler tarafından fosil kalıntılarına dayanılarak yapılan rekonstrüksiyonlar, tamamen evrim ideolojisinin gereklerine uygun olarak tasarlanırlar. Harvard Üniversitesi antropologlarından David Pilbeam, "benim uğraştığım paleoantropoloji alanında daha önce edinilmiş izlenimlerden oluşmuş teori, daima gerçek verilere baskın çıkar" derken bu gerçeği vurgular.197

Burada bir noktaya dikkat etmek gerekir: Kemik kalıntılarına dayanılarak yapılan çalışmalarda sadece eldeki objenin çok genel özellikleri ortaya çıkarılabilir. Oysa asıl belirleyici ayrıntılar, zaman içinde kolayca yok olan yumuşak dokulardır. Evrime inanmış bir kimsenin bu yumuşak dokuları istediği gibi şekillendirip ortaya hayali bir yaratık çıkarması çok kolaydır. Harvard Üniversitesi'nden Earnst A. Hooton bu durumu şöyle açıklar:

Yumuşak kısımların tekrar inşası çok riskli bir girişimdir. Dudaklar, gözler, kulaklar ve burun gibi organların, altlarındaki kemikle hiçbir bağlantıları yoktur. Örneğin bir Neandertal kafatasını aynı yorumla bir maymuna veya bir filozofa benzetebilirsiniz. Eski insanların kalıntılarına dayanarak yapılan canlandırmalar hemen hiçbir bilimsel değere sahip değillerdir ve toplumu yönlendirmek amacıyla kullanılır... Bu sebeple rekonstrüksiyonlara fazla güvenilmemelidir.198

Evrimciler bu konuda o denli ileri gitmektedirler ki, aynı kafatasına birbirinden çok farklı yüzler yakıştırabilmektedirler. Australopithecus robustus (Zinjanthropus) adlı fosil için çizilen birbirinden tamamen farklı üç ayrı rekonstrüksiyon, bunun ünlü bir örneğidir.

Fosillerin taraflı yorumlanması ya da hayali rekonstrüksiyonlar yapılması, evrimcilerin aldatmacaya ne denli yoğun biçimde başvurduklarını gösteren deliller arasında sayılabilirler. Ancak bunlar, evrim teorisinin tarihinde rastlanan bazı somut sahtekarlıklarla karşılaştırıldıklarında, yine de çok sıradan kalmaktadırlar.

Medyada ve akademik kaynaklarda sürekli olarak telkin edilen "maymun insan" imajını destekleyecek hiçbir somut fosil delili yoktur. Evrimciler, ellerine fırça alıp hayali yaratıklar çizerler, ama bu canlıların fosillerinin olmayışı, onlar için büyük bir sorundur. Bu sorunu "çözmek" için kullandıkları ilginç yöntemlerden biri ise, bulamadıkları fosilleri "üretmek" olmuştur. Bilim tarihinin en büyük skandalı olan Piltdown Adamı, işte bu yöntemin bir örneğidir. (bkz. Piltdown Adamı sahtekarlığı)

Ribozom

Bir protein, hücre içindeki son derece detaylı işlemler sonucunda, pek çok enzimin yardımıyla "ribozom" adı verilen organelde üretilir. Ribozom ise yine proteinlerden oluşmuş kompleks bir hücre organelidir. Dolayısıyla bu durum, ribozomun da aynı anda tesadüfen meydana gelmiş olması gibi olanak dışı bir varsayımı beraberinde getirecektir. Evrim teorisinin ünlü savunucularından Nobel ödüllü Jacques Monod bile, protein sentezinin yalnızca nükleik asitlerdeki bilgiye indirgenmesinin mümkün olmadığını şu şekilde açıklamaktadır:

Şifre (DNA ya da RNA'daki bilgi), aktarılmadıkça anlamsızdır. Günümüz hücresindeki şifre aktarma mekanizması en az 50 makromoleküler parçadan oluşmaktadır ki, bunların kendileri de DNA'da kodludurlar. Şifre bu birimler olmadan aktarılamaz. Bu döngünün kapanması ne zaman ve nasıl gerçekleşti? Bunun hayali bile aşırı derecede zordur.199

Genetik sistem; DNA'dan bu şifreyi okuyacak enzimler, bu şifrelerin okunmasıyla üretilecek mRNA, mRNA'nın bu şifreyle gidip üretim için üzerine bağlanacağı ribozom, ribozoma üretimde kullanılacak amino asitleri taşıyacak bir taşıyıcı RNA ve bunlar gibi sayısız ara işlemleri sağlayan son derece kompleks enzimlerin aynı ortamda bulunmasını gerektirir. Ayrıca böyle bir ortamın, ancak hücre gibi gerekli tüm hammadde ve enerji kaynaklarının bulunduğu, her yönden izole ve tamamen kontrollü bir ortam olması gerektiği düşünülürse evrimin öne sürdüğü tesadüf iddialarının geçersizliği açıkça anlaşılacaktır.

RNA Dünyası Senaryosu

Evrimciler, ilk canlı hücrenin nasıl var olduğu sorusu üzerine 20. yüzyılın başından itibaren çeşitli teoriler geliştirdiler. Bu konuda ilk evrimci tezi öne süren Rus biyolog Alexander Oparin, yüz milyonlarca yıl önceki ilkel dünyada birtakım tesadüfi kimyasal reaksiyonlarla ilk önce proteinlerin oluştuğunu, bunların birleşmesiyle de hücrelerin doğduğunu ileri sürdü. Oparin'in 1930'lu yıllarda ortaya attığı bu iddianın en temel varsayımlarının bile yanlış olduğu, 1970'li yıllardaki bulgularla anlaşıldı: Oparin'in "ilkel dünya atmosferi" senaryosunda organik moleküllerin oluşmasına imkan verebilecek metan ve amonyak gazları yer alıyordu. Ama gerçek atmosferin metan ve amonyak temelli olmadığı, aksine bir de organik molekülleri parçalayan oksijen gazından bol miktarda içerdiği anlaşıldı. (bkz. İlkel dünya)

Bu durum moleküler evrim teorisi için büyük bir darbe oldu. Miller, Fox, Ponnamperuma gibi evrimcilerin "ilkel atmosfer deneyleri"nin tümünün geçersiz olduğu anlaşıldı. Bu nedenle 80'li yıllarda başka

evrimci arayışlar gelişti. Bunun sonucunda, ilk önce proteinlerin değil, proteinlerin bilgisini taşıyan RNA molekülünün oluştuğunu öne süren "RNA Dünyası" senaryosu ortaya atıldı. 1986 yılında Harvard'lı kimyacı Walter Gilbert tarafından ortaya atılan bu senaryoya göre, bundan milyarlarca yıl önce, her nasılsa kendi kendisini kopyalayabilen bir RNA molekülü tesadüfen kendiliğinden oluşmuştu. Sonra bu RNA molekülü çevre şartlarının etkisiyle birdenbire proteinler üretmeye başlamıştı. Daha sonra bilgileri ikinci bir molekülde saklamak ihtiyacı doğmuş ve her nasılsa DNA molekülü ortaya çıkmıştı.

Her aşaması ayrı bir imkansızlıklar zinciri olan, hayal etmesi bile güç olan bu senaryo, hayatın başlangıcına açıklama getirmek yerine, sorunu daha da büyütmüş, içinden çıkılmaz pek çok soruyu gündeme getirmiştir:

1- Daha, RNA'yı oluşturan nükleotidlerin tek birinin bile oluşması kesinlikle rastlantılarla açıklanamazken, acaba hayali nükleotidler nasıl uygun bir dizilimde biraraya gelerek RNA'yı oluşturmuşlardı?

Evrimci biyolog John Horgan, RNA'nın tesadüfen oluşmasının imkansızlığını şöyle kabullenir:

Araştırmacılar RNA dünyası kavramını detaylı biçimde inceledikçe giderek daha fazla sorun ortaya çıkıyor. RNA ilk olarak nasıl oluştu? RNA ve onun parçalarının laboratuvarda en iyi şartlarda sentezlenmesi bile son derece zor iken, bunun prebiyotik (yaşam öncesi) ortamda gerçekleşmesi nasıl olmuştur?200

2- Tesadüfen oluştuğunu farz etsek bile, yalnızca bir nükleotid zincirinden ibaret olan bu RNA, hangi bilinçle kendisini kopyalamaya karar vermiş ve ne tür bir mekanizmayla bu kopyalamayı başarmıştı? Kendisini kopyalarken kullanacağı nükleotidleri nereden bulmuştu?

Evrimci mikrobiyologlar Gerald Joyce ve Leslie Orgel, durumun ümitsizliğini şöyle dile getirirler:

Tartışma, içinden çıkılmaz bir noktada odaklaşıyor: Karmakarışık bir polinükleotid çorbasından çıkıp, birdenbire kendini kopyalayabilen o hayali RNA'nın efsanesi... Bu kavram, yalnızca bugünkü prebiotik kimya anlayışımıza göre gerçek dışı olmakla kalmamakta, aynı zamanda RNA'nın kendini kopyalayabilen bir molekül olduğu şeklindeki aşırı iyimser düşünceyi de yıkmaktadır.201

3- Kaldı ki eğer ilkel dünyada kendini kopyalayan bir RNA oluştuğunu ve ortamda RNA'nın kullanacağı her çeşit amino asitten sayısız miktarlarda bulunduğunu farz etsek ve bütün bu imkansızlıkların bir şekilde gerçekleşmiş olduğunu düşünsek bile, bu durum yine de tek bir protein molekülünün oluşabilmesi için yeterli değildir. Çünkü RNA, sadece proteinin yapısıyla ilgili bilgidir. Amino asitler ise hammaddedir. Ancak ortada proteini üretecek "mekanizma" yoktur. RNA'nın varlığını protein üretimi için yeterli saymak, bir arabanın kağıt üzerine çizilmiş

planını o arabayı oluşturacak binlerce parçanın üzerine atıp sonra arabanın kendi kendine montajlanıp ortaya çıkmasını beklemekle aynı derecede saçmadır. Ortada fabrika ve işçiler yoktur ki, bir üretim gerçekleşsin.

San Diego California Üniversitesi'nden Stanley Miller'ın ve Francis Crick'in çalışma arkadaşı olan ünlü evrimci Dr. Leslie Orgel, "hayatın RNA Dünyası ile başlayabilmesi" ihtimali için "senaryo" deyimini kullanmaktadır. Orgel, bu RNA'nın hangi özelliklere sahip olması gerektiğini ve bunun imkansızlığını, American Scientist'in Ekim 1994 sayısındaki "The Origin of Life on the Earth" (Yeryüzünde Hayatın Kökeni) başlıklı makalede şöyle ifade eder:

Bu senaryonun oluşabilmesi için, ilkel dünyadaki RNA'nın bugün mevcut olmayan iki özelliğinin olmuş olması gerekmektedir: Proteinlerin yardımı olmaksızın kendini kopyalayabilme özelliği ve protein sentezinin her aşamasını gerçekleştirebilme özelliği.202

Açıkça anlaşılacağı gibi Orgel'in, "olmazsa olmaz" şartını koyduğu bu iki kompleks işlemi RNA gibi bir molekülden beklemek, ancak evrimci bir hayal gücü ve bakış açısıyla mümkün olabilir. Somut bilimsel gerçekler ise, hayatın rastlantılarla doğduğu iddiasının yeni bir versiyonu olan "RNA Dünyası" tezinin, gerçekleşmesi kesinlikle imkansız bir masal olduğunu ortaya koymaktadır.

S - Ş

Sağ-Elli Amino Asitler (Dextro-Amino Asitler)

bkz. Sol-elli amino asitler

Sanayi Devrimi Kelebekleri Masalı

Douglas Futuyma'nın 1986 yılında yayınladığı Evrim Biyolojisi isimli kitabı, doğal seleksiyon teorisini en açık biçimde anlatan kaynaklardan biri olarak kabul edilir. Futuyma'nın bu konuda verdiği örneklerin en ünlüsü, endüstri devrimi sırasında İngiltere'de bulunan kelebek popülasyonunun renklerinin koyulaşmasıdır.

İngiltere'de endüstri devriminin başladığı sıralarda, Manchester yöresindeki ağaçların kabukları açık renklidir. Bu nedenle bu ağaçların üzerlerine konan koyu renkli "melanic" güve kelebekleri, bunlarla beslenen kuşlar tarafından kolayca fark edilirler ve dolayısıyla yaşama ihtimalleri çok azalır. Fakat elli yıl sonra endüstri kirliliğinin sonucunda ağaçların üzerindeki açık renkli likenlerin (bir tür yosun) ölmesiyle kabukları koyulaşır ve buna bağlı olarak bu kez açık renkli güveler kuşlar tarafından sık olarak avlanmaya başlarlar. Sonuçta açık renkli

kelebekler sayıca azalırken, koyu renkliler fark edilmedikleri için çoğalırlar. Evrimciler ise, bu sürecin teorilerinin büyük bir delili olduğu, açık renkli kelebeklerin zamanla koyu renkli kelebeklere dönüşüp evrimleştikleri gibi bir göz boyamaya başvururlar.

Oysa bu örneğin evrim teorisi lehinde bir delil olarak kullanılamayacağı açıktır. Çünkü yaşanan doğal seleksiyon, vesilesiyle daha önce doğada var olmayan bir tür ortaya çıkmış değildir. Endüstri devrimi öncesinde de kelebek popülasyonu içinde siyah bireyler zaten vardır. Sadece, var olan kelebek türlerinin sayıları değişmiştir. Kelebekler "tür değişimi"ne yol açacak biçimde yeni bir organ ya da özellik edinmemişlerdir. Oysa bir kelebeğin başka bir canlı türüne, örneğin bir kuşa dönüşebilmesi için kelebeğin genlerinde sayısız değişiklik, ekleme ve çıkarmalar yapılması, bir başka deyişle, kuşun fiziksel özelliklerine ait bilgileri içeren apayrı bir genetik program yüklenmesi gerekir.

Doğal seleksiyon yoluyla evrimcilerin verdikleri imajın aksine, canlıya herhangi bir organ eklenip organ çıkması, bir türün başka bir türe dönüşmesi mümkün değildir. Darwin'den günümüze dek bu konuda öne sürülen en büyük "delil", İngiltere'deki endüstri devrimi kelebekleri hikayesinin ötesine gidememiştir. Darwin'den günümüze dek bu konuda öne sürülen en büyük "delil", İngiltere'deki endüstri devrimi kelebekleri hikayesinin ötesine gidememiştir.

Endüstri kelebekleri ile ilgili evrimci hikayeye verilecek genel cevap budur. Ancak konunun daha da dikkat çekici bir yanı vardır: Hikayenin sadece yorumu değil, kendisi de yanlıştır. Moleküler biyolog Jonathan Wells'in 2000 yılında yayınlanan Icons of Evolution adlı kitabında açıkladığı gibi, Endüstri Devrimi Kelebekleri hikayesi, gerçekleri yansıtmamaktadır. (Detaylı bilgi için bkz. Evrim Aldatmacası, Harun Yahya, Araştırma Yayıncılık)

Sentetik Evrim Teorisi

bkz. Neo-Darwinizm komedisi

Seymouria

Uzun süre "sürüngenlerin atası" olarak gösterilmeye çalışılan en önemli canlı, Seymouria adlı amfibiyen türü olmuştur. Seymouria'nın bir ara form olamayacağı, Seymouria'nın yeryüzünde ilk kez ortaya çıkışından 30 milyon yıl öncesinde de sürüngenlerin yaşadıklarının bulunmasıyla ortaya çıkmıştır. En eski Seymouria fosilleri, Alt Permiyen tabakasına, yani bundan 280 milyon yıl öncesine aittir. Oysa bilinen en eski sürüngen türleri olan Hylonomus (310 milyon yıl önce) ve Paleothyris (300 milyon önce), Alt Pensilvanyen tabakalarında bulunmuşlardır ki, bu tabakalar 330-315 milyon yıl öncesine aittir.[203]

"Sürüngenlerin atası"nın, sürüngenlerden çok sonra yaşamış olması elbette imkansızdır.

Shapiro, Robert

New York Üniversitesi kimya profesörü ve DNA uzmanı Robert Shapiro, basit bir bakteride bulunan 2.000 çeşit proteinin rastlantısal olarak meydana gelme ihtimalini hesaplamıştır. (İnsan hücresinde ise yaklaşık 30.000 çeşit protein vardır.) Elde edilen rakam, 1040.000'de 1 ihtimaldir.204 (Bu, 1 rakamının yanına 40 bin tane sıfır gelmesiyle oluşan astronomik bir sayıdır.)

Proteinin kendiliğinden, rastlantısal olarak oluşma ihtimali bilimsel olarak sıfırı ifade ederken, evrimciler bu gerçeği görmezlikten gelirler. Nitekim Robert Shapiro da, evrimcilerin "maddenin kendi kendini organize etmesi" konusundaki inançlarını ve bunun kökeninde yatan materyalist dogmayı şu şekilde açıklar:

Bizi basit kimyasalların var olduğu bir karışımdan, ilk etkin replikatöre (DNA veya RNA'ya) taşıyacak bir evrimsel ilkeye ihtiyaç vardır. Bu ilke "kimyasal evrim" ya da "maddenin öz örgütlenmesi" (self-organization) olarak adlandırılır, ama hiçbir zaman detaylı bir biçimde tarif edilmemiş ya da varlığı gösterilememiştir. Böyle bir prensibin varlığına, diyalektik materyalizme bağlılık uğruna inanılır.205

Schindewolf, Otto

Avrupalı bir paleontolog olan Otto Schindewolf 1930'larda ortaya attığı "Hopeful Monster" (Umulan Canavar) teorisi ile tanınır. (bkz. "Umulan Canavar" uydurması)

Schindewolf, canlıların neo-Darwinizm'in öne sürdüğü gibi küçük mutasyonların zamanla birikmesi sonucuyla değil, ani ve dev mutasyonlarla evrimleştiklerini öne sürmüştü. Schindewolf teorisine örnek verirken, tarihteki ilk kuşun, bir "grossmutasyon"la, yani genetik yapıda tesadüfen meydana gelen dev bir değişiklikle, bir sürüngen yumurtasından çıktığını iddia etmişti.206

Aynı teoriye göre, bazı kara hayvanları, geçirdikleri ani ve kapsamlı bir değişiklikle birdenbire dev balinalara dönüşmüş olabilirlerdi. Schindewolf'un bu fantastik teorisi, daha sonraları -1940'lı yıllarda- Berkeley Üniversitesi'nden genetikçi Richard Goldschmidt tarafından benimsendi. Ama teori o kadar tutarsızdı ki, kısa zamanda terk edildi.207

Sıçramalı Evrim Modeli Hikayesi

Neo-Darwinist model bugün dünyada hala "evrim teorisi" dendiğinde ilk anlaşılan teoridir. (bkz. Neo-Darwinizm komedisi) Ancak son birkaç on yıl içinde farklı bir model doğmuştur: "Kesintiye

uğratılmış denge" (punctuated equilibrium) ya da bir diğer adıyla "sıçramalı evrim" modeli.

Bu model 1970'lerin başında, Niles Eldredge ve Stephen Jay Gould adlı iki Amerikalı paleontolog tarafından yüksek sesle savunulmaya başlandı. Bu iki evrimci bilim adamı, neo-Darwinist teorinin iddialarının fosil kayıtları tarafından kesin biçimde yalanlandığının farkındaydılar. Fosiller, canlıların yeryüzünde kademeli evrimle ortaya çıkmadıklarını, aniden ve eksiksiz biçimde belirdiklerini ispatlıyorlardı. Neo-Darwinistler aranan fosillerin bir gün bulunacağı ümidiyle yaşıyorlardı -ki hala o ümitle yaşarlar- ama Eldredge ve Gould bu ümidin yersiz olduğunun farkındaydılar. Bu durum karşısında, evrim dogmasından vazgeçemeyecekleri için, yeni bir model ortaya attılar: Sıçramalı evrim, yani evrimin kademeli küçük değişikliklerle değil, ani ve büyük değişikliklerle oluştuğu iddiası...

Bu model aslında bir fanteziler modeliydi. Örneğin Eldredge ve Gould'a öncülük eden Avrupalı paleontolog O.H. Schindewolf, "sıçramalı evrim"e bir örnek verirken, tarihteki ilk kuşun, bir "grossmutasyon"la, yani genetik yapıda tesadüfen meydana gelen dev bir değişiklikle, bir sürüngen yumurtasından çıktığını iddia etmişti.208 (bkz. Makro mutasyon kandırmacası) Aynı teoriye göre, bazı kara hayvanları, geçirdikleri ani ve kapsamlı bir değişiklikle birdenbire dev balinalara dönüşmüş olabilirlerdi. Bilinen tüm genetik, biyofizik ve biyokimya kurallarına aykırı olan bu iddialar, ancak kurbağaların prenslere dönüştüğünü anlatan çocuk masalları kadar bilimseldi. Ama neo-Darwinist iddianın içine girdiği kriz karşısında sıkıntıya düşen bazı evrimci paleontologlar, bundan kaçmak için neo-Darwinizm'den daha da saçma olan bu teoriye sarıldılar.

Bu modelin tek hedefi, neo-Darwinist modelin açıklayamadığı fosil boşluklarını açıklamaktır. Ancak şu kesin bir gerçektir ki, fosil boşluklarını "kuşların sürüngen yumurtalarından aniden çıktıklarını" öne sürerek ya da benzeri iddialarla açıklamaya kalkmak tam anlamıyla akıl dışıdır. Çünkü bir türün bir başka türe evrimleşmesi için, genetik bilgisinde çok büyük oranda ve faydalı bir değişiklik gerekir. Oysa hiçbir mutasyon genetik bilgiyi geliştirmez, ona yeni bir bilgi eklemez. Mutasyonlar sadece genetik bilginin eksilmesine ve bozulmasına yol açarlar. Sıçramalı evrim savunucularının hayal ettikleri "dev mutasyonlar" ise, genetik bilgide dev azalma ve bozukluklar oluştururlar.

Kaldı ki, "sıçramalı evrim" modeli de, neo-Darwinist modeli ilk aşamada çökerten soru, yani "ilk canlılığın nasıl oluştuğu" sorusu karşısında yine ilk aşamada çöker. Tek bir protein bile tesadüfen oluşamadıktan sonra, bu proteinlerden trilyonlarcası tarafından

oluşturulacak organizmaların "sıçramalı" mı, yoksa "kademeli" bir evrim mi geçirdikleri sorusunun bir anlamı yoktur.

Sıçramalı evrim teorisi, bugünkü haliyle, canlı popülasyonlarının çok uzun süreler boyunca değişim göstermediklerini, bir tür "denge" (equilibrium) durumunda kaldıklarını kabul eder. Bu iddiaya göre evrimsel değişiklikler, çok kısa zaman aralıklarında ve çok dar popülasyonlar içinde gerçekleşir. (Denge, kesintiye, yani "punctuation"a uğratılır.) Popülasyon çok dar olduğu için büyük mutasyonlar çok kısa sürede doğal seleksiyon vasıtasıyla seçilir ve böylece yeni tür oluşumu sağlanır.

Örneğin, bu teoriye göre, bir sürüngen türü milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişikliğe uğramadan yaşamını sürdürür. Ancak bu sürüngen türünün içinden bir şekilde ayrılan az sayıdaki bir grup sürüngen, nedeni açıklanamayan bir seri yoğun mutasyona maruz kalır. Bu mutasyonların avantaj sağlayanları bu dar grup içinde hızlı bir biçimde seçilir. Grup hızla evrimleşir ve kısa sürede bir başka sürüngen türüne, hatta belki de memelilere dönüşür. Tüm bu süreç çok hızlı olduğu ve dar bir popülasyonda gerçekleştiği için de, geriye çok az fosil izi kalır, belki hiç kalmaz.

Dikkat edilirse, aslında bu teori, "geride fosil izi bırakmayacak kadar hızlı bir evrim süreci nasıl hayal edilebilir" sorusuna cevap geliştirmek için ortaya atılmıştır. Bu cevabı geliştirirken de, iki temel varsayım kabul edilmektedir:

1. "Makro mutasyonların", yani canlıların genetik bilgisinde büyük değişimler oluşturan geniş çaplı mutasyonların, canlılara avantaj sağladıkları ve yeni genetik bilgi ürettikleri varsayımı. (bkz. Makro mutasyon kandırmacası)

2. Sayıca dar olan hayvan popülasyonlarının, genetik yönden daha avantajlı oldukları varsayımı. (bkz. Dar popülasyon)

Oysa her iki varsayım da bilimsel bulgularla açıkça çelişmektedir.

Sineklerin Kökeni

Kuşların kökeni ile ilgili yapılan açıklamalardan biri "cursorial teori"dir. Bu teoriye göre sürüngenler ön ayakları ile sinek avlamaya çalışırken kanatlanmışlardır. Bu teori hiçbir bilimsel temele dayanmadığı gibi sinekler zaten uçmakta olan canlılardır. Dolayısıyla evrimciler sineklerin kökeni problemi ile de karşı karşıya kalırlar. (bkz. Cursorial Teori)

Uçan böcekler, yani sinekler de fosil kayıtlarında bir anda ve kendilerine özgü yapılarıyla ortaya çıkar. Örneğin Pennsylvanian devrine ait çok sayıda yusufçuk fosili bulunmuştur. Ve bu yusufçuklar günümüzdekilerle tamamen aynı yapıya sahiptir.

Burada ilginç olan bir nokta, yusufçuklar gibi sineklerin kanatsız böcek türleriyle bir anda ortaya çıkmalarıdır. Bu da, kanatsız böceklerin zamanla kanatlanarak sineklere evrimleştikleri yönündeki varsayımı geçersiz kılar. R. Wootton ve C. Ellington, Biomechanics in Evolution (Evrimde Biyomekanik) adlı kitapta yer alan bir makalelerinde bu konuda şöyle yazarlar:

Böcekler, Orta ve Üst Carboniferous devirlerinde ilk kez ortaya çıktıklarında birbirlerinden çok farklıdır ve büyük bir bölümü de kanatlıdır. Bir kaç tane kanatsız ve daha ilkel böcek vardır, ama hiçbir ara form bilinmemektedir.209

Fosil kayıtlarında bir anda ortaya çıkan sineklerin önemli bir özellikleri de olağanüstü uçuş teknikleridir. İnsan saniyede 10 kere bile kolunu açıp kapayamazken, ortalama bir sinek, saniyede 500 kez kanat çırpma yeteneğine sahiptir. Üstelik her iki kanadını eşzamanlı olarak çırpar. Eğer kanatların titreşimi arasında en ufak bir uyumsuzluk olsa, sinek dengesini yitirecektir, ama hiçbir zaman böyle bir uyumsuzluk olmaz.

R. Wootton, "Sinek Kanatlarının Mekanik Tasarımı" başlıklı bir makalede şöyle yazar:

Sinek kanatlarının işleyişini öğrendikçe, sahip oldukları tasarımın ne denli hassas ve kusursuz olduğunu daha iyi anlıyoruz... Son derece elastik özelliklere sahip parçalar, havanın en iyi biçimde kullanılabilmesi için, gerekli kuvvetler karşısında gerekli esnekliği gösterecek biçimde hassasiyetle biraraya getirilmişlerdir. Sinek kanatlarıyla boy ölçüşebilecek teknolojik bir yapı yok gibidir.210

Sistematik

bkz. Taksonomi

Sitokrom-C

Canlı organizmalarda bulunması zorunlu olan ve solunum için gerekli proteinlerden biri olan Sitokrom-C'nin tesadüfen oluşabilmesi ihtimali konusunda, evrimin Türkiye'deki önde gelen savunucularından Prof. Ali Demirsoy "bir maymunun daktiloda hiç yanlış yapmadan insanlık tarihini yazma olasılığı kadar azdır" demektedir.211

Ancak son derece ilginçtir ki, "evrimci bilim adamı" Prof. Dr. Ali Demirsoy, bu imkansız ihtimali kabul etmektedir:

Bir Sitokrom-C'nin dizilimini oluşturmak için olasılık sıfır denecek kadar azdır. Yani canlılık eğer belirli bir dizilimi gerektiriyorsa, bu tüm evrende bir defa oluşacak kadar az olasılığa sahiptir, denebilir. Ya da oluşumunda bizim tanımlayamayacağımız doğaüstü güçler görev yapmıştır. Bu sonuncusunu kabul etmek bilimsel amaca uygun değildir. O halde birinci varsayımı irdelemek gerekir.212

Pek çok evrimci, "doğaüstü güçleri kabul etmemek", yani Allah'ın yaratışını reddetmek için yukarıdaki örnekte olduğu gibi imkansızı tercih etmektedir.

Soğuk Tuzak (Cold Trap)

Canlılığın ilkel atmosfer ortamında tesadüfen oluşabileceğini ispatlamak için yapılan Miller deneyi, gerçekçi bir gözle değerlendirildiğinde, birçok yönden tutarsızlıklarla dolu olduğu görülür. (bkz. Miller Deneyi)

Miller deneyini geçersiz kılan sebeplerden biri, "soğuk tuzak" (cold trap) isimli mekanizmadır. Bu mekanizma, amino asitleri oluştukları anda ortamdan izole etmektedir. Çünkü aksi takdirde, amino asitleri oluşturan ortamın koşulları, bu molekülleri oluşmalarından hemen sonra imha ederdi. Halbuki ultraviyole, yıldırımlar, çeşitli kimyasallar, yüksek oksijen miktarı vs. gibi unsurları içeren ilkel dünya koşullarında bu çeşit bilinçli düzeneklerin var olduğunu düşünmek bile anlamsızdır. Bu mekanizma olmadan, herhangi bir çeşit amino asit elde edilse bile bu moleküller aynı ortamda hemen parçalanacaklardır. Kimyager Richard Bliss bu çelişkiyi şöyle izah etmektedir:

Miller'in aletlerinin can alıcı kısmı olan "soğuk tuzak", kimyasal tepkimelerden biçimlenmiş ürünleri toplama ödevi görüyordu. Gerçekten bu soğuk tuzak olmadan, kimyasal ürünler elektrik kaynağı tarafından tahrip edilmiş olacaktı.213

Nitekim Miller, aynı malzemeleri kullandığı halde soğuk tuzak yerleştirmeden yaptığı daha önceki deneylerde tek bir amino asit bile elde edememişti.

Miller'ın amacı amino asit elde etmekti ve kullandığı yöntem ve düzenekler, bu amino asitleri elde edebilmek için özel olarak ayarlanmıştı. Ancak ilkel atmosferde bu tür metot, düzen ve ayarları sağlayacak bir zekanın varlığını kabul etmek ise, herşeyden önce evrimin kendi mantığıyla çelişmektedir.

Sol-Elli Amino Asitler (Levo Amino Asitler)

Canlılarda bulunan bir protein molekülünün meydana gelmesi için yalnızca uygun amino asitlerin uygun sırada dizilmeleri yeterli değildir. Bunun yanı sıra, proteinlerin yapısında bulunan 20 çeşit amino asitten her birinin de yalnızca "sol-elli" olması gereklidir. Kimyasal olarak aynı amino asitin hem sağ-elli hem de sol-elli olmak üzere iki farklı türü vardır. Bunların aralarındaki fark, üç boyutlu yapılarının birbiriyle zıt yönlü olmasından kaynaklanır. Aynen insanın sağ ve sol elleri arasındaki farklılık gibi.

Her iki gruptan amino asitler de birbirleriyle rahatlıkla bağlanabilir. Ancak yapılan incelemelerde şaşırtıcı bir gerçek ortaya çıkmıştır: En basit organizmadan en mükemmeline kadar bütün canlılardaki proteinler, sadece sol-elli amino asitlerden oluşmaktadır. Proteinin yapısına katılacak tek bir sağ-elli amino asit bile o proteini işe yaramaz hale getirmektedir. Hatta bazı deneylerde bakterilere sağ-elli amino asitlerden verilmiş, ancak bakteriler bu amino asitleri derhal parçalamışlar, bazı durumlarda ise bu parçalardan yeniden kendi kullanabilecekleri sol-elli amino asitleri inşa etmişlerdir.

Bir an için evrimcilerin dediği gibi canlılığın tesadüflerle oluştuğunu varsayalım. Bu durumda, yine tesadüflerle oluşmuş olması gereken amino asitlerden doğada sağ ve sol-elli olmak üzere eşit miktarlarda bulunacaktı. Dolayısıyla, tüm canlıların bünyelerinde sağ ve sol elli amino asitlerden karışık miktarlarda bulunması gerekirdi. Çünkü kimyasal olarak her iki gruptan amino asitlerin de birbirleriyle rahatlıkla birleşmesi mümkündür. Oysa bütün canlı organizmalardaki proteinler yalnızca sol-elli amino asitlerden oluşmaktadır.

Proteinlerin nasıl olup da bunların içinden yalnızca sol-ellilerini ayıkladıkları ve nasıl aralarına hiçbir sağ-elli amino asitin karışmadığı evrimcilerin hiçbir açıklama getiremedikleri konulardan birisi olarak kalmıştır. Evrimciler, böyle özel ve bilinçli bir seçiciliği hiçbir şekilde açıklayamamaktadırlar.

Bu durum evrimin gözü kapalı bir savunucusu olan Britannica Bilim Ansiklopedisi'nde şöyle ifade edilir:

... Yeryüzündeki tüm canlı organizmalardaki amino asitlerin tümü, proteinler gibi karmaşık polimerlerin yapı blokları, aynı asimetri tipindedir. Adeta tamamen sol-ellidirler. Bu, bir bakıma, milyonlarca kez havaya atılan bir paranın hep tura gelmesine, hiç yazı gelmemesine benzer. Moleküllerin nasıl sol-el ya da sağ-el olduğu tamamen kavranılamaz. Bu seçim anlaşılmaz bir biçimde, yeryüzü üzerindeki yaşamın kaynağına bağlıdır.214

Sonuç olarak yaşamın kaynağının tesadüflerle açıklanması kesinlikle mümkün değildir: 400 amino asitten oluşan ortalama büyüklükteki bir proteinin sadece sol-elli amino asitlerden seçilme ihtimalini hesaplamaya kalksak 2400'de, yani 10120'de 1'lik bir ihtimal elde ederiz. Bu astronomik rakam hakkında bir fikir vermek için, evrendeki elektronların toplam sayısının bu sayıdan çok daha küçük olduğunu, yaklaşık 1079 olarak hesaplandığını da belirtelim. Bu amino asitlerin gereken dizilimi ve işlevsel biçimi oluşturma ihtimalleri ise, çok daha büyük rakamları doğurur. Bu ihtimalleri de ekler ve olayı birden fazla sayıda ve çeşitte proteinin oluşmasına uzatmaya kalkarsak, hesaplar tamamen içinden çıkılamaz hale gelir.

Sosyal Darwinizm

Evrim teorisinin en önemli iddialarından biri, canlıların gelişimini doğada var olan "yaşam mücadelesi"ne dayandırmasıydı. Darwin'e göre, doğada acımasız bir yaşam mücadelesi, daimi bir çatışma vardı. Güçlüler her zaman güçsüzleri alt ediyor ve gelişme de bu sayede mümkün oluyordu. Türlerin Kökeni kitabına koyduğu altbaşlık da, onun bu görüşünü özetliyordu: "Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon ve Yaşam Mücadelesinde Kayırılmış Irkların Korunması Yoluyla".

Darwin'in bu konudaki ilham kaynağı, İngiliz bir ekonomist olan Thomas Malthus'un An Essay on the Principle of Population (Nüfus Prensibi Üzerine Bir Deneme) adlı kitabıydı. Bu kitap insan ırkını oldukça karanlık bir geleceğin beklediğine işaret ediyordu. Malthus kendi başlarına bırakıldıklarında, insan nüfusunun çok hızlı arttığını hesaplamıştı. Her yirmi beş yılda sayıları iki katına çıkıyordu. Ancak besin kaynakları hiçbir şekilde bu hızla çoğalmıyordu. Bu durumda insan nesli sürekli olarak bir açlık tehlikesi ile karşı karşıyaydı. Nüfusları kontrol altında tutan başlıca etkenler ise savaş, kıtlık ve hastalık gibi felaketlerdi. Kısacası bazı insanların yaşayabilmeleri için diğerlerinin ölmesi gerekiyordu. Var olma, "sürekli savaş" anlamına geliyordu.

Darwin, doğadaki yaşam mücadelesi fikrini Malthus'tan aldığını kendi ifadesiyle şöyle açıklar:

Ekim 1838'de, yani sistematik bir şekilde araştırmalarıma başladıktan 15 ay sonra, sırf merakımdan Malthus'un nüfusla ilgili çalışmasını okumaya başladım. Ve hayvanlarla bitkilerde sürekli gözlemlediğim hayatta kalma mücadelesini düşündüğümde, bir an farkına vardım ki, bu koşullar altında uygun varyasyonlar korunacak ve uygun olmayanlar yok edilecekti. Bunun sonucunda ise yeni türler ortaya çıkacaktı. Burada, sonradan üzerinde çalışabileceğim bir teoriyi sonunda elde etmiştim.215

Darwin, Malthus'tan etkilenerek bu görüşü tüm doğaya uyguladı ve bu var olma savaşında güçlü olanların ve en iyi uyum sağlayanların galip geleceklerini öne sürdü. Darwin'in bu iddiası, tüm bitkileri, hayvanları ve insanları içine alıyordu. Dahası, söz konusu yaşam mücadelesinin doğanın meşru ve değişmez bir yasası olduğunu özellikle vurguluyordu. Bir yandan da yaratılışı inkar ederek insanları dini inançlarını terk etmeye davet ediyor ve böylece "yaşam mücadelesi"nin acımasızlığına engel olabilecek tüm ahlaki kıstasları hedef almış oluyordu.

Bu nedenle Darwin'in teorisi, duyulur hale geldiği andan itibaren önce İngiltere'deki sonra da tüm Batı'daki kurulu düzenin desteğini arkasında buldu. Kurdukları siyasi ve sosyal düzeni "bilimsel" yönden meşru hale getiren bir teoriyle karşılaşan emperyalistler, kapitalistler ve

tüm diğer materyalistler, bu teoriyi sahiplenmekte gecikmediler. Evrim teorisi kısa zamanda, sosyolojiden tarihe, psikolojiden siyasete kadar insan toplumlarını ilgilendiren her alanda tek kriter haline getirildi. Her alanda temel fikir "yaşam mücadelesi" ve "güçlü olan kazanır" sloganıydı ve siyasi partiler, uluslar, yönetimler, ticari şirketler, fertler artık bu sloganlar ışığında yaşamaya başladılar. Topluma hakim olan ideolojiler Darwinizm'i benimsediği için, eğitimden sanata, siyasetten tarihe kadar her alanda üstü kapalı Darwinizm propagandası yapılmaya başlandı. Her konu Darwinizm'le ilişkilendirilmeye ve Darwinist bakış açısı ile açıklanmaya çalışıldı. Bunun sonucunda insanlar Darwinizm'i bilmese bile, Darwinizm'in öngördüğü hayatı yaşayan toplum modelleri oluşmaya başladı.

Darwin'in kendisi de, evrime dayalı görüşlerinin ahlaki anlayışlara ve sosyal bilimlere uygulanmasını onaylıyordu. 1869'da H. Thiel'e yazdığı bir mektupta Darwin şöyle diyordu:

Türlerin değişimiyle ilgili bakış açıma benzer bazı fikirlerin, ahlaki ve sosyal sorunlar üzerinde uygulandığını görüyorum. Bu konuyla çok ilgilendiğime inanmalısın. Önceleri, kendi görüşlerimin bu kadar farklı ve önemli konulara uyarlanabileceği bana pek gerçekleşebilir gibi gelmemişti.216

Doğadaki çatışmanın insanın da doğasında olduğunun kabul edilmesiyle, ırkçılık, faşizm, komünizm, emperyalizm adına yapılan çatışmalar, güçlü milletlerin zayıf gördükleri milletleri ezerek yok etmeye çalışmaları artık bilimsellik kisvesine bürünmüş oluyordu. Barbarca katliamlar yapanlar, insanlara hayvan gibi davrananlar, milletleri birbirlerine düşürenler, ırklarından dolayı insanları hakir görenler, haksız rekabetle küçük işletmeleri kapattıranlar, fakirlere yardım elini uzatmayanlar artık kınanmayacak veya engellenemeyecekti. Çünkü onlar bunu "bilimsel" bir doğa kanununa uyarak yapıyorlardı.

Bu yeni sözde bilimsel açıklamanın adı ise "Sosyal Darwinizm" olarak belirlendi.

Günümüzdeki evrimci bilim adamlarının en önde gelenlerinden biri olan Amerikalı paleontolog Stephen Jay Gould, bu gerçeği aşağıdaki sözleriyle kabul eder:

1859 yılında Türlerin Kökeni'nin yayımlanmasından sonra esaret, kolonileşme, ırk farklılıkları, sınıf mücadelesi ve cinsel roller hakkındaki tartışmalar bilim bayrağı altında yürütülmeye başlandı.217

Tarih profesörü Jacques Barzun, Darwin, Marx, Wagner isimli kitabında modern dünyanın korkunç ahlaki çöküntüsünün bilimsel, sosyolojik ve kültürel sebeplerinin değerlendirmesini yapmaktadır. Barzun'un kitabında yer alan şu yorumlar, Darwinizm'in dünya üzerindeki etkisi açısından dikkat çekicidir:

… 1870 ve 1914 yılları arasında her Avrupa ülkesinde silahlanmayı isteyen bir savaş partisi, acımasız bir rekabeti isteyen bireyci bir parti, geri kalmış insanlar üzerinde serbest bir el isteyen emperyalist bir parti, yabancılara karşı içten tasfiyeyi sağlayacak olan sosyalist bir parti vardı… Bu partilerin tümü zaferi kutladıklarında ya da yenildiklerinde hatta daha önce, bilimin tekrar canlanması anlamına gelen Spencer (Sosyal Darwinizm'in kurucusu) ve Darwin'i desteklemişlerdi. Irk biyolojikti, sosyolojikti; Darwinciydi.218

The Moral Animal (Ahlaklı Hayvan) isimli kitabın yazarı Robert Wright, bir evrimci olmasına rağmen evrim teorisinin insanlık tarihine getirdiği belaları şöyle özetler:

Evrim teorisi, insan ilişkilerine karşı uzun ve oldukça kirli bir tarihe sahiptir. Yüzyılın sonlarına doğru politik felsefeye de karıştırılan teori, "Sosyal Darwinizm" adlı bir ideolojiye dönüştürülmüş ve ırkçıların, faşistlerin ve en acımasız kapitalistlerin elinde koz olmuştur.219

Spencer, Herbert

Darwin'in prensiplerini sosyal yaşama uyarlayan ve Sosyal Darwinizm'in başlıca teorisyeni olan Herbert Spencer'a göre, eğer bir insan fakirse bu onun hatasıdır; hiç kimse bu insana yükselmesi için yardım etmemelidir. Eğer bir insan zenginse, bunu ahlaksızlıkla elde etmiş olsa bile bu, onun becerisidir. Bu nedenle, fakir biri ortadan silinirken zengin biri yaşamaya devam eder. İşte bu görüş, günümüzde toplumların hemen hemen tamamına hakim olan görüştür ve Darwinist-kapitalist ahlakın bir özeti niteliğindedir. (bkz. Sosyal Darwinizm)

Bu ahlakın savunucusu olan Spencer, 1850 yılında Social Statistics (Sosyal İstatistikler) adlı çalışmasını tamamlamış, devletin sağladığı her türlü yardım sistemine, sağlık koruma tedbirlerine, devlet okullarına, zorunlu aşı uygulamalarına karşı çıkmıştır. Çünkü Sosyal Darwinizm'e göre sosyal düzen, güçlünün hayatta kalması prensibiyle oluşmuştur. Zayıf olanın desteklenerek yaşatılması bu prensibe aykırıdır. Zenginler daha uygun oldukları için zengindir, bazı uluslar diğerlerini yönetir, çünkü onlardan daha üstündü. Bazı ırklar da diğerlerini boyunduruk altına almıştır, çünkü onlardan daha akıllıdır. Spencer, bu tezinin insan toplumlarına da uygulanmasını şiddetle savunmuştur: "Eğer yaşamak için yeterli derecede tamamsalar, yaşarlar ve yaşamaları da iyidir. Eğer yaşamak için yeterli derecede tamam değillerse, ölürler ve ölmeleri de en iyisidir" sözleriyle Sosyal Darwinizm'in insanlığa bakışını özetlemiştir.220

Spontane Jenerasyon

bkz. Abiyogenez

Sudan Karaya Geçiş Açmazı

Evrim teorisine göre, hayat suda başlamıştır ve ilk gelişmiş hayvanlar balıklardır. Ve yine teoriye göre bir gün bu balıklar kendilerini karaya doğru atmaya başlamışlar ve nasıl olmuşsa olmuş yüzgeç yerine ayaklara, solungaç yerine de ciğerlere sahip olmuşlardır!

Çoğu evrim kitabı, bu büyük iddianın "nasıl"ına hiç girmez. En "bilimsel" kaynaklarda, "... ve canlılar sulardan karaya geçtiler" şeklinde geçiştirme bir cümle ile bu iddianın temelsizliği örtbas edilir.

Bir balığın sudan çıktığında bir-iki dakikadan fazla yaşayamadığını düşünürsek, sudan çıkan balıkların hepsi bir-iki dakika içinde teker teker ölecektir. Bu iş isterse on milyon yıl sürsün, cevap yine aynıdır: Balıkların hepsi teker teker ölür. Çünkü akciğer kadar kompleks bir organ, ani bir "kaza" yani mutasyon ile oluşmaz. Yarım akciğer ise hiçbir işe yaramaz.

Balıkların kara canlılarının atası olduğu iddiası, fosil bulguları kadar anatomik ve fizyolojik incelemeler tarafından da geçersiz kılınmaktadır. Deniz canlıları ile kara canlıları arasındaki büyük anatomik ve fizyolojik farkları incelediğimizde, bu farkların rastlantılara dayalı kademeli bir evrim süreci tarafından giderilmesinin mümkün olmadığını görürüz. Söz konusu farkların en belirginlerini şöyle sıralayabiliriz:

1. Ağırlığın taşınması: Denizlerde yaşayan canlılar kendi ağırlıklarını taşımak gibi bir sorunla karşılaşmazlar. Vücut yapıları da böyle bir işleve yönelik değildir. Oysa karada yaşayanların büyük bir kısmı enerjilerinin %40'ını vücutlarını taşımak için kullanırlar. Kara yaşamına geçecek bir su canlısının bu enerji ihtiyacını karşılayabilecek yeni kas ve iskelet yapıları geliştirmesi kaçınılmazdır, fakat bu kompleks yapıların rastgele mutasyonlarla oluşması da mümkün değildir.

Evrimcilerin, Cœlacanth ve benzeri balıkları "kara canlılarının atası" olarak hayal etmelerinin asıl nedeni ise, bu balıkların yüzgeçlerinin kemikli oluşudur. Bu kemiklerin zamanla ağırlık taşıyıcı ayaklara dönüştüğünü varsayarlar. Ancak bu balıkların kemikleri ile kara canlılarının ayakları arasında çok temel bir fark vardır: Balıklardaki kemikler, canlının omurgasına bağlı değildir. Omurgaya bağlı olmadıkları için de ağırlık taşıma gibi bir işlev üstlenemezler. Kara canlılarında ise kemikler doğrudan omurgaya bağlıdır. Dolayısıyla, bu yüzgeçlerin yavaş yavaş ayaklara dönüştükleri iddiası da temelsizdir.

2. Sıcaklığın korunması: Karada ısı çok çabuk ve çok büyük farklarla değişir. Bir kara canlısının, bu yüksek ısı farklılıklarına uyum sağlayacak bir metabolizması vardır. Oysa denizlerde ısı çok ağır değişir ve bu değişim karadaki kadar büyük farklar arasında olmaz. Denizlerdeki sabit sıcaklığa göre bir vücut sistemine sahip olan bir

canlı, karada yaşayabilmek için karadaki sıcaklık değişimine uyum sağlayacak korunma sistemini kazanmak zorundadır. Kuşkusuz balıkların karaya çıkar çıkmaz rastlantısal mutasyonlar sonucunda böyle bir sisteme kavuştuklarını öne sürmek son derece saçmadır.

3. Suyun kullanımı: Canlılar için kaçınılmaz bir ihtiyaç olan su, kara ortamında az bulunur. Bu nedenle suyun, hatta nemin ölçülü kullanılması zorunludur. Örneğin deri, su kaybetmeyi ve buharlaşmayı önleyecek yapıda olmalıdır. Canlı susama duygusuna sahip olmalıdır. Oysa suda yaşayan canlıların susama duygusu bulunmaz ve derileri de susuz ortama uygun değildir.

4. Böbrekler: Su canlıları, başta amonyak olmak üzere vücutlarında biriken artık maddeleri, bulundukları ortamda su bol olduğundan hemen süzerek atabilirler. Karada ise suyun minimum düzeyde kullanılması gerekmektedir. Bu nedenle bu canlılar bir böbrek sistemine sahiptirler. Böbrekler sayesinde amonyak üreye çevrilerek depolanır ve atımında minimum düzeyde su kullanılır. Ayrıca böbreğin çalışmasını mümkün kılan yeni sistemlere ihtiyaç vardır. Sudan karaya geçişin gerçekleşmesi için böbreği olmayan canlıların bir anda gelişmiş bir böbrek sistemi edinmesi gerekir.

5. Solunum sistemi: Balıklar suda erimiş halde bulunan oksijeni solungaçlarıyla alırlar. Suyun dışında ise birkaç dakikadan fazla yaşayamazlar. Karada yaşamaları için bir anda kusursuz bir akciğer sistemi edinmeleri gerekir.

Tüm bu fizyolojik değişikliklerin aynı canlıda tesadüfler sonucu ve aynı anda meydana gelmesi ise elbette imkansızdır.

Evrimcilerin bu konudaki senaryosuna göre, balıklar önce amfibiyenlere evrimleşmişlerdir. Ama bu senaryonun hiçbir delili yoktur. Yarı balık-yarı amfibiyen bir canlının yaşadığını gösteren tek bir fosil bile bulunamamıştır. Omurgalı Paleontolojisi ve Evrim kitabının yazarı olan ünlü evrimci Robert L. Carroll, bu gerçeği "erken amfibiyenlerle balıklar arasında ara form fosillerine sahip değiliz" diyerek istemeden de olsa ifade etmektedir.221 (bkz. Amfibiyen)

Evrimci paleontologlar Colbert ve Morales ise, amfibiyenlerin üç sınıfı olan kurbağalar, semenderler ve sesilyenler hakkında şu yorumu yaparlar:

Palezoik devir amfibiyenlerinin ortak bir ataya sahip olduklarını gösterebilecek tek bir kanıt yoktur. Bilinen en eski kurbağalar, semenderler ve sesilyenler şu an yaşamakta olan örneklerine son derece benzerdirler.222

Sürüngenlerin Kökeni

Dinozor, kertenkele, kaplumbağa ya da timsah gibi canlılar, "sürüngenler" olarak bilinen aileye aittir. Dinozor gibi bazı

sürüngenlerin soyu tükenmiştir, ama bazıları hala yaşamaktadır. Sürüngenlerin kendilerine has özellikleri vardır. Hepsinin vücudu, "pul" olarak adlandırılan sert kabuklarla kaplıdır. Soğukkanlıdırlar, yani kendi vücut ısılarını üretemezler. Bu yüzden de her gün güneşe çıkıp vücutlarını ısıtma ihtiyacı duyarlar. Yavrularını ise yumurtlayarak dünyaya getirirler.

Bu canlıların kökeni ele alındığında, evrim teorisinin yine açmazda olduğu görülür. Bu konudaki Darwinist iddia, sürüngenlerin amfibiyenlerden evrimleştiği şeklindedir. Ama bu iddiayı destekleyecek hiçbir somut bulgu yoktur. Aksine, amfibiyenler ile sürüngenler arasında yapılabilecek bir inceleme, iki canlı grubu arasında çok büyük fizyolojik farklar bulunduğunu ve "yarı sürüngen-yarı amfibiyen" bir canlının yaşama ihtimali olmadığını göstermektedir.

Bunun bir örneği, iki farklı canlı grubunun yumurta yapılarıdır. Amfibiyenler yumurtalarını suya bırakırlar. Yumurtalar su içindeki gelişimleri için uygun bir yapıdadırlar; son derece geçirgen ve şeffaf bir zar ve jölemsi bir kıvama sahiptirler. Oysa sürüngenler karada yumurtlarlar ve dolayısıyla yumurtaları da karadaki kuru iklime uygun olarak yaratılmıştır. "Amniotik yumurta" olarak da bilinen sürüngen yumurtasının sert kabuğu hava geçirir, ama su geçirmez. Bu sayede yavrunun ihtiyaç duyduğu sıvı, o yumurtadan çıkıncaya kadar saklanır.

Amfibiyen yumurtaları eğer karaya bırakılacak olsa, kısa zamanda kuruyacak ve içindeki embriyolar da ölecektir. Bu durum, sürüngenlerin kademeli olarak amfibiyenlerden evrimleştiklerini öne süren evrim teorisi açısından açıklanamayan bir sorundur. Çünkü karada yaşam başlayacaksa, amfibiyen yumurtasının tek bir nesil içinde amniotik yumurtaya dönüşmesi zorunludur. Bunun evrim mekanizmaları olarak öne sürülen doğal seleksiyon-mutasyon tarafından nasıl yapılmış olabileceği açıklanamamaktadır.

Öte yandan, fosil kayıtları da sürüngenlerin kökenini evrimci bir açıklamadan yoksun bırakmaktadır. Ünlü evrimci paleontologlardan Lewis L. Carroll, "Sürüngenlerin Kökeni Sorunu" başlıklı bir makalesinde bu gerçeği şöyle kabul eder:

Ne yazık ki sürüngenlerin ortaya çıkışı öncesinde var olan tek bir sürüngen atası örneği yoktur. Bu ara formların olmayışı, amfibiyen-sürüngen geçişi hakkındaki çoğu problemi çözümsüz bırakmaktadır.223

Omurgalı paleontolojisi konusunda otorite sayılan Robert Carroll ise "en erken sürüngenlerin, tüm amfibiyenlerden çok farklı olduklarını ve atalarının hala belirlenemediğini" kabul etmek zorunda kalır.224

Aynı gerçek Stephen Jay Gould tarafından da kabul edilmekte ve Gould, "hiçbir fosil amfibiyen, tümüyle karada yaşayan omurgalıların (sürüngen, kuş ve memelilerin) atası olarak görünmüyor" demektedir.225

Şimdiye dek "sürüngenlerin atası" olarak gösterilmeye çalışılan en önemli canlı ise, Seymouria adlı amfibiyen türü olmuştur. Oysa Seymouria'nın bir ara form olamayacağı, Seymouria'nın yeryüzünde ilk kez ortaya çıkışından 30 milyon yıl öncesinde de sürüngenlerin yaşamış olmasının bulunmasıyla ortaya çıkmıştır. (bkz. Seymouria)

"Sürüngenlerin atası"nın, sürüngenlerden çok sonra yaşamış olması elbette imkansızdır. Bilimsel bulgular, sürüngenlerin yeryüzünde evrim teorisinin öne sürdüğü gibi kademeli bir gelişimle değil, hiçbir ataları olmadan bir anda ortaya çıktıklarını göstermektedir.

T

Tabiat Ana Kavramının Akıldışılığı

Darwin'i etkisi altına alan ve onu karşılaştığı canlılara yaratılmışlık temelinden farklı bir açıklamaya zorlayan düşünce akımı, 19. yüzyılın din-dışı atmosferinin en önemli ürünlerinden biri olan natüralizmdi. Natüralizm, doğadan ve duygularla algılanan dünyadan başka bir gerçeklik tanımayan düşünce akımıydı. Bu sapkın görüşe göre doğa, kendi kendisinin yaratıcısı ve hakimiydi. "Tabiat ana" gibi kavramlar ya da "doğa insana şu yeteneği vermiş, doğa bu canlıyı böyle yaratmış" gibi klişeleşmiş sözler, natüralizm akımının toplum zihnine yerleştirdiği önkabullerin birer sonucudurlar.

Evrimciler tüm canlılara sahip oldukları özellikleri verenin "tabiat ana" olduğunu söylerler. "Tabiat ana" ise bildiğimiz taş, toprak, su, ağaç, bitki, vs.den oluşur.Tabiatın bu parçalarının canlılara bilinçli ve akıl yüklü eylemler yaptırması ya da canlıları programlamak için gerekli akla ve yeteneğe sahip olmasıysa mümkün değildir. Çünkü doğada gördüğümüz herşey yaratılmıştır ve dolayısıyla bunlar yaratıcı olamaz. Canlılar sahip oldukları üstün özellikleri kendi akılları ile bulup yapmadıklarına ve bu özellikleri ile doğduklarına göre, bu özellikleri onlara veren, onları bu tavırları gösterecek şekilde yaratan üstün akıl ve ilim sahibi bir Yaratıcı vardır. Yüce Allah üstün güç sahibi Yaratıcımız'dır.

Taksonomi

Canlılar biyologlar tarafından belirli sınıflandırmalara ayrılırlar. "Taksonomi" ya da "sistematik" olarak da bilinen bu sınıflandırma, 18. yüzyıl bilim adamı Carolus Linnaeus'a kadar uzanır. Linnaeus'un kurduğu sınıflandırma sistemi günümüze kadar geliştirilerek devam etmiştir.

Bu sınıflama içinde hiyerarşik kategoriler vardır. Canlılar ilk önce "alem"lere ayrılırlar; bitkiler ya da hayvanlar alemi gibi. Sonra bu

alemler kendi içinde filumlara (şubelere) bölünür. Filumlar da daha alt gruplara ayrılır. Sınıflama yukarıdan aşağı şu şekildedir:226

Alem (Kingdom)
Filum (Phylum, çoğulu Phyla)
Sınıf (Class)
Takım (Order)
Aile (Family)
Cins (Genus, çoğulu Genera)
Species (Tür)

Bugün biyologların çoğunluğu, beş ayrı alem olduğunu kabul eder. Bitkiler ve hayvanların yanında, mantarlar, monera (bakteriler gibi hücre çekirdeği olmayan tek hücreliler) ve protista (algler gibi çekirdeği olan hücreler) ayrı birer alem sayılır. Bunların en önemlisi, kuşkusuz hayvanlar alemidir. Hayvanlar aleminin kendi içindeki en büyük bölünme, farklı filumlardır. Bu filumlar belirlenirken her birinin tamamen farklı vücut planlarına sahip oldukları göz önünde bulundurulmuştur. Örneğin arthropodlar (eklem bacaklılar) kendilerine has bir filumdur ve filuma dahil edilen tüm canlılar temelde benzer bir vücut planına sahiptir. Chordata olarak adlandırılan filum ise, merkezi bir sinir ağına sahip olan canlıları barındırır. Bizim için tanıdık olan balıklar, kuşlar, sürüngenler, memeliler gibi hayvanların tümü, Chordata'nın bir alt sınıfı olan omurgalılar kategorisine dahildir.

Taung Çocuğu fosili

Bütün Australopithecus fosilleri Afrika kıtasının güney kısmında bulunmuştur. Bu türe "Güney Afrika maymunu" anlamına gelen Australopithecus isminin takılmasının nedeni, bu hayvanların günümüzde yaşayan maymunlarla çok benzer özelliklere sahip olmalarıdır.

Bu türe ait olduğu iddia edilen ilk fosiller 1924 yılında Güney Afrika'nın Taung bölgesindeki bir kömür madeninde bulundu. Australopithecus olarak tanımlanan ilk fosil, genç bir maymunun yüz ve alt çene kemikleri ile 410 cc hacimli kafatasından oluşmaktaydı. Fosili bulan kişiler bunu Witwater Üniversitesi'nde anatomi profesörü olan Dr. Raymond Dart'a götürdüler.

Dr. Raymond Dart bu fosilin kafatasının ince yapısına dayanarak ve dişlerinin insan dişine benzediğini düşünerek bunun bir hominid fosil olduğunu öne sürdü. Kısa bir süre sonra da Nature dergisinde "Australopithecus: Güney Afrika'daki Maymun Adam" isimli bir makale yayınladı. Fosilin aslında bir şempanzeye ait olduğunu söyleyen dönemin bilim adamları Dart'ı pek ciddiye almamışlardı. Ancak bunun bir hominid olduğu fikrinde ısrar eden Dart, ünlü bir fizikçi olan Dr. Robert Broom'u da ikna ederek hayatının geri kalanını yeni bulduğu tür için destek aramaya adadı. Hatta o zamanlar bulduğu fosile bilim

çevrelerinde alaycı bir şekilde "Dart Bebeği" ismi takılmıştı. Daha sonraları evrimciler bu fosile sahip çıkarak Australopithecines ismini verdikleri yeni bir tür uydurdular. İlk bulunan fosile de Australopithecus africanus ismini taktılar.

Genç bir bireye ait olduğu düşünüldüğünden "Taung Çocuğu" ismi takılan bu fosilin bulunmasından sonra başta Leakey ailesi olmak üzere diğer paleoantropologlar da araştırmalarını hızlandırdılar. 1950'li yıllarda National Geographic dergisinin finansmanıyla yapılan kazılarda Güney Afrika Kromdraii, Swartkrans ve Makapansgat'ta da Australopithecus olduğu kabul edilen başka fosiller bulundu. Bu maymun fosillerinin bir kısmı daha kaba yapılı, bir kısmı da daha narin, ufak tefek ve ince yapılıydı. Kaba yapılı olan, diğerinden çok daha cüsseli ve ağırdı, daha büyük alt çeneye ve en belirgin özellik olarak kafasının üzerinde kemiksi bir çıkıntıya sahipti. Bütün bunlar bugünkü dişi ve erkek maymunlar arasında da mevcut olan cinsiyet farklılaşmasının tipik birer örneği olmasına rağmen, bilim adamları bunları ısrarla ayrı türler olarak yorumladılar.

Dart, Australopithecus africanus ismi takılan fosili öne sürdükten sonra zamanın bilim adamlarından önemli tepkiler almıştı. Dart'ın bulduğu fosil üzerine yorum yapan zamanın belli başlı anatomistlerinden Arthur Keith şöyle diyordu:

(Dart'ın) iddiası çok saçmadır, Africanus kafatası genç bir antropoid... Ve bugün yaşamakta olan iki antropoid grubu olan goril ve şempanzelere o kadar benziyor ki, bu fosili bu gruba dahil etmek için düşünmeye bile gerek yoktur.227

Evrimci paleoantropologlara göre Australopithecuslar'ın insanlarla paylaştıkları ortak özellik, ağaçları terk ederek iki ayaklılığa uyum sağlamış olmalarıydı. Dart, bulduğu "Taung Çocuğu" fosilinin iki ayağı üzerinde durabildiği sonucuna ise şuradan varmıştı: Kafatasında, "magnum" adı verilen omuriliğin geçtiği kısım, Dart'a göre insandakinden geride, ancak maymunundakinden ilerideydi. Bu noktadan yola çıkarak hayvanın iki ayağı üzerinde durabildiğini iddia etmekteydi. O dönemde bilim adamları tarafından kabul görmeyen bu teori, 1950'li yıllarda tekrar benimsendi. Ancak elde tam olarak iki ayaklılık tahmini yapmaya imkan verebilecek, bir iskelet parçası yoktu. Elde olan örnekler, kafatası ve oldukça dağınık haldeki birkaç uyluk, kalça ve ayak kemiğinden ibaretti. Ancak yine de evrimciler iki ayaklılık konusundaki ısrarlarını sürdürdüler.

Lord Zuckerman (Dr. Solly Zuckerman) dünya üzerinde Australopithecines ailesini belki de en ayrıntılı olarak incelemiş kişiydi. Bir evrimci olmasına karşın Zuckerman Australopithecuslar'ın maymundan başka bir şey olmadıklarını düşünüyordu. Beraberindeki dört kişilik araştırma ekibiyle zamanın en gelişmiş anatomik inceleme

metotlarını kullanan Zuckerman, 1954'te başlayan ve birkaç yıl süren araştırma ve incelemelerden sonra bu yaratıkların iki ayakları üzerinde durmadıklarını ve insanla maymun arası bir forma sahip olmadıklarını açıkladı. Lord Zuckerman ve ekibinin sonuç raporu şöyleydi:

Bu yaratıklar bugün yaşayan hiçbir primat türüyle aynı olmamalarına rağmen, insan türüyle de ilişkili oldukları söylenemez. Bu yaratıkların dik durdukları ve yürüdükleri hakkındaki anatomik temel, bunların insan dışı primatların bir varyantı şeklinde yürüdükleri teorisinden çok daha çürüktür. Bu sebeple bu teori kabul edilemez.228

1950'lerin ortalarında Zuckerman tarafından ortaya konulan bu yargılar, sonraki araştırmacılar tarafından da doğrulandı. Bir beyin uzmanı olan Dean Falk, 1975'te yayınladığı makalesinde Taung kafatasının ait olduğu türün, yavru bir maymun olduğunu açıkladı. "Dart, Taung'un beyninin insana benzediğini söylemişti. Ancak bunun yanlış olduğu anlaşılmış bulunuyor... Taung'un hominid özellikleri abartılıdır" diyen Falk şöyle devam ediyordu:

İnsanlar gibi maymunlar da büyürken birtakım evrelerden geçmektedirler. Bu fosillerin analizinde Dart, bu evreleri ve kalın kaş çıkıntısı, kalın boyun, kafadaki kemiksi çıkıntı gibi özelliklerin genç maymunlarda bulunmayışını dikkate almamıştır. Henüz ergenliğe ulaşamamış maymunlarda bu tip oluşumlara rastlanmaması çok doğaldır... Dart yuvarlak kafatası ve omuriliğin pozisyonu gibi oluşumları açıklarken de taraflı bir şekilde bunun genç bir maymuna değil bir hominide ait olması gerektiğini düşünmüştür.229

Bu arada, Australopithecus africanus'un hominid olarak tanımlanan en önemli özelliği, yani kaş çıkıntılarının olmayışı, bugün yaşamakta olan genç gorillerde de görülen bir durumdur. Tüm bunlardan anlaşılmaktadır ki, evrimciler tarafından Australopithecus africanus olarak adlandırılan kafatası, insanın bir atasına değil, geçmişte ince yapılı, muhtemelen de genç bir maymuna aittir.

Tek Hücrelilikten Çok Hücreliliğe Geçiş Yalanı

Evrim senaryosuna göre tesadüf eseri ortaya çıkan tek hücreli canlılar tüm canlılığın ilkel atalarını oluşturmuşlardır. Oluşan bu tek hücreli canlı ise zaman içerisinde çoğalarak diğer çok hücreli organizmaları meydana getirmiştir. Evrimci bir kaynakta bu hayali gelişim süreci şöyle açıklanmaktadır:

Tek hücreli organizma, nedenleri tümüyle anlaşılmayan bir karmaşıklaşma eğilimi taşıyordu. Bu eğilimin nedeni, belki de büyüme ya da daha etkili bir yapı edinme ihtiyacıydı. Hücrenin büyümesi, hücredeki çekirdek sayısında bir artışa yol açtı. Söz gelimi, bazı amiplerin 50 çekirdekleri vardı. Öte yandan hücrelerin koloniler halinde

gruplaşması, görev bölümüne ve etkililiğin artmasına yol açtı. Böyle kolonilerde hücreler eşitti ama, değişik işlevler için farklılaşmaya başlamışlardı.

Evrimcilere göre bu farklılaşma, tek hücreden çok hücreye geçişin ilk adımıydı. Gelişmenin bu aşamasında tam anlamıyla çok hücreli olmayan organizmalar, kolonilerdeki hücreler arasındaki iş bölümünün artmasıyla gerçekten çok hücreli oldular. Hücreler, bağımsız olarak yaşama yeteneklerini yitirdiler ve bir anlamda çok hücreli organizmalar oluşturdular…

Bu senaryonun devamı şöyledir: Besin bulma ve bağımsız hareket etme ihtiyacı arttıkça ya da toplu halde yaşamanın canlı kalma yönünden avantajları ortaya çıktıkça, hücreler arasındaki farklar da belirginleşti. Nedeni ne olursa olsun, hücreler farklılaşmayı ve iş bölümünü artırmayı sürdürdüler. Evrim sürecinin bu aşamasında hücreler, çok hücreli organizmaları oluşturdular...230

Bu masalsı görüşün temelinde tek hücreli canlıların ilkel, basit organizmalar olarak kabul edilmesi bulunmaktadır. Ancak ne tek hücreli organizmalar evrimcilerin öne sürdükleri gibi basit canlılardır, ne de yukarıda ifade edilen kararları alacak, görevleri edinecek bir bilince sahiplerdir. Tek hücreli canlılar çok hücreli canlılara kıyasla daha basit bir yapıya sahip olabilirler ancak bu, tek hücreli organizmaların ilkelliğine hiçbir zaman delil olarak öne sürülemez. Nitekim bir bakteri tek hücreli bir canlı olmasına karşın, inceleyenleri hayrete düşürecek bir kompleksliğe sahiptir.

Darwinistlerin "basit" olarak tanımladıkları bakteriler için ünlü İngiliz Zoolog Sir James Gray şunları söylemektedir:

Bir bakteri insanın bildiği herhangi bir cansız sistemden çok daha komplekstir. Dünyada, en küçük canlı organizmanın biyokimyasal faaliyetiyle rekabet edecek bir laboratuvar yoktur.231

Bütün bunlar bakterilerin son derece detaylı özelliklere sahip olduklarını göstermektedir. Evrimci James A. Shapiro, bakterinin sahip olduğu bu özellikler nedeni ile kompleks bir canlı olduğunu ise şu şekilde itiraf etmektedir:

Bakteriler çok küçük olmalarına rağmen, bilimsel tanımlamanın çok ötesine giden biyokimyasal, yapısal ve davranışsal kompleksilikler gösterirler. Günümüzdeki mikroelektronik devrimine uygun olarak, bakterilerin büyüklüğünü basitlikten ziyade komplekslikle eşit saymak daha mantıklı olabilir... Bakteriler olmaksızın yeryüzünde hayat şu anki haliyle var olamazdı.232

Teori

Çok sayıda gözlem ve deneylerle desteklenebilen bir hipoteze "teori" (kuram) denir. (bkz. Hipotez) Bir başka deyişle teori kökleşmiş

bir hipotezdir. Ancak teori deneylerle ispatlanmış olmasına rağmen, bunun aksinin ispatlanması da mümkündür. Örneğin Dalton'un atom teorisi olarak bilinen "atom, maddenin bilinmeyen en küçük parçasıdır" iddiası günümüzde geçerliliğini yitirmiştir.233 Gelişen bilim ve teknoloji atomdan çok daha küçük parçaların -örneğin kuarkların- varlığını ortaya koymuştur.

Bilimsel bir teori, doğadaki gözlemlenebilen bazı gerçekleri deneyler yoluyla açıklama girişimidir. Sık sık tek bir doğal olay aynı zamanda bir teori, bir gerçek ve bir kanuna ilişkin olarak anlatılabilir. Örneğin yerçekimi bir gerçektir. Çekim kuvvetinin kendisini göremesek de, bu gücün etkisini yere bir şey düşürdüğümüzde görürüz. Bu çekimin nasıl gerçekleştiği sorusunu anlatan bir de yerçekimi teorisi vardır. Yerçekiminin nasıl işlediğini gerçekte bilemesek de bunu açıklamaya çalışan teoriler vardır. Isaac Newton tarafından formüle edilmiş olan yerçekimi kanunu bunlardan biridir. Özetle bilimsel bir gerçek gözlemlenebilen doğal bir olaydır, bilimsel bir teori bu doğal olayın nasıl işlediğinin ve bilimsel bir kanun da bu doğal olayın matematiksel tarifidir.

Ampirik (deneysel) bilimin en önemli gerekliliği, incelemek istediğimiz bir nesnenin ya da olayın gözlemlenebilir olmasıdır. İkinci koşul ise bu nesne veya olay tekrar edilebilmelidir. Sonuç olarak gözlemlenebilir ve tekrar edilebilir bir olay hakkında yapacağımız herhangi bir açıklama test edilebilmelidir. Böylece bir deneyin teoriyi çürütüp çürütmediğini tespit etmemiz mümkün olur. Eğer bir kimsenin bir olay hakkında getirdiği açıklama hiç kimsenin test edemeyeceği veya çürütemeyeceği şekilde ise, bu bir teori olmayacak bir inanç olacaktır. 234

Evrimciler de ana evrimsel değişimlerin çok yavaş ya da insanların hayat sürelerinde gözlemleyemeyecekleri şekilde çok nadir olduğunu söylerler. Evrimci Theodosius Dobzhansky'e göre evrimsel değişimler meydana geldiğinde bile, doğa tarafından "nadir, tekrarı olmayan ve aksi yönde değiştirilemeyen" şeylerdir. Tanınmış evrimcilerden Paul Ehrlich ise evrim teorisinin hiçbir gözlemle çürütülemez olduğunu, dolayısıyla ampirik bilimin dışında kabul edilmesi gerektiğini savunur.235

Diğer taraftan da evrimciler evrimin iki şekilde gerçekleştiğini öne sürerek -gözlemlenebilir mikro evrim ve gözlemlenemeyen makro evrim-, bu hayali süreci bilimsel bir gerçek olarak yansıtmaya çalışırlar. (bkz. Mikro evrimin geçersizliği; Makro evrim masalı) Makro evrim evrimcilere göre sürüngenlerin kuşlara, maymunların insanlara değişimi için gerekli olan sınırsız varyasyon sürecidir. Ancak kimse bunun gerçekleştiğine şahit olmamıştır.236 Mikro evrim ise evrimcilere göre gözlemleyebileceğimiz, çeşit üreten belirli bir türün sınırlı varyasyon

sürecidir. Ancak mikro evrim olarak öne sürülen değişimler yeni bir tür, yeni bir özellik ortaya çıkarmamaktadır. Dolayısıyla iddia edildiği gibi evrimleştirici mekanizmalar değildir. Ayrıca mikro evrim kelimesi makro evrim oluşturan varyasyon çeşidinin olduğunu ima etmek amacıyla söylenir. (bkz. Varyasyon) Böylece hiçbir kanıtı olmayan gözlemlenemeyen bir olay tahmin edilmiş olur.

Bu sebeplerden ötürü evrim gözlemlenemez, tekrar edilemez ve onun için bilimsel bir gerçek ya da teori değildir. Ayrıca evrim teorisi bir kısım çevrelerin sandıkları ya da göstermeye çalıştıkları gibi "açık bir bilimsel gerçek" de değildir.237 Aksine, evrim teorisi ile bilimsel bulgular karşılaştırıldığında ortaya çok büyük bir çelişki çıkmaktadır. Evrim teorisi hayatın kökeni, popülasyon genetiği, karşılaştırmalı anatomi, paleontoloji ve biyokimyasal sistemler gibi pek çok farklı alanda, ünlü bir biyokimyacı olan Prof. Michael Denton'ın ifadesiyle "kriz" içindedir.238

Termodinamiğin İkinci Kanunu (Entropi Kanunu)

Termodinamiğin İkinci Kanunu, evrende kendi haline, doğal şartlara bırakılan tüm sistemlerin zamanla doğru orantılı olarak düzensizliğe, dağınıklığa ve bozulmaya doğru gideceğini söyler. Aynı gerçek "Entropi Kanunu" olarak da ifade edilir. Entropi, fizikte, bir sistemin içerdiği düzensizliğin ölçüsüdür. Bir sistemin düzenli, organize ve planlı bir yapıdan düzensiz, dağınık ve plansız bir hale geçmesi o sistemin entropisini artırır. Bir sistemdeki düzensizlik ne kadar fazlaysa, o sistemin entropisi de o kadar yüksek demektir.

Bu gerçek hepimizin yaşamları sırasında da yakından gözlemlediği bir durumdur. Örneğin bir arabayı çöle götürüp bırakır ve aylar sonra durumunu kontrol ederseniz, elbette ki onun eskisinden daha gelişmiş, daha bakımlı bir hale gelmesini bekleyemezsiniz. Aksine lastiklerinin patlamış, camlarının kırılmış, kaportasının paslanmış, motorunun çürümüş olduğunu görürsünüz. Ya da evinizi "kendi haline" bırakırsanız, her geçen gün daha düzensizleştiğini, dağıldığını, tozlandığını görürsünüz. Ancak bilinçli bir müdahale ile (yani evi temizleyip düzenleyerek) bu süreci geriye çevirebilirsiniz.

Termodinamiğin İkinci Kanunu ya da diğer adıyla Entropi Kanunu, doğruluğu teorik ve deneysel olarak kesin biçimde kanıtlanmış bir kanundur. Öyle ki yüzyılımızın en büyük bilimadamı kabul edilen Albert Einstein, bu kanunu "bütün bilimlerin birinci kanunu" olarak tanımlamıştır. Amerikalı bilimadamı Jeremy Rifkin, Entropy: A New World View (Entropi: Yeni Bir Dünya Görüşü) adlı kitabında şöyle der:

Entropi Kanunu, tarihin bundan sonraki ikinci devresinde, hükmedici düzen şeklinde kendini gösterecektir. Albert Einstein, bu

kanunun bütün bilimlerin birinci kanunu olduğunu söylemiştir; Sir Arthur Eddington ondan, bütün evrenin en üstün metafizik kanunu olarak bahseder.239

Entropi Kanunu, evrenin her türlü doğaüstü müdahaleye kapalı bir madde yığını olduğunu iddia eden materyalizmi kesin biçimde geçersiz kılar. Çünkü evrende çok belirgin bir düzen vardır, ama evrenin kendi kanunları bu düzeni bozmaya yöneliktir. Bundan iki sonuç çıkmaktadır:

1) Evren materyalistlerin iddia ettiği gibi sonsuzdan beri var olamaz. Çünkü eğer böyle olsa, Termodinamiğin İkinci Kanunu, şimdiye kadar çoktan evrendeki entropiyi maksimum düzeye çıkarmış olurdu ve evren, hiçbir düzene sahip olmayan tekdüze (homojen) bir madde yığını haline gelirdi.

2) Big Bang'in ardından evrenin hiçbir doğaüstü müdahale ve kontrol olmadan şekillendiği iddiası da geçersizdir. Çünkü Big Bang'in ardından ortaya çıkan evren, sadece düzensizliğin hüküm sürdüğü bir evrendir. Ama bu evrende giderek düzenlilik artmış ve evren bugünkü düzenli yapısına kavuşmuştur. Bu, doğa kanunlarına (entropi yasasına) aykırı bir biçimde gerçekleştiğine göre, demek ki evren doğaüstü bir yaratılışla düzenlenmiştir.

Evrende hüküm süren düzen de, bizlere evrene hakim olan üstün bir Aklın varlığını gösterir. Nobel ödüllü ünlü Alman fizikçi Max Planck, evrendeki bu düzeni şöyle açıklar:

Özetlemek gerekirse, pozitif bilimler tarafından doğanın dev yapısı hakkında bize öğretilen herşey, kesin bir düzenin hüküm sürdüğünü göstermektedir; bu, insan zihninden bağımsız bir düzendir. Algılarımızla tanımlayabildiğimiz kadarıyla, bu düzen ancak amaçlı bir düzenleme sayesinde ortaya çıkmış olabilir. Dolayısıyla evrenin bilinçli bir düzene sahip olduğuna dair açık kanıt vardır.240

Evrenin sonsuzdan beri var olduğunu ve hiçbir biçimde düzenlenmediğini savunan materyalizm, evrendeki büyük denge ve düzen karşısında büyük bir açmazdadır. Ünlü İngiliz fizikçi Paul Davies, bunu şöyle ifade eder:

Evrende nereye bakarsak bakalım, en uzaktaki galaksilerden atomun derinliklerine kadar, bir düzenle karşılaşırız... Bu düzenli, özel evrenin merkezinde "bilgi" kavramı yatmaktadır. Yüksek derecede özelleşmiş olan ve organize edilmiş bir düzenleme sergileyen bir sistem, tarif edilebilmek için çok yoğun bir bilgi gerektirir. Ya da bir başka deyişle bu sistem yoğun bir "bilgi" içermektedir...

Bu durumda çok merak uyandırıcı bir soru ile karşı karşıya geliriz. Eğer bilgi ve düzen, sürekli olarak yok olmaya yönelik doğal bir eğilime sahiplerse, Dünya'yı çok özel bir yer kılan bütün o bilgi ilk başta nereden gelmiştir? Evren, zembereği yavaş yavaş boşalan bir saate benzemektedir. Öyleyse ilk başta nasıl kurulmuştur?241

Einstein ise, evrendeki söz konusu düzenin "beklenmedik" bir şey olduğunu ve aslında bir "mucize" sayılması gerektiğini şöyle açıklamıştır:

Açıkçası, a priori (önkabul) olarak, Dünya'nın, ancak bizim onu düzenleyici aklımızla düzenlediğimiz takdirde kanunlu (düzenli) hale gelebileceğini beklememiz gerekir. Bu, bir lisandaki kelimelerin alfabetik dizilimi gibi bir düzen olacaktır... Ama maddesel Dünya'da, a priori olarak beklemememiz gereken çok yüksek seviyede bir düzen vardır. Bu bir "mucize"dir ve bilgimizin gelişmesine paralel olarak daha da güçlenmektedir.242

Evrende var olan ve büyük bir "bilgi" içeren düzen, tüm evrene hakim olan üstün bir Yaratıcı tarafından oluşturulmuştur. Daha açık bir ifadeyle, tüm evreni Allah yaratmış ve düzenlemiştir.

Açık sistem

Açık sistem, dışarıdan enerji ve madde giriş-çıkışı olan bir termodinamik sistemi ifade eder. Evrimciler, evrim teorisinin Termodinamiğin İkinci Kanunu (Entropi Kanunu) ile açıkça çelişmesinden dolayı bu kanunun yalnızca "kapalı sistemler" için geçerli olduğunu savunurlar. "Açık sistemler"inse bu kanunun dışında olduğunu öne sürerek bir çarpıtmaya başvururlar. Dünyanın bir açık sistem olduğunu, Güneş'ten sürekli bir enerji akışına maruz kaldığını, dolayısıyla Entropi Kanunu'nun dünya için geçersiz olduğunu, düzensiz, basit, cansız yapılardan düzenli, kompleks canlıların oluşabileceğini öne sürerler.

Oysa burada açık bir çarpıtma vardır. Çünkü bir sisteme dışarıdan enerji girmesi, o sistemi düzenli hale getirmek için yeterli değildir. Bu enerjiyi kullanılabilir hale getirecek özel mekanizmalar gerekir. Örneğin bir arabanın benzindeki enerjiyi işe dönüştürmesi için motora, transmisyon sistemlerine ve bunları idare eden kontrol mekanizmalarına ihtiyaç vardır. Böyle bir enerji dönüştürücü sistem olmasa, arabanın benzindeki enerjiyi kullanabilmesi mümkün olmayacaktır.

Aynı durum canlılık için de geçerlidir. Canlılık da enerjisini Güneş'ten almaktadır. Fakat güneş enerjisi, ancak canlılardaki olağanüstü kompleksliktеki enerji dönüşüm sistemleri (örneğin bitkilerdeki fotosentez, insan ve hayvanlardaki sindirim sistemleri) sayesinde kimyasal enerjiye çevrilebilmektedir. Bu enerji dönüşüm sistemleri olmasa hiçbir canlı, varlığını devam ettiremez. Güneş'in, enerji dönüşüm sistemi olmayan bir canlı için yakıcı, bozucu ve parçalayıcı bir enerji kaynağı olmaktan başka bir anlamı yoktur.

Dolayısıyla herhangi bir enerji dönüştürücü mekanizması olmayan bir sistem, açık da olsa kapalı da olsa, evrim için bir avantaj teşkil etmemektedir. İlkel dünya şartlarında doğada böyle kompleks ve bilinçli mekanizmaların bulunduğunu ise hiç kimse iddia etmemektedir. Zaten

evrimciler açısından bu noktadaki problem, bitkilerdeki fotosentez mekanizması gibi modern teknoloji tarafından bile taklit edilemeyen kompleks enerji dönüşüm mekanizmalarının nasıl ortaya çıktığını açıklayamamalarından kaynaklanmaktadır.

İlkel dünyaya dışarıdan giren güneş enerjisinin de bu yüzden düzenlilik meydana getirecek etkisi yoktur. Örneğin, sıcaklık ne kadar artarsa artsın canlılığın yapı taşı olan amino asitler düzenli dizilimlerde bağ yapmaya karşı direnç gösterirler. Amino asitlerin çok daha karmaşık moleküller olan proteinleri ve proteinlerin de kendilerinden daha kompleks ve planlı yapılar olan hücre organellerini oluşturmaları için de sadece enerji yeterli değildir. Bu ancak üstün ilim sahibi Rabbimiz'in yaratışı ile mümkün olabilir.

Nitekim pek çok bilim adamı evrimcilerin açık sistem iddiasının geçersiz olduğunu, termodinamikle bağdaşmadığını açıkça belirtmektedir. Harvard Üniversitesi'nden Prof. John Ross, evrimci görüşü savunmasına rağmen, Chemical and Engineering News adlı dergide yer alan ifadelerinde bu gerçek dışı iddianın önemli bir bilimsel hata olduğunu şöyle belirtir:

... Termodinamiğin ikinci kuralının bilinen hiçbir ihlali yoktur. Normalde ikinci kural izole sistemler için kullanılır, ancak ikinci kural açık sistemlere de aynı derecede iyi bir şekilde uygulanabilir... Buna rağmen termodinamiğin ikinci kuralının dengeden uzak sistemler için geçerli olmadığı görüşü hakimdir. Bu hatanın kendisini sonsuza kadar sürdürmeyeceğinden emin olmak çok önemlidir.243

Tesadüf Putu

20. yüzyıl biliminin çökerttiği bir evrimci iddia, "tesadüf" iddiasıdır. 1960'lı yıllardan itibaren yapılan araştırmalar, evrendeki tüm fiziksel dengelerin insan yaşamı için çok hassas bir biçimde ayarlandığını ortaya koymaktadır. Araştırmalar derinleştirildikçe evrendeki fizik, kimya ve biyoloji kanunlarının, yerçekimi, elektromanyetizma gibi temel kuvvetlerin, atomların ve elementlerin yapılarının tümünün insanın yaşamı için tam olmaları gereken şekilde düzenlendikleri birer birer bulunmuştur. Batılı bilim adamları bugün bu olağanüstü yaratılışa "İnsani İlke" (Anthropic Principle) adını vermektedirler. Yani evrendeki her ayrıntı, insanın yaşamasını mümkün kılacak özel bir yaratılışa sahiptir. (bkz. İnsani ilke)

Kompleks bir yapının bir anda oluşması ise kesinlikle tesadüflerle açıklanamayacak bir durumdur. Örneğin ağaçların arasında bulduğunuz son model bir arabanın ormandaki çeşitli elementlerin milyonlarca yıl içinde tesadüfen biraraya gelerek böyle bir ürün ortaya çıkardığını düşünmezsiniz. Arabayı oluşturan tüm hammadde; demir, plastik, kauçuk vs. topraktan ya da onun ürünlerinden elde edilmektedir. Ama

bu durum size, bu malzemelerin "tesadüfen" sentezlenip sonra da biraraya gelerek sonuçta ortaya böyle bir araba çıkardıklarını düşündürmez.

Elbette ki, akıl ve mantıkla düşünen her insan, arabanın bilinçli insanlar tarafından tasarlandığını, bir fabrikanın ürünü olduğunu düşünecek ve bunun ormanda ne aradığını merak edecektir. Çünkü kompleks bir yapının aniden, bir anda bir bütün olarak ortaya çıkması, onun bilinçli bir irade tarafından var edildiğini gösterir. Hücre gibi kompleks bir sistem de elbette üstün bir ilmin ve iradenin ürünüdür. Yani Yüce Rabbimiz Allah'ın yaratmasıyla var olmuştur.

Evrimciler ise, tesadüflerin ortaya son derece kusursuz yapılar çıkarabileceklerine inanmakla, gerçekte aklın ve bilimin dışına çıkmış olurlar. Bu konudaki açık sözlü otoritelerden biri, Fransız Bilimler Akademisi'nin eski başkanı olan ünlü Fransız zoolog Pierre Grassé'dir. Grassé bir materyalisttir, ancak Darwinist teorinin canlılığı açıklayamadığını savunmakta ve Darwinizm'in temelini oluşturan "tesadüf" mantığı hakkında şunları söylemektedir:

... Mutasyonların hayvanların ve bitkilerin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağladığına inanmak, gerçekten çok zordur. Ama Darwinizm bundan fazlasını da ister: Tek bir bitki, tek bir hayvan, binlerce ve binlerce tam olması gerektiği şekilde faydalı tesadüflere maruz kalmalıdır. Yani mucizeler sıradan bir kural haline gelmeli, son derece düşük olasılıklara sahip olaylar kolaylıkla gerçekleşmelidir. Hayal kurmayı yasaklayan bir kanun yoktur, ama bilim bu işin içine dahil edilmemelidir.244

Grassé, "tesadüf" kavramının evrimciler için ifade ettiği anlamı da şöyle özetler:

... Tesadüf, ateizm görüntüsü altında kendisine gizlice tapınılan bir tür ilah haline gelmiştir.245

Tetrapodların parmak yapısı

bkz. Beş parmaklılık homolojisi

Theropod Dinozorlar

Evrim teorisi, kuşların küçük yapılı ve etobur theropod dinozorlar adı verilen bir sürüngen türünden türediği iddiasındadır. Oysa kuşlar ile sürüngenler arasında yapılacak bir karşılaştırma, bu canlı sınıflarının birbirlerinden çok farklı olduklarını ve aralarında bir evrim gerçekleşmiş olamayacağını gösterir. (bkz. Kuşların kökeni)

Theropod dinozorlar ile kuşların fosil kayıtları ve anatomileri incelenirse, gerçekte ortada hiçbir "evrim" olmadığı görülür. Amerikalı biyolog Richard L. Deem "Demise of the 'Birds are Dinosaurs' Theory" ("Kuşlar Dinozordur" Teorisinin Sonu) başlıklı makalesinde şöyle yazar:

Son çalışmaların sonuçları göstermektedir ki, theropod dinozorların elleri (önkol kemiklerindeki) birinci, ikinci ve üçüncü hanelerden türemiştir, ama kuşların kanatları, ikinci, üçüncü ve dördüncü hanelerden türerler... İkinci bir çalışma göstermektedir ki, theropod dinozorlar, kuşlarınkine evrimleşebilecek bir iskelet ya da akciğer yapısına sahip değildir. (Theropod dinozorlar diyaframlı solunum yapar, kuşların ise diyaframı yoktur.) Theropod bir dinozorun kuşlara evrimleşmesi, diyaframında ciddi bir handikap oluşmasını gerektirecektir, ama bu durum canlının nefes alma yeteneğini çok kritik bir biçimde sınırlayacaktır. Dr. Ruben'in belirttiği gibi, buna neden olabilecek bir mutasyonun seçici bir avantaj sağlaması imkansız gözükmektedir.246

"Kuşlar dinozordur" teorisiyle ilgili başka problemler de vardır. Theropodların önayakları Archæopteryx'e kıyasla, vücutlarına göre çok küçüktür. (bkz. Archæopteryx) Bu canlıların ağır vücutları da düşünüldüğünde, bir tür "ön-kanat" (proto-wing) geliştirmeleri olası gözükmemektedir. Theropod dinozorların çok büyük bölümü (kuşlarda bulunan) semilunatik bilek kemiğinden yoksundur ve Archæopteryx'te hiçbir benzeri bulunmayan bazı bilek parçalarına sahiptir. Bütün theropodlarda V1 sinirleri diğer bazı sinirlerle birlikte kafatasını yandan terk eder, kuşlarda ise aynı sinirler kafatasını ön taraftan kendilerine ait bir delikten geçerek terk eder. Bir başka sorun ise, theropodların çok büyük kısmının Archæopteryx'ten daha sonra ortaya çıkmış olmalarıdır.247

Öte yandan theropod dinozorları kuşlardan ayıran bir diğer önemli fark ise, bu dinozorların kalça kemiklerinin yapısıdır. Dinozorlar, kalça kemiklerinin yapısına göre iki temel gruba ayrılırlar: Saurischian (sürüngen-benzeri kalça kemerliler) ve Ornithischian (kuş-benzeri kalça kemerliler) grupları. Ornithischian grubundaki dinozorların kalça kemikleri kuşlara gerçekten çok benzerdir ve bu nedenle bu ismi almışlardır. Ancak diğer yönlerden kuşlara hiçbir benzerlik göstermezler. Bu yüzden evrimciler, theropodların dahil oldukları Saurischian (sürüngen-benzeri kalça kemerliler) dinozorlarını "kuşların atası" saymak zorunda kalırlar. Oysa, tanımdan da anlaşılacağı gibi, bu dinozorların kalça kemiği yapısı kuşlara benzerlik göstermemektedir.248

Kısacası, kuşların theropod dinozorlardan evrimleşmiş olmaları imkansızdır, çünkü böyle bir evrimi meydana getirecek ve iki canlı grubu arasındaki büyük farklılıkları ortadan kaldırabilecek bir mekanizma yoktur.

Transdüksiyon

Transdüksiyon, virüsler aracılığıyla bazı genlerin bir bakteriden diğerine aktarılmasıdır.249 Virüs, çoğu zaman girdiği hücreye kendi kalıtsal materyalini bağlayarak hücrenin sentezlenme programını bozar ve virüsü oluşturacak moleküllerin sentezinin yapılmasını sağlar. Meydana gelen yeni virüsler diğer hücrelere girerek çoğalmalarına devam ederler.

Amerikalı biyolog Joshua Lederberg, 1952 yılında gerçekleştirdiği bir çalışmadan dolayı Nobel ödülü aldı. Çalışmanın özeti şuydu: Virüsler bir hücreden diğer hücreye geçerken, bulunduğu ve çoğaldığı hücrenin kalıtsal materyalinden (DNA parçalarından) bir kısmını da yanında götürebiliyordu.250

G. Anderson da, 1970 yılında bu çalışmalara dayanarak dünyadaki canlı türleri arasında, kalıtsal deneyimlerin(!) virüsler aracılığıyla birbirlerine nakledebilmelerinin, evrimde etkili bir mekanizma olduğunu ileri sürmüştü. Bunun anlamı ona göre şuydu: Canlılardan birinde meydana gelecek bir kalıtsal değişiklik bu yolla başka canlılar tarafından kopya edilebilecekti. Çünkü evrimcilere göre, bir virüs tarafından saldırıya uğrayan hücre, virüsün getirdiği DNA parçasının kendi yararına olup olmadığını deneme fırsatına sahipti(!). Ve kalıtsal olarak meydana gelen bu değişiklik, her nasılsa diğer tüm canlıların emrine sunulabiliyordu. Ancak evrime delil zannedilen bu açıklamanın gerçekte hiçbir bilimsel dayanağı yoktur.

Her şeyden önce, her canlı kendi fizyolojik yapısına uygun bir genetik yapıya sahiptir. Herhangi bir canlının genetik materyali başka türe ait bir bireye aktarıldığında onu geliştirmez veya ona avantaj sağlamaz. Tam tersine, uyumsuzluk ve problem ortaya çıkarır. Evrimin transdüksiyon ile ilgili olarak öne sürdüğü iddianın, insana kuştaki kanat geni aktarıldığında insanın da uçabileceği gibi mantıksız ve bilim dışı bir iddiadan farkı yoktur. Ya da bir köpeğe solungaç geni aktarıldığında onun artık suyun içinde de nefes alabileceğini iddia etmekle aynı gülünçlükte bir iddiadır. Evrimcilerin öne sürdükleri bu tarz kaba ve ilkel izahlar genelde uydurma teorilerinin cevap bulamadığı sorunlara göstermelik de olsa bir açıklamaları olduğu izlenimi vermeyi amaçlar. İlk bakışta konuyla fazla ilgili olmayanları yanıltabilecek bu tür izahların bilimsel ve akılcı bir yaklaşımla çok az detayına girildiğinde ne derece boş, bilimsel ve mantıksal dayanaktan yoksun oldukları görülür.

Transformasyon

Transformasyon, bakterinin bulunduğu ortamdaki DNA parçalarını kendi DNA'sına entegre etmesi anlamına gelir.251 Bir bakterinin ortama verdiği DNA, diğeri tarafından bir çeşit yutma yöntemiyle

alınarak kromozom zincirine eklenebilir. Bu alınma çoğunlukla fagositozla (yabancı bir hücrenin vücudun savunma hücresi tarafından içine alınarak yok edilmesi) veya benzer şekillerde olur. Bu yolla eklenen DNA, bireye yeni özellikler kazandırır.252

Bakterilerdeki bu kalıtsal madde alışverişi şu şekilde olmaktadır: Yoğun bir tuz çözeltisinde bekletilen bakteriler (örneğin bağırsaklarımızda yaşayan E. coli bakterisi) rekombinant DNA içeren çözeltiyle karşılaştırılır ve 420C'de 10 dakika ısıtılıp ani bir soğuk şoku uygulanır. Böylece tuz çözeltisi DNA'yı yoğunlaştırıp hücreler üzerine çöktürülür. Sıcak-soğuk şokuyla hücre zarındaki delikler genişler ve rekombinant DNA içeri girer. Tek hücreden çoğaltılan çok sayıda hücreye klon denildiğinden, kullanılan bu teknik de çoğunlukla DNA klonlama diye bilinir.253 (bkz. Klonlama)

Ancak klonlama zaten var olan bir üreme mekanizmasına, zaten var olan bir genetik bilginin eklenmesinden ibarettir. Biyolojik bir işlem olan klonlamanın evrimle hiçbir ilgisi yoktur. Bu işlemde ne yeni bir mekanizma, ne de yeni bir genetik bilgi üretilmiş değildir.

Trilobit

Kambriyen devrinde aniden ortaya çıkan farklı canlı gruplarının en ilginçlerinden biri, sonradan soyları tükenmiş olan trilobitlerdir. Arthropodlar filumuna dahil olan trilobitler, sert kabukları, boğumlu vücutları ve kompleks organları ile çok karmaşık canlılardır. Fosil kayıtları, trilobitlerin gözleri hakkında çok detaylı tespitler yapılmasını sağlamıştır. Bir trilobit gözü yüzlerce küçük petekten oluşur ve bu peteklerin her birinin içinde çift mercek yer almaktadır. Bu göz yapısı tam bir tasarım harikasıdır. Harvard, Rochester ve Chicago Üniversiteleri'nden jeoloji profesörü David Raup; "Trilobitlerin gözü, ancak günümüzün iyi eğitim görmüş ve son derece yetenekli bir optik mühendisi tarafından geliştirilebilecek bir yapıya sahipti" demektedir.254

Sadece trilobitlerin bu olağanüstü kompleks yapısı bile Darwinizm'i tek başına geçersiz kılmaktadır. Çünkü daha önceki jeolojik devirlerde bu canlılara benzer hiçbir kompleks canlı yaşamamıştır ve bu da göstermektedir ki trilobitler arkalarında hiçbir evrim süreci olmadan ortaya çıkmışlardır.

Kambriyen devrindeki bu olağanüstü durum, Charles Darwin Türlerin Kökeni'ni kaleme alınırken de az çok biliniyordu. O devrin fosil kayıtlarında da, Kambriyen devrinde canlılığın birdenbire ortaya çıktığı gözlemlenmiş, trilobitlerin ve diğer bazı omurgasızların aniden belirdikleri tespit edilmişti. Bu yüzden Darwin Türlerin Kökeni adlı kitabında bu konuya değinmek durumunda kaldı. O sıralarda Kambriyen devri, "Siluryen devri" olarak tanımlanıyordu. Darwin ise "Bilinen Eski

Fosil Kayıtlarında Farklı Türlerin Aniden Ortaya Çıkışı Üzerine" başlığı altında bu konuya değinmiş ve Siluryen devri hakkında şöyle yazmıştı:

Siluryen devrine ait trilobitlerin, bu devirden çok daha önceleri yaşamış olan ve bilinen hayvanların hiçbirine benzemeyen bir tür kabuklu hayvandan evrimleştiği konusunda hiç kuşkum yok... Sonuçta, eğer benim teorim doğruysa, en eski Siluryen tabakasının oluşumundan önce, çok uzun zaman dilimleri geçmiş olmalı, Siluryen devrinden bu güne kadar geçmiş olan zaman kadar uzun zaman dilimleri. Ve henüz bilinmeyen bu zaman dilimleri içinde dünya canlı yaratıklarla dolup taşmış olmalı. Bu büyük zaman dilimlerine ait fosil kayıtlarını neden bulamadığımız sorusu karşısında ise verebilecek tatmin edici bir cevabım yok.255

Kambriyen devrine ait kayıtlar, hem trilobitler gibi kompleks canlı vücutlarıyla, hem de çok farklı canlı vücutlarının aynı anda ortaya çıkmasıyla, Darwinizm'i yıkmaktadır. Darwin, kitabında "eğer aynı sınıfa ait çok sayıdaki tür gerçekten yaşama bir anda ve birlikte başlamışsa, bu doğal seleksiyonla ortak atadan evrimleşme teorisine öldürücü bir darbe olurdu" diye yazmıştır.256 Kambriyen devrinde ise, 60'ı aşkın farklı hayvan şubesi yaşama bir anda ve birlikte başlamıştır. Bu, tam olarak Darwin'in "öldürücü darbe" olarak tarif ettiği tabloyu ispatlamaktadır. Bu yüzden İsveçli paleontolog Stefan Bengston, Kambriyen devrinden söz ederken "Darwin'i şaşırtan ve utandıran bu olay bizi de hala şaşırtmaktadır" der.257

Turkana Çocuğu Fosili

Afrika'da bulunan Homo erectus örneklerinin en ünlüsü, Kenya'daki Turkana Gölü yakınlarında bulunan "Narikotome homo erectus" ya da "Turkana Çocuğu" fosilidir. Bu fosilin sahibinin 12 yaşında bir çocuk olduğu ve büyüdüğü zaman yaklaşık 1.83 m. boyunda olacağı saptanmıştır. Fosilin dik iskelet yapısı günümüz insanınınkinden farksızdır. Amerikalı paleoantropolog Alan Walker, "ortalama bir patolojistin bu fosilin iskeletiyle bir insan iskeletini birbirinden ayırmasının çok güç olduğunu" söyler.258 Çünkü Homo erectus günümüz insanının bir ırkıdır.

Nitekim evrimci Richard Leakey bile Homo erectus'un günümüz insanı ile olan farklılığının ırksal farklılıktan öte bir anlam taşımadığını şöyle ifade eder:

Herhangi bir kişi farklılıkları fark edebilir: Kafatasının biçimi, yüzün açısı, kaş çıkıntısının kabalığı vs. Ancak bu farklılıklar bugün değişik coğrafyalarda yaşamakta olan insan ırklarının birbirleri arasındaki farklılıklardan daha fazla değildir. Böyle bir varyasyon, topluluklar birbirlerinden uzun zaman aralıklarında ayrı tutuldukları zaman ortaya çıkar.259

Türlerin Kökeni
(The Origin of Species-Charles Darwin)

Charles Darwin 1859'da The Origin of Species, By Means of Natural Selection or The Preservation of Favored Races in The Struggle for Life (Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon veya Yaşam Mücadelesinde Kayırılmış Irkların Korunması Yoluyla) isimli bir kitap yayınlamıştır. Darwin bu kitabında, Lamarck'ın teorisindeki açık mantık hatalarını elemiş ve canlıların evrimini kalıtsal olarak açıklamak yerine "doğal seleksiyon" tezini ortaya atmıştır. (bkz. Doğal seleksiyon, Lamarkizm) Darwin "uzun bir argüman" olarak tanımladığı kitabında, yeryüzünde yaşayan tüm canlıların kökeninin ortak olduğunu ve canlıların doğal seleksiyon yoluyla birbirinden türediklerini savunmuştur.

Ayrıca Darwin, sadece ortama en iyi şekilde uyum sağlayanların özelliklerini gelecek nesillere aktardığını söylüyordu. Böylece bu yararlı değişimler zamanla birikerek bireyi atalarından tamamen farklı bir canlıya dönüştürüyordu. İnsan ise,sözde doğal seleksiyon mekanizmasının en gelişmiş ürünüydü. Darwin, "türlerin kökeni"ni bulduğunu düşünüyordu: Bir türün kökeni başka bir türdü.

Darwin'in en büyük zorluğu ise, teorisinin sorunlarına çözüm getirmesini umduğu bilimin gerçekte bu sorunları dev boyutlara taşıması olacaktı.

Darwin bu sorunların en azından bir kısmının farkındaydı. Kitabına eklediği "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümde bunları kabul etmişti. Ancak bu sorunlara getirdiği cevapların bilimsel açıdan bir geçerliliği yoktu. Amerikalı fizikçi Lipson, Darwin'in bu "zorlukları" hakkında şu yorumu yapar:

Türlerin Kökeni'ni ilk okuduğumda Darwin'in, genelde sunulan tablonun aksine, kendisinden pek de emin olmadığını fark etmiştim. "Teorinin Zorlukları" başlıklı bölüm, örneğin, çok belirgin bir güvensizlik yansıtmaktadır. Bir fizikçi olarak, gözün nasıl ortaya çıkmış olabileceği yönündeki yorumları karşısında şaşkınlığa düştüm.260

Darwin bilimsel araştırmalar ilerledikçe, "Teorinin Zorlukları"nın ortadan kalkacağını umuyordu. Ama aksine, bilimsel bulgular bu zorlukları daha da büyüttü.

Türleşme (Speciation)

Bkz. Coğrafik izolasyon görüşü (Allopatrik İzolasyon)

Tüylü dinozorlar hilesi

Evrimciler her yeni fosil bulgusunda, dinozor-kuş bağlantısı hakkında spekülasyonlar öne sürerler. Ancak detaylı analizler

sonucunda bu fosillerin evrime delil olduğu ile ilgili spekülasyonlar daima yalanlanmaktadır.

Nitekim 1996 yılında National Geographic dergisinde yer alan "Çin'de bulunan son tüylü dinozor" haberinin evrime muhteşem bir delil olduğu düşünülmüştür. Fakat bu noktada bir yanılgı ve bir bilgi eksikliği bulunmaktadır. Tüylü dinozorlar evrimin gerçekleştiğine dair delil olamayacağı gibi, söz konusu tüylü dinozor haberlerinin bir senaryo olduğu daha sonra ortaya çıkmıştır.

Söz konusu yazıda Çin'de bulunan üç theropod dinozoru fosiline yer verilmiş, bu fosiller bir medya propagandası ile evrimin önemli bir delili olarak gösterilmek istenmiş, hatta Türkiye'de dahi bazı medya kuruluşları bu hayali iddialara yer vermişlerdir.

National Geographic'te adı geçen üç fosil şunlardır:

1. Archæoraptor
2. Sinornithosaurus
3. Beipiaosaurus

National Geographic'in verdiği bilgilere göre her üç fosil de yaklaşık 120 milyon yaşındaydı. Her üçü de theropod dinozorlar sınıfına dahildi. (Theropod dinozorlar, Tyrannosaurus rex ve Velociraptor gibi etobur dinozor türlerinin geneline verilen isimdir.) Ancak National Geographic bu dinozorların bazı "kuş-benzeri" özellikler taşıdıklarını öne sürüyordu. Bu özelliklerin en önemlisi ise, iddiaya göre, bu fosil dinozorların kuşlara benzer tüylere sahip olmasıydı.

Ancak ilerleyen aylarda Sinosauropteryx isimli fosil üzerinde yapılan detaylı analizler, evrimci araştırmacıların heyecanla "kuş tüyü" olarak tanıttıkları yapıların tüylerle ilgisi bulunmadığını göstermiştir. Science dergisinde yayınlanan "Plucking the Feathered Dinosaur" (Tüylü Dinozorun Tüylerini Yolmak) başlıklı bir makalede, evrimci paleontologlar tarafından "tüy" olarak algılanan yapıların gerçekte tüylerle ilgisiz olduğu belirtiliyordu:

Bir yıl kadar önce, paleontologlar "tüylü dinozor"a ait fotoğrafların ortaya çıkmasıyla heyecan yaşamışlardı. Çin'in Yixian bölgesinde bulunan Sinosauropteryx adlı fosil, New York Times'ın ön sayfasında yayınlanmış ve kuşların kökeninin dinozorlar olduğuna dair etkili bir delil olarak sunulmuştu. Ama geçtiğimiz ay Chicago'daki omurgalılar paleontolojisi toplantısında verilen hüküm daha farklı oldu: Fosil örneklerini inceleyen yarım düzine Batılı paleontolog, bu yapıların modern tüyler olmadığını söylediler... Kansas Üniversitesi paleontoloğu Larry Martin, bu yapıların yıpranmış kollagan fiberleri olduğunu ve kuşlarla hiçbir ilişkisi olmadığını belirtti.261

Evrimciler, Sinosauropteryx hakkındaki spekülasyonlarının boşa çıkmasının ardından Archæoraptor, Sinornithosaurus ve Beipiaosaurus adı verilen yeni fosil bulguları üzerinde spekülasyona girişmişlerdir.

(bkz. Archæoraptor) Evrimi dogmatik bir yaklaşımla ve üzerinde düşünmeden, bir önkabulle kabullenmek bu tür yanılgıların ve hatalı yorumların oluşmasına neden olmaktadır. Çünkü söz konusu fosiller kuşlarla dinozorlar arasında bir bağlantı kurmamakla birlikte, birçok tutarsızlığı da birlikte getirmektedir. Bu tutarsızlıklardan bazılarını kısaca özetlemek gerekirse;

Çin'de bulunan Archæoraptor, Sinornithosaurus ve Beipiaosaurus adlı fosil dinozorlar yarı kuş-yarı dinozor olarak gösterilmektedir. Fosilleri yorumlayan evrimci paleontolog Chris Sloan, bu canlıların uçamadıklarını, ancak kanatlarını dengeli koşmak için kullandıklarını öne sürmektedir. Yani bu iddialara göre, bu fosilin, henüz uçamayan "kuş ataları" olarak kabul edilmesi gerekir.

İşte bu noktada çok büyük bir çelişki vardır. Çünkü bu fosiller sadece 120 milyon yıl kadar eskidir. Ancak bilinen en eski uçabilen kuş Archæopteryx, 150 milyon yıl yaşındadır. Archæopteryx günümüz kuşlarıyla aynı uçuş yeteneğine sahip olan uçucu bir kuştur. Uçuş için gerekli olan geniş kanatlara, asimetrik ve kompleks tüy yapısına, sternum (göğüs) kemiğine sahiptir. Evrimciler uzun zamandır Archæopteryx'i "kuşların ilkel atası" olarak göstermeye çalışmaktadırlar. Ama karşılaştıkları en büyük sorun, bu canlının zaten tüm kuş özelliklerine sahip ve kusursuz bir biçimde uçabilen bir canlı olmasıdır.

Kısacası Archæopteryx, eski kuşların bundan 150 milyon yıl önce gökyüzünde uçmakta olduklarının bir kanıtıdır. Bu durumda elbette 120 milyon yıl yaşındaki bazı dinozor fosillerinin, "kuşların henüz uçamayan ilkel ataları" olarak gösterilmesi imkansızdır. Bu durum, Archæoraptor, Sinornithosaurus ve Beipiaosaurus adlı fosil dinozorlar hakkındaki evrimci iddiaların açık bir çelişki içinde olduğunu göstermektedir.

U

Uçan Sürüngenler

Sürüngenler sınıfı içinde yer alan ilginç bir canlı grubu, uçan sürüngenlerdir. Bunlar, yaklaşık 200 milyon yıl önce Üst Triasik devirde ilk kez ortaya çıkmış ve daha sonra ise soyları tükenmiş bir canlı grubudur. Bu canlılar birer sürüngendirler, çünkü sürüngen sınıfının temel özelliklerine sahiptirler: Metabolizmaları soğukkanlıdır (ısı üretemezler) ve vücutları pullarla kaplıdır. Ancak güçlü kanatlara sahiptirler ve bu kanatlar sayesinde uçabildikleri düşünülmektedir.

Uçan sürüngenler bazı popüler evrimci yayınlarda Darwinizm'i destekleyen bir paleontolojik bulgu olarak gösterilir ya da en azından böyle bir imaj oluşturulur. Oysa aksine, uçan sürüngenlerin kökeni evrim teorisi adına ciddi bir sorundur. Bunun en açık göstergesi de, uçan sürüngenlerin kara sürüngenleriyle aralarında hiçbir geçiş türü

olmadan, bir anda ve eksiksiz olarak ortaya çıkmalarıdır. Uçan sürüngenlerin, üstün bir yaratılışa sahip kanatları vardır ve bu organlar hiçbir kara sürüngeninde yoktur. "Yarım kanatlı" herhangi bir canlıya ise fosil kayıtlarında rastlanmamaktadır.

Nitekim "yarım kanatlı" canlıların yaşamış olması da mümkün değildir. Çünkü bu tür hayali canlılar, eğer yaşamış olsalardı, ön ayaklarını kaybettikleri ama henüz uçacak durumda da olmadıkları için diğer sürüngenlere göre dezavantajlı hale geleceklerdi. Bu durumda, evrimin kendi kabulüne göre elenip soylarının tükenmesi gerekirdi.

Uçan sürüngenlerin kanatlarının yapısı incelendiğinde, bunun asla evrimle açıklanamayacak kadar kusursuz bir yapıyla yaratıldığı görülür. Uçan sürüngenlerin kanatları üzerinde diğer sürüngenlerin ön ayakları gibi beş tane parmakları vardır. Ancak dördüncü parmak, diğer parmaklardan ortalama 20 kat daha uzundur ve kanat da bu parmağın altında uzanır. Eğer kara sürüngenleri uçan sürüngenlere evrimleşmişlerse, o halde söz konusu dördüncü parmak da yavaş yavaş, kademe kademe uzamış olmalıdır. Sadece dördüncü parmak değil, tüm kanat yapısı rastlantısal mutasyonlarla gelişmeli ve tüm bu süreç de canlıya avantaj kazandırmalıdır. Evrim teorisinin paleontolojik düzeydeki önde gelen eleştirmenlerinden biri olan Prof. Duane T. Gish, bu noktada şu yorumu yapar:

Bir kara sürüngeninin kademeli bir biçimde bir uçan sürüngene dönüşebileceği varsayımı tümüyle tutarsızdır. Böyle bir dönüşüm sırasında ortaya çıkacak olan yarım, tamamlanmamış yapılar, canlıya bir avantaj kazandırmak bir yana, onu tümüyle dezavantajlı hale getirecektir. Örneğin evrimciler, bazı mutasyonların sadece dördüncü parmağı etkilediğini ve onu zaman içinde yavaş yavaş uzattığını varsayarlar. Elbette, diğer bazı rastlantısal mutasyonların da, her ne kadar inanılmaz gözükse de, bu yönde tam bir işbirliği yaparak, kanat zarının, uçuş kaslarının, tendonların, sinirlerin, kan damarlarının ve kanat için gereken diğer yapıların kademeli olarak evrimleşmesini sağlamaları gerekmektedir. Belirli bir aşamada, gelişmekte olan bu uçan sürüngen %25'lik bir kanat dokusuna sahip olacaktır. Ancak bu garip yaratık hiçbir şekilde yaşayamayacaktır. %25'lik bir kanat dokusu ona ne avantaj sağlayabilir? Açıktır bu canlı uçamayacaktır ve artık eskisi gibi koşamayacaktır da.262

Uçan sürüngenlerin kökeninin Darwinist evrim mekanizmalarıyla açıklanması imkansızdır. Nitekim fosil kayıtları da böyle bir evrim yaşanmamış olduğunu ortaya koyar. Fosil katmanlarında, sadece bugün tanıdığımız gibi kara sürüngenleri ve kusursuz uçan sürüngenler vardır. Hiçbir ara form yoktur. Omurgalı paleontolojisi alanında dünyanın en önde gelen birkaç isminden biri olan Robert Carroll, bir evrimci olmasına karşın bu konuda şu itirafta bulunur:

Triasik devirde ortaya çıkan tüm uçan sürüngenler (pterosaurlar) uçuş için çok özelleşmiş yapıya sahiptir... Atalarının ne olduğu konusunda ve uçuşlarının kökeninin ilk aşamaları hakkında ise hiçbir bulgu yoktur.263

Uçan sürüngenlerin evrime delil oluşturan hiçbir yönü yoktur. Ancak sürüngen terimi çoğu insan için sadece karada yaşayan canlıları ifade ettiği için, popüler evrimci yayınlar, "uçan sürüngen" kavramıyla "sürüngenlerin kanatlanıp uçması" imajı vermeye uğraşırlar. Oysa kara sürüngenleri ile uçan sürüngenler, aralarında hiçbir evrimsel ilişki olmadan ortaya çıkmışlardır.

Uçuşun Kökeni

bkz. Karadan havaya geçiş kandırmacası; Cursorial teori; Arboreal teori

Umulan Canavar uydurması (Hopeful Monster Theory)

"Umulan Canavar Teorisi" (Hopeful Monster Theory) bir gün bir sürüngenin bir yumurta bıraktığını ve tesadüfen içinden kahverengi tüylü bir yaratık çıktığını iddia etmektedir. Evrimcilere göre bu memeli büyüdüğünde de, tesadüfen diğer bir sürüngen yumurtasından aniden çıkan bir eş bularak yeni bir hayvan türü ortaya çıkmıştı. Sağduyu sahibi bilim adamlarının buna tepkisi ise "Bu bir bilim masalı mı, Yunan miti mi yoksa Anderson'un peri masalı mı?" şeklinde oldu. Ancak her nasılsa bir çok bilim adamı tarafından halen evrimsel probleme bir çözüm olduğuna inanılmaktadır. Aslında bu tam anlamıyla bir çaresizliktir. Evrimcilerin ünlü isimlerinden Gould da bir makalesinde bu problemi açıp genişleterek "umulan canavarlar"ın muhtemel tek cevap olduğunu söylemektedir, sonra da bu masala şöyle bir eklemeyle yeni bir boyut kazandırmıştır: "tamamen farklı yaratıklardan aniden doğmuş, bütünüyle yeni türler. Bir gün bir kertenkele bir yumurta bıraktı ve içinden bir kunduz çıktı."264 Görüldüğü gibi evrimcilere göre her canlı yumurtadan kusursuz, bambaşka bir hayvan olarak çıkabilirdi.(!)

Farklı canlı gruplarının fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkması,265 canlı türlerinin arkalarında bir evrim süreci olmadan var olduklarını göstermekteydi. Bu durum doğal olarak evrimciler arasında çok büyük bir sıkıntı yarattı.

Bunun üzerine 1930'larda Avrupalı paleontolog Otto Schindewolf tarafından ortaya atılmış olan "Hopeful Monster" (Umulan Canavar) teorisi ile, canlıların neo-Darwinizm'in öne sürdüğü gibi küçük mutasyonların zamanla birikmesi sonucuyla değil, ani ve dev mutasyonlarla evrimleştiklerini öne sürüldü. (bkz. Makro mutasyon kandırmacası) Schindewolf teorisine örnek verirken tarihteki ilk kuşun,

bir "grossmutasyon"la, yani genetik yapıda tesadüfen meydana gelen dev bir değişiklikle bir sürüngen yumurtasından çıktığını iddia etmişti.266

Aynı teoriye göre, bazı kara hayvanları geçirdikleri ani ve kapsamlı bir değişiklikle birdenbire dev balinalara dönüşmüş olabilirlerdi. Schindewolf'un bu fantastik teorisi, 1940'lı yıllarda Berkeley Üniversitesi'nden genetikçi Richard Goldschmidt tarafından benimsendi ve savunuldu. Ama teori o kadar tutarsızdı ki, kısa zamanda terk edildi.

Harvard Üniversitesi paleontologları Stephen Jay Gould ve Niles Eldredge, fosil kayıtlarında hiçbir "ara form" olmamasından ötürü, durumu açıklamak için "umulan canavarlar"a yeniden el atmak zorunda kaldılar. Gould'un, "Return of the Hopeful Monsters" (Umulan Canavarların Geri Dönüşü) adlı ünlü makalesi, bu zorunlu geri dönüşün bir ifadesiydi.267

Gould ve Eldredge, Schindewolf'un fantastik teorisini aynen tekrarlamasalar da teoriye "bilimsel" bir kimlik kazandırabilmek için, söz konusu "ani evrimsel sıçrayış"lara bir tür mekanizma geliştirmeye çalıştılar. (bkz. Sıçramalı evrim hikayesi) Gould ve Eldredge'in teorisi ilerleyen yıllarda diğer bazı paleontologlar tarafından da benimsendi ve detaylandırıldı. Oysa sıçramalı evrim teorisi, neo-Darwinist evrim teorisinden bile daha büyük çelişki ve tutarsızlıklara dayanıyordu.

Urey, Harold

Harold Urey, Amerikalı araştırmacı Stanley Miller'ın Chicago Üniversitesi'ndeki hocasıdır. Miller'ın 1953 yılında hayatın kökeni konusunda yaptığı çalışmaya olan katkısından dolayı Miller'ın deneyi "Urey-Miller Deneyi" olarak da bilinir. Bu deney evrim sürecinin ilk aşaması olarak öne sürülen "moleküler evrim" tezini sözde ispatlamak için kullanılan yegane "delil"dir. Fakat bu deney canlılığın kökeni konusunda evrimcilerin iddialarını destekleyecek hiçbir bulgu sunamamıştır. (bkz. Miller deneyi)

Urey-Miller Deneyi

bkz. Miller deneyi

Uzaydan Gelen Hayat Komedisi

bkz. Panspermia görüşünün mantıksızlığı.

V - W

Varyasyon (Variation)

Varyasyon, genetik biliminde kullanılan bir terimdir ve "çeşitlenme" demektir. Bu genetik olay, bir canlı türünün içindeki bireylerin ya da grupların birbirlerinden farklı özelliklere sahip olmasına neden olur. Örneğin yeryüzündeki insanların hepsi temelde aynı genetik bilgiye sahiptirler, ama bu genetik bilginin izin verdiği varyasyon potansiyeli sayesinde kimisi çekik gözlüdür, kimisi kızıl saçlıdır, kimisinin burnu uzun, kimisinin boyu kısadır.

Evrimciler ise, bir türün içindeki varyasyonları evrim teorisine delil olarak göstermeye çalışırlar. Oysa varyasyon evrime delil oluşturmaz, çünkü varyasyon, zaten var olan genetik bilginin farklı eşleşmelerinin ortaya çıkmasından ibarettir ve genetik bilgiye yeni bir özellik kazandırmaz.

Varyasyon her zaman genetik bilginin sınırları içinde olur. Genetik biliminde söz konusu sınıra "gen havuzu" denir. (bkz. Gen havuzu) Darwin ise, teorisini ortaya attığında varyasyonların bir sınırı olmadığını sanıyordu268 ve Türlerin Kökeni adlı kitabında da çeşitli varyasyon örneklerini teorisinin en büyük delili olarak göstermişti.

Örneğin Darwin'e göre; daha bol süt veren inek cinsleri yetiştirmek için farklı inek varyasyonlarını çiftleştiren hayvan yetiştiricileri, sonunda inekleri başka bir canlı türüne dönüştüreceklerdi. Darwin'in bu "sınırsız değişim" fikri, yaşadığı yüzyılın ilkel bilim anlayışından kaynaklanmaktaydı. 20. yüzyıl bilimi ise, canlılar üzerinde yapılan benzeri deneyler sonucunda "genetik değişmezlik" (genetik homoestatis) denilen bir ilkeyi ortaya çıkardı. (bkz. Genetik değişmezlik) Bu ilke, bir canlı türünü değiştirmek için yapılan tüm eşleştirme (farklı varyasyon oluşturma) çabalarının sonuçsuz kaldığını, canlı türleri arasında aşılmaz duvarlar olduğunu ortaya koyuyordu. Yani farklı inek varyasyonlarını çiftleştiren hayvan yetiştiricilerinin sonunda inekleri Darwin'in iddia ettiği gibi başka bir türe dönüştürmeleri, kesinlikle mümkün değildi.

Darwin Retried: An Appeal to Reason (Darwin Yeniden Sorgulandı: Akla Başvuru) adlı kitabıyla Darwinizm'in geçersizliğini ortaya koyan Norman Macbeth bu konuda şunları yazar:

Sorun canlıların gerçekten de sınırsız bir biçimde varyasyon gösterip göstermedikleridir... Türler her zaman için sabittirler. Yetiştiricilerin yetiştirdikleri değişik bitki ve hayvan cinslerinin belirli bir noktadan ileri gitmediğini, hatta hep orijinal formlarına geri döndüğünü biliriz...269

Hayvan yetiştiriciliği konusunda dünyanın en önemli uzmanlarından biri sayılan Luther Burbank bu gerçeği, "bir canlıda oluşabilecek muhtemel gelişmenin bir sınırı vardır ve bu kanun, bütün yaşayan canlıları belirlenmiş bazı sınırlar içinde sabit tutar" diyerek ifade etmektedir.270

Biyolog Edward Deevey de, varyasyonun hep belirli genetik sınırlar içinde gerçekleştiğini şöyle açıklar:

Çaprazlama çiftleştirme yöntemiyle çok önemli sonuçlara varılmıştır... Ama sonuçta buğday hala buğdaydır ve, örneğin, üzüm değildir. Domuzlar üzerinde kanat oluşturmamız da, kuşların yumurtalarını silindir şeklinde üretmeleri kadar imkansızdır. Daha güncel bir örnek, son bir yüzyıl içinde dünyadaki erkek nüfusunda görülen boy ortalaması yükselişidir. Daha iyi beslenme ve bakım koşulları sayesinde erkekler son bir yüzyıl içinde rekor sayılabilecek bir boy ortalamasına ulaşmıştır, ama bu artış giderek durma noktasına gelmiştir. Çünkü varabileceğimiz genetik sınıra dayanmış durumdayız.271

Sonuç olarak, varyasyonlar bir türün genetik sınırları içinde bazı sınırlı değişikliklere yol açarlar. Yeryüzünde değişik ırkta insanların olması veya anne-baba ve çocuklar arasındaki farklılıklar varyasyonlarla açıklanabilir. Ancak hiçbir şekilde genetik bilgiye yeni bir parçanın eklenmesi söz konusu değildir. Örneğin bir kedi türünü ne kadar kendi içinde türeterek zenginleştirmeye çalışırsanız çalışın, kediler hep kedi olarak kalacak, bunlar asla köpeklere dönüşmeyeceklerdir. Veya bir deniz memelisinin sahip olduğu üstün sonar sisteminin rekombinasyonlarla ortaya çıkması mümkün değildir. (bkz. Rekombinasyon) Varyasyon, insan ırkları arasındaki farklılıkları açıklayabilir, ama maymunların insana dönüştüğü iddiasına hiçbir dayanak sağlamaz.

Virüsün Kökeni

Bazı evrimciler, biyolojik canlılığın başlangıcının virüsler olduğunu öne sürerler:

Hayatın preselüler (hücre öncesi) aşamalarına baktığımız zaman burada da evrimi görüyoruz. Biyolojik canlıların ilk şekli, en ilk şekli, hücreler değil virüslerdir.272

Evrimciler bir yandan canlılığın kökenini açıklamak üzere virüsleri öne sürerken, bir yandan da virüslerin canlılığın temeli olamayacaklarını ifade ederler. Bazı evrimci kaynaklarda bu durumun imkansızlığından şöyle söz edilir:

Başlangıçta virüslerin çok küçük organizmalar oldukları kabul edilmişti. Daha sonra elektron mikroskobu ile yapılan ayrıntılı çalışmalarda bunların yapı olarak çok değişik oldukları ve yalnız hücre içerisinde parazit olarak yaşadıkları tespit edilmiştir.

Her ne kadar virion bir ya da pek az enzim çeşidi bulundurursa da bu enzim serisi virion oluşturmak için yeterli değildir.273 (virion, virüslerin enfeksiyon yeteneğine sahip halidir.)

Virus, yabancı bir organizmanın hücrelerinde asalak olarak ürer. Ev sahibi hücre dışında kendi metabolizmaları yoktur.

Virüslerin metabolizma ve uyarılma yetenekleri olmadığından canlılığa özgü 'bağımsızlık' özelliğine sahip değillerdir, yani 'canlı' değillerdir.

Virüs asıldığı hücrenin dışında özgür bir tanecik iken virion adını alır. Virion canlı değildir. Canlılarda kilit süreçler vardır. Bunların sadece ikisi virüslerde vardır: Replikasyon ve mutasyon. Virüsler bunları, hücre dışında özgür durumda iken yani virion olarak değil asalak durumda iken yapabilirler. Virüslerin replikasyon ve mutasyonu gerçekleştirmek için kendileri gibi organizmamsılara değil tam organizmalara ihtiyaçları vardır.274

Açıklamalardan da anlaşılacağı gibi virüsler, canlılık öncesi bir aşama sayılamazlar. Çünkü virüsler replikasyon ve mutasyon gibi iki kilit süreci ancak asalak olarak yaşadıkları tam organizmalarda gerçekleştirebilirler. Tam organizma olmadan virüsler varlıklarını sürdürememektedirler. Bu sebeple tam organizmalar için bir ön aşama oluşturmaları söz konusu olamaz. Türkiye'nin evrim konusunda otorite sayılan bilim adamlarından Prof. Ali Demirsoy virüslerin kökeni ile ilgili öne sürülen iddiaların geçersizliğinden şöyle söz etmektedir:

Eldeki birikmiş bilgiler virüslerin kökeni ve bugüne kadar gelişimi konusunda bilgi vermekten çok uzaktır. Aynı zamanda birbirinden oldukça farklı üç fiziki evrende bulunabilmesi ve hiçbir evrenin bir virüsün tümü hakkında doyurucu tanımını vermemesi yorumu daha da güçleştirmektedir, özünde aşağıda belirteceğimiz yorumlar bilimsel temellerden ziyade kurguya dayanmaktadır.

Virüslerin kökeni bir zamanlar hücreli organizmalardı. Diğer hücrelerde parazit hale geçen bu canlılar zamanla tüm organellerini yitirmiştir.

Virüslerin kökeni bir zamanlar serbest yaşayan bir ilkin (pre) hücreli idi. Daha sonra hücreli organizmaların ortaya çıkmasıyla, bu ilkin formlar onların içerisinde parazit yaşamaya başladılar.

Virüsler ne ilkin hücreli canlılardan ne de hücreli canlılardan türemiştir. Diğer organizmaların kalıtsal materyalinden kopan parçalardan meydana gelmiştir.

İlk kuram, mikrobiyologlar tarafından uzun zaman tutulmasına karşın, bugün en az olasılıkla bakılmaktadır. Çünkü her iki grup arasında o denli büyük farklar vardır ki birinin diğerine köken olduğu varsayılamamaktadır. İkinci kuram biraz daha çekici görünmesine karşın, yine yukarıda anlatılan nedenlerden dolayı kabulü olanaksız

görülmektedir. Her iki halde de organizmalar ve virüsler arasında herhangi bir geçit form bulunamamıştır. Sonuncu kuram daha akla yatkın gelmektedir.275

Yukarıdaki açıklamalardan da anlaşıldığı gibi, virüsler canlılığın başlangıcı değildir. Evrimci biyologlar dahi, virüslerin kökeni olarak canlı organizmaları göstermektedirler.

Wallace, Alfred Russel

İngiliz doğa bilimci Alfred Russel Wallace (1823-1913), doğal seleksiyon yoluyla türlerin ortaya çıkışı konusunda Charles Darwin'den bağımsız olarak geliştirdiği kuramla tanınır. 1855'de yazdığı "On the Law Which Has Regulated the Introduction of New Species" (Yeni Türlerin Ortaya Çıkışını Düzenleyen Yasa Üzerine) adlı makalesinde her türün yakından ilişkili olduğu önceki türlerin uzantısı olduğunu savundu.

Hemen hemen aynı dönemde benzer bir yaklaşım geliştiren Wallace, Darwin'le bazı noktalarda farklı görüşler ortaya koydu. Wallace ruhun varlığına inanan bir kişi olarak Allah'ın evrimle yarattığına inanıyordu ve insanın zihinsel faaliyetlerinin doğal seleksiyon ve benzeri mekanizmalarla açıklanamayacağını öne sürüyordu.276 İnsanın vücut yapısının doğal seçme sonucu oluştuğunu öne sürmekle birlikte, zihinsel gücün gelişmesinde Darwin'den farklı olarak doğal seçmenin dışında biyolojik olmayan etkenlerin rol oynadığını savundu.277

Watson, James

Ünlü Amerikalı biyolog James Watson, moleküler biyoloji alanındaki çalışmaları ile tanındı. 1955 yılında Francis Crick ile birlikte yaptıkları çalışmalar neticesinde, DNA'nın olağanüstü kompleks yapısını gün ışığına çıkardılar.

Watson ve Crick'in nükleik asitleri, yani DNA ve RNA'yı keşfi, teori için yepyeni problemler doğurdu. DNA'nın yapısını keşfettiklerinde, canlılığın önceden sanılandan çok daha kompleks olduğunu da ortaya çıkarmış oldular.

Canlılığın kökenini rastlantılarla açıklama çabasındaki evrim teorisi, hücredeki en temel moleküllerin varlığına bile tutarlı bir açıklama getirememişken, genetik bilimindeki bu ilerlemeler, evrimciler açısından daha da ciddi bir çıkmaz oluşturmuştur.

Y - Z

Yarasaların Kökeni

Memeliler sınıflaması içinde yer alan en ilginç canlılardan biri, kuşkusuz yegane uçan memeli cinsi olan yarasalardır.

Yarasaları ilginç kılan özelliklerinin başında, bu canlıların sahip olduğu kompleks "sonar" sistemi gelir. Bu sonar sistemi sayesinde yarasalar, zifiri karanlıkta hiçbir şey görmeden son derece kıvrak ve kusursuz manevralarla uçarlar. Karanlık bir odanın zeminindeki küçücük bir tırtılı bile algılar ve avlarlar.

Bu sonar, hayvanın sürekli olarak yüksek frekanslı sesler yayması, bu seslerin yankılarını analiz etmesi ve sonucunda etrafının detaylı bir analizini yapmasıyla çalışmaktadır. Hem de canlı bu işi olağanüstü bir süratle, havada uçtuğu saniyeler boyunca kesintisiz ve kusursuz biçimde başarmaktadır.

Yarasaların sonar sistemi üzerinde yapılan araştırmalar, daha da şaşırtıcı sonuçlar ortaya koymuştur. Hayvanın algılayabildiği frekans aralığı çok dardır, yani ancak belli frekanstaki sesleri algılayabilir. Ancak işte bu noktada çok önemli bir sorun ortaya çıkmaktadır. "Doppler etkisi" denen fizik kuralına göre, hareket halindeki bir cisme çarpan sesin frekansı değişir. Bu yüzden, yarasa kendisinden uzaklaşmakta olan bir sineğe doğru ses dalgalarını yaydığında, dönen ses dalgaları yarasanın duyamayacağı bir aralığa düşecektir. Bu nedenle yarasanın hareketli cisimleri algılamada büyük zorluklar yaşaması gerekir.

Ama böyle olmaz ve yarasa her türlü cismi kusursuz bir şekilde algılamaya devam eder. Çünkü yarasa, Doppler etkisini biliyormuşçasına, hareketli cisimlere doğru yolladığı ses dalgalarını değiştirir. Örneğin kendisinden uzaklaşan sineğe en yüksek frekanslı ses dalgasını yollar ki, ses geri döndüğünde duyamayacağı kadar düşük bir frekansa inmesin.

Bu sistemin işleyişi ise şöyledir: Yarasanın beyninde, sonar sistemini denetleyen iki farklı tipte nöron (sinir hücresi) bulunmaktadır; bunlardan biri yansıyan ultrasonu algılar, diğeri bazı kaslara komut vererek yarasanın çığlığını oluşturur. Bu iki nöron beyinde eş güdümlü çalışır; öyle ki yankının frekansı değişince, birinci nöron bunu algılar ve ikinci nöronu baskılayarak veya uyararak çığlığın frekansının yankının frekansına uymasını sağlar. Sonuçta yarasanın çığlığı ortamın durumuna göre frekans değiştirir ve en verimli şekilde kullanılır.

Tüm bu sistemin evrim teorisinin "rastgele mutasyonlarla kademeli evrim" açıklamasına indirdiği darbeyi görmemek mümkün değildir.

Yarasadaki sonar sistemi son derece kompleks bir yapıdır ve asla rastgele mutasyonlarla açıklanamaz. Sistemin çalışabilmesi için, tüm ayrıntılarıyla kusursuz olarak var olması zorunludur. Yarasa hem yüksek frekanslarda ses yayacak yapıya, hem bu sesleri algılayıp analiz edecek organlara, hem de hareket değişikliklerine göre frekans ayarlaması yapan sisteme sahip olmalıdır ki sahip olduğu sonar işe yarasın. Elbette ki tüm bunlar rastlantılarla açıklanamaz ve yarasanın kusursuz bir biçimde yaratıldığını gösterir.

Nitekim fosil kayıtları da, yarasanın yeryüzünde aniden ve bugünkü kompleks yapısıyla ortaya çıktığını göstermektedir. Evrimci paleontologlar John Hill ve James Smith, bu gerçeği "itiraf" niteliğinde şöyle açıklarlar:

Yarasaların fosil kayıtları, erken Eosen devrine kadar uzanır... ve beş ayrı kıtada birden tespit edilmiştir. Tüm fosil yarasalar, hatta en eskileri bile, son derece gelişmiş yarasalardır ve dolayısıyla karada yaşayan atalarından nasıl bir ara geçişle geldikleri konusunda hiçbir ışık tutmazlar.278

Evrimci paleontolog L. R. Godfrey ise aynı konuda şöyle yazmaktadır:

Erken Tertiryen devrine ait çok sayıda iyi korunmuş yarasa fosili vardır, örneğin Icaronycteris gibi. Ama Icaronycteris bizlere yarasalarda uçuşun evrimleşmesi hakkında hiçbir şey söylememektedir, çünkü bu zaten kusursuz bir biçimde uçan bir yarasadır.279

Ne yarasaların kompleks vücut sistemlerinin evrimle ortaya çıkması mümkündür, ne de fosil kayıtları böyle bir evrim yaşandığını göstermektedir. Aksine, yeryüzünde ilk kez ortaya çıkan yarasalar ile bugün yaşayan örnekleri aynıdır. Yarasalar, hep yarasa olarak var olmuştur.

Yaratılış Gerçeğini Savunma

Hayatın kökeni, yani Dünya üzerindeki ilk canlıların nasıl oluştuğu sorusu, 150 yıldır materyalizmin en büyük açmazlarından biri olmuştur. Çünkü en basit canlı olarak kabul edilen hücre, insanoğlunun ürettiği hiçbir teknoloji ile kıyaslanamayacak bir kompleksliğe sahiptir. Olasılık hesapları, değil hücrenin, hücrenin en temel yapıtaşı olan proteinlerin bile rastlantısal olarak ortaya çıkamayacaklarını ispatlamaktadır. Bu ise elbette yaratılışın ispatıdır.

Bu konuda başvurulabilecek çalışmalardan biri, New York Üniversitesi kimya profesörü ve DNA uzmanı Robert Shapiro'nun yaptığı bir hesaptır. Bir evrimci olan Shapiro, sadece basit bir bakteride bulunan 2.000 çeşit proteinin rastlantısal olarak meydana gelme ihtimalini hesaplamıştır. (İnsan vücudunda ise yaklaşık 30.000 çeşit protein vardır.) Elde edilen sonuç, 1040.000'de 1 ihtimaldir.280 (Bu

sayı, 1 rakamının yanına 40 bin tane sıfır gelmesiyle oluşan ve evrende karşılığı bulunmayan bir sayıdır.)

Bu rakamın bize gösterdiği gerçek şudur: Canlılığı rastlantılarla açıklamaya çalışan materyalizm ve onun doğa bilimlerindeki karşılığı olarak sunulan Darwinizm, geçersizdir. Cardiff Üniversitesi'nden, Uygulamalı Matematik ve Astronomi Profesörü Chandra Wickramasinghe, Shapiro'nun hesapları üzerine şöyle demiştir:

Bu rakam (1040.000) Darwin'i ve tüm evrim teorisini gömmeye yeterlidir. Bu gezegenin ya da bir başkasının üzerinde hiçbir zaman (hayatın doğabileceği) bir ilkel çorba olmamıştır ve yaşamın başlangıcı rastlantısal olarak gerçekleşemeyeceğine göre, amaçlı bir aklın ürünü olmalıdır.281

Ünlü astronom Sir Fred Hoyle ise, aynı konuda şu yorumu yapmıştır:

Aslında, yaşamın akıl sahibi bir varlık tarafından meydana getirildiği o kadar açıktır ki, insan bu açık gerçeğin neden yaygın olarak kabul edilmediğini merak etmektedir. Bunun (kabul edilmemesinin) nedeni, bilimsel değil, psikolojiktir.282

Hem Hoyle hem de Wickramasinghe, materyalizmi benimseyerek bilimle uğraşmış insanlardır. Ama karşılarına çıkan gerçek, hayatın yaratılmış olduğudur ve onlar da bu gerçeği kabul etmek durumunda kalmışlardır. Bugün bilim dünyasındaki daha pek çok biyolog ya da biyokimyacı, yaşamın rastlantılarla doğduğu hikayesini terk etmiş durumdadır.

Yaratılış, hiçbir bilimsel bulgu ile çelişmeyen bir gerçektir. Aksine tüm bilimsel bulgular, hep yaratılışı destekler niteliktedir. Örneğin, Big Bang teorisi, evrenin bir başlangıcı olduğunu ispatlar. Bu ise yaratılış gerçeğini teyid ederken, materyalizmi yalanlar. Canlı türleri fosil kayıtlarında hiçbir evrimsel ataya dair iz olmadan, aniden ve bugünkü halleriyle belirmektedir ve evrimcilerin olduğunu varsaydıkları ara geçiş formlarına ait bir tek fosil dahi bulunmamaktadır. Bu ise evrim teorisini yalanlarken yaratılış gerçeğini ispatlamaktadır. Canlılığın son derece kompleks yapısı ise, tesadüflerin bir ürünü olamayacağını, canlılığın oluşumu için mutlaka akıl, bilinç, bilgi ve yetenek gerektiğini açıkça ortaya çıkartmıştır. Tüm bunlar evrim teorisini geçersiz kılarken, Allah'ın varlığının delillerini de ortaya koymaktadır. Fakat evrim teorisini savunanlar bilimsel bulguları gözardı etmekte ve böylece evrim teorisi adında bir dogma oluşturmaktadırlar.

Yaşam Mücadelesi Dehşeti
(Life Struggle)

Doğal seleksiyon teorisinin en temel varsayımı, doğada kıyasıya bir yaşam mücadelesi olduğu ve her canlının sadece kendini düşündüğüdür.

Darwin, bu fikri ortaya atarken İngiliz klasik iktisatçısı Thomas Robert Malthus'un teorilerinden etkilenmişti. Malthus, yiyecek kaynaklarının aritmetik dizi ile artarken insanların geometrik dizi ile çoğaldıklarını anlatmış ve bu yüzden insanların kaçınılmaz olarak kıyasıya bir yaşam mücadelesi sürdürdüklerini öne sürmüştü. Darwin ise bu kıyasıya yaşam mücadelesi kavramını doğaya uyarlamış ve "doğal seleksiyon"un bu mücadelenin bir sonucu olduğunu iddia etmişti.

Oysa daha sonra yapılan araştırmalar, doğada Darwin'in varsaydığı gibi mutlak bir yaşam mücadelesi olmadığını gösterdi. İngiliz zoolog Wynee-Edwards'ın hayvan toplulukları üzerinde 1960 ve 70'lerde yaptığı uzun çalışmalar, canlı topluluklarının çok ilginç bir biçimde nüfuslarını dengelediklerini ve yiyecek için rekabeti engellediklerini ortaya koydu.

Hayvan toplulukları çoğunlukla nüfuslarını ellerindeki yiyecek kaynaklarına göre düzenliyorlardı. Nüfus, açlık ve salgın hastalıklar gibi "zayıfları eleyen" faktörlerle değil, asıl olarak hayvanlarda yer alan içgüdüsel denetim mekanizmaları ile kontrol ediliyordu. Yani hayvanlar, nüfuslarını Darwin'in varsaydığı kıyasıya rekabet yoluyla değil, kendi üremelerini sınırlayarak kontrol ediyorlardı.283

Bitkiler bile Darwin'in öne sürdüğü "rekabet yoluyla seleksiyon" örnekleri değil, nüfus kontrolü örnekleri veriyordu. Botanikçi Bradshaw'un yaptığı gözlemler, bitkilerin çoğalırken üzerinde büyüdükleri alanın "yoğunluğu"na göre davrandıklarını, alandaki bitki yoğunluğu arttığında üremeyi azalttıklarını ispatladı.284

Öte yandan karıncalar, balarıları gibi topluluklarda rastlanan fedakarlık örnekleri, Darwinist yaşam mücadelesi kavramının tam tersi bir model oluşturmaktadır. (bkz. Fedakarlık)

Son yıllardaki bazı araştırmalar, fedakarlık davranışının bakterilerde bile var olduğunu ortaya çıkarmıştır. Bir beyne ya da sinir sistemine sahip olmayan, dolayısıyla düşünme yetenekleri bulunmayan bu canlılar, bir virüs tarafından işgal edildiklerinde, diğer bakterileri korumak için intihar etmektedirler.285

Bu örnekler, doğal seleksiyonun temel varsayımı olan "mutlak yaşam mücadelesi" kavramını geçersiz kılmaktadır. (bkz. Malthus, Thomas; Sosyal Darwinizm)

Zinjanthropus

Evrimciler, evrimi bir dogma olarak savunmada o denli ileri gitmektedirler ki, teorilerine sözde delil gösterebilmek için aynı kafatasına birbirinden çok farklı yüzler yakıştırabilmektedirler. Australopithecus robustus (Zinjanthropus) adlı fosil için çizilen birbirinden tamamen farklı üç ayrı rekonstrüksiyon, bu tutumlarının ünlü bir örneğidir. (bkz. Australopithecus)

Dediler ki: "Sen yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten sen, her şeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın."

(Bakara Suresi, 32)

Notlar

1. Gordon Rattray Taylor, The Great Evolution Mystery, Abacus, Sphere Books, London, 1984, ss. 36, 41-42.
2. Mark Czarnecki, "The Revival of the Creationist Crusade", MacLean's, January 19, 1981, s. 56.
3. Richard Monastersky, "Mysteries of the Orient", Discover, April 1993, s. 40.
4. Richard Dawkins, The Blind Watchmaker, W. W. Norton, London, 1986, s. 229.
5. Douglas J. Futuyma, Science on Trial, Pantheon Books, New York, 1983, s.197.
6. Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 302.
7. Stefan Bengston, Nature, vol. 345, 1990, s. 765.
8. Bryan Patterson, Anna K. Behrensmeyer, William D. Sill, "Geology and Fauna of a New Pliocene Locality in Northwestern Kenya," Nature, vol. 226, June 6, 1970, ss. 918-921.
9. Bryan Patterson, W. W. Howells, "Hominid Humeral Fragment from Early Pleistocene of Northwestern Kenya", Science, vol. 156, April 7, 1967, s. 65.
10. Henry M. McHenry, "Fossils and the Mosaic Nature of Human Evolution", Science, vol. 190, October 31, 1975, s. 428.
11. Engin Korur, "Gözlerin ve Kanatların Sırrı", Bilim ve Teknik, sayı 203, Ekim 1984, s. 25.
12. Ilya Prigogine, Isabelle Stengers, Order Out of Chaos, Bantam Books, New York, 1984, s.129.
13. Ilya Prigogine, Isabelle Stengers, Order Out of Chaos, Bantam Books, New York, 1984, s.175.
14. Encyclopedia Britannica, "Turtle- Origin and Evolution", vol. 26, 1992, ss. 704-705.
15. Robert Carroll, Vertebrate Paleontology and Evolution, s. 207
16. W. Dort, Antarctic Journal of the US, 1971, s. 210.
17. M. S. Kieth, G. M. Anderson, "Radiocarbon Dating: Fictitious Results with Mollusk Shells", Science, August 16, 1963, s. 634.
18. G. W. Barendsen, E. S. Deevey, L. J. Gralenski, "Yale Natural Radiocarbon Measurements", Science, vol. 126, s. 911, örnek Y-159, Y-159-1 ve Y-159-2.
19. H. R. Crane, "University of Michigan Radiocarbon Dates I", Science, vol. 124, s. 666, örnek M-19.
20. Charles Reed, "Animal Domestication in the Prehistoric Near East", Science, vol. 130, s. 1630.

21. Michael Denton, Nature's Destiny, The Free Press, 1998, s.106.
22. http://www.lewrockwell.com/orig/sardi3.html
23. Daniel E. Lieberman, "Another face in our family tree", Nature, March 22, 2001; http://www.netcevap.org/aksam010322.html.
24. http://news.bbc.co.uk/hi/english/sci/tech/newsid_1234000/1234006.stm
25. http://news.bbc.co.uk/hi/english/sci/tech/newsid_1234000/1234006.stm
26. Jeffrey Bada, "Life's Crucible", Earth, February 1998, s. 40.
27. Klaus Dose, "The Origin of Life: More Questions Than Answers", Interdisciplinary Science Reviews, vol. 13, no. 4, 1988, s. 348.
28. Mahlon B. Hoagland, Hayatın Kökleri, Tübitak, Ankara, 1998, ss. 39-40.
29. Mahlon B. Hoagland, Hayatın Kökleri, Tübitak, Ankara, 1998, s. 40.
30. J. E. Cronin, N. T. Boaz, C. B. Stringer, Y. Rak, "Tempo and Mode in Hominid Evolution", Nature, vol. 292, 1981, ss. 113-122.
31. C. L. Brace, H. Nelson, N. Korn, M. L. Brace, Atlas of Human Evolution, 2nd edition, Rinehart and Winston, New York, 1979.
32. B. A. Wood, "Koobi Fora Research Project", Hominid Cranial Remains, vol. 4, Clarendon Press, Oxford, 1991.
33. Tim Bromage, New Scientist, vol. 133, 1992, ss. 38-41.
34. R. G. Klein, The Human Career: Human Biological and Cultural Origins, University of Chicago Press, Chicago, 1989.
35. A. I. Oparin, Origin of Life; Canlılar ve Evrim, BAV, 1987, s. 36
36. M. Yılmaz Öner, Canlıların Diyalektiği ve Yeni Evrim Teorisi, s.165
37. David Jorafsky, Soviet Marxism and Natural Science, 1961, s. 4
38. Özer Bulut, Davut Sağdıç, Elim Korkmaz, Biyoloji Lise 3, MEB Basımevi, İstanbul, 2000, s. 135.
39. Musa Özet, Osman Arpacı, Ali Uslu, Biyoloji 1, Sürat Yayınları, 1998, İstanbul, s. 138.
40. http://www.apologetics.org/articles/founder2.html; Richard Dawkins, The Blind Watchmaker, Longman, England, 1986, s. 1.
41. http://www.apologetics.org/articles/founder2.html
42. Richard Dawkins, The Blind Watchmaker, W.W. Norton, London, 1986, s.159.
43. The Merck Manual of Medical Information, Home edition, The Merck Publishing Group, New Jersey, Rahway, 1997.
44. H. Enoch, Creation and Evolution, New York, 1966, ss. 18-19.
45. Edward S., Jr. 1967, The Reply: Letter from Birnam Wood, Yale Review, 61:631-640
46. Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", New Scientist, February 1, 1997, s. 28.

47. Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", New Scientist, February 1, 1997, s. 28.
48. Duane T. Gish, Dinosaurs by Design, Master Books, AR, 1996, ss. 65-66.
49. Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, Burnett Books Limited, London, 1985, ss. 210-211
50. Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, Burnett Books Limited, London, 1985, ss. 211-212.
51. Ruben, J. A., T. D. Jones, N. R. Geist, and W. J. Hillenius, "Lung Structure And Ventilation in Theropod Dinosaurs and Early Birds", Science, vol. 278, s. 1267.
52. Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press, New York, 1998, s. 361.
53. Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press, New York, 1998, ss. 361-362.
54. Douglas Palmer, "Learning to Fly" (Review of The Origin of and Evolution of Birds by Alan Feduccia, Yale University Press, 1996), New Scientist, vol. 153, March 1997, s. 44.
55. Ernst Mayr, Systematics and The Origin Of Species, Dove, New York, 1964, s. 296.
56. Norman Macbeth, Darwin Retried: An Appeal to Reason, Harvard Common Press, 1971, s. 131.
57. Erik Trinkaus, "Hard Times Among the Neanderthals", Natural History, vol. 87, December 1978, s.10; R. L. Holloway, "The Neanderthal Brain: What Was Primitive", American Journal of Physical Anthropology Supplement, vol. 12, 1991, s. 94.
58. The AAAS Science News Service,"Neandertals Lived Harmoniously", 3 April 1997.
59. Ralph Solecki, Shanidar: The First Flower People, Knopf, New York, 1971, s. 196; Paul G. Bahn and Jean Vertut, Images in the Ice, Windward, Leichester, 1988, s. 72.
60. D. Johanson, B. Edgar, From Lucy to Language, ss. 99, 107.
61. S. L. Kuhn, 'Subsistence, Technology, and Adaptive Variation in Middle Paleolithic Italy, American Anthropologist, vol. 94, no. 2, 1992, ss. 309-310.
62. Roger Lewin, Modern İnsanın Kökeni, Tübitak Popüler Bilim Kitapları, Ankara, 1997, s.169.
63. D. C. Johanson, M. A. Edey, Lucy: The Beginnings of Humankind, Simon & Schuster, New York, 1981, s.250.
64. Science News, vol. 115, 1979, ss. 196-197.
65. Gordon Rattray Taylor, The Great Evolution Mystery, Abacus, London, 1984, ss. 36-41.

66. Richard Dickerson, "Chemical Evolution", Scientific American, vol. 239, no. 3, 1978, s. 74.
67. Richard Leakey, "Modern & Tall", National Geographic, November 1985, s. 629
68. Richard Leakey, The Making of Mankind, Sphere Books, London, 1981, s.62
69. Richard Lewontin, The Demon-Haunted World, The New York Review of Books, January 9, 1997, s. 28
70. "Old Bird", Discover, March 21, 1997
71. "Old Bird", Discover, March 21, 1997
72. http://www.ucmp.berkeley.edu/history/linnaeus.html
73. Isabelle Bourdial, "Adieu Lucy", Science et Vie, Mayıs 1999, no. 980, ss.52-62.
74. R. Lewin, "Evolutionary Theory Under Fire", Science, vol. 210, November 21, 1980, s. 883.
75. R. A. Fisher, The Genetical Theory of Natural Selection, Oxford Univesity Press, Oxford, 1930.
76. Ernst Mayr, Populations, Species, and Evolution, Belknap Press, Cambridge, 1970, s. 235.
77. Lane Lester, Raymond Bohlin, The Natural Limits to Biological Change, Probe Books, Dallas, 1989, ss. 141-142.
78. http://www.trufax.org/avoid/nazi.html; Theodore D. Hall, Ph. D., "The Scientific Background of the Nazi 'Race Purification' Program", Leading Edge International Research Group.
79. David Jorafsky, Soviet Marxism, Natural Science, s. 12.
80. Conway Zirkle, Evolution, Marxian Biology, and the Social Scene, University of Pennsylvania Press, Philadelphia, 1959, ss. 85-87
81. Conway Zirkle, Evolution, Marxian Biology and the Social Scene, University of Pennsylvania Press, Philadelphia, 1959, ss. 85-86.
82. Tom Bethell, "Burning Darwin to Save Marx", Harper's Magazine, December 1978, ss. 31-38.
83. Karl Marx, Biyografi, Öncü Yayınevi, s. 368
84. Richard Lewontin, The Demon-Haunted World, The New York Review of Books, January 9, 1997, s. 28
85. Robert Shapiro, Origins: A Sceptic's Guide to the Creation of Life on Earth, Summit Books, New York, 1986, s. 207
86. Hubert Yockey, "Self-Organization, Origin of Life Scenarios and Information Theory", Journal of Theoretical Biology, vol. 91, 1981, ss. 27-28
87. Hubert Journal of Molecular Evolution, vol. 26, ss. 99-121
88. Sarich et al., Cladistics, vol: 5, 1989, ss. 3-32
89. New Scientist, May 15, 1999, s. 27
90. Hürriyet, 24 Şubat 2000

91. New Scientist, vol. 103, August 16, 1984, s. 19
92. Ernst Mayr, Populations, Species, and Evolution, Belknap Press, Cambridge, 1970, s. 235
93. Ernst Mayr, Systematics and The Origin Of Species, Dove, New York, 1964, s. 296.
94. Roger Lewin, "Bones of Mammals, Ancestors Fleshed Out", Science, vol. 212, June 26, 1981, s. 1492.
95. George Gaylord Simpson, Life Before Man, Time-Life Books, New York, 1972, s. 42.
96. Eric Lombard, "Review of Evolutionary Principles of the Mammalian Middle Ear, Gerald Fleischer", Evolution, vol. 33, December 1979, s. 1230.
97. B. E. Bishop, "Mendel's Opposition to Evolution and to Darwin," Journal of Heredity, vol. 87, 1996, ss. 205-213; L. A. Callender, "Gregor Mendel: An Opponent of Descent with Modification," History of Science, vol. 26, 1988, ss. 41-75.
98. www.evrimaldatmacasi.com/bilimarastirmavakfi.html.
99. Science News, June 17, 1999, s. 43.
100. Gordon R. Taylor, The Great Evolution Mystery, Harper & Row, New York, 1983, s. 48.
101. Michael Pitman, Adam and Evolution, River Publishing, London, 1984, s. 70.
102. Scott Gilbert, John Opitz, and Rudolf Raff, "Resynthesizing Evolutionary and Developmental Biology", Developmental Biology, vol. 173, article no. 0032, 1996, s. 361.
103. Richard B. Bliss & Gary E. Parker, Origin of Life, California, 1979, s. 14.
104. Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7
105. J. P. Ferris, C. T. Chen, "Photochemistry of Methane, Nitrogen, and Water Mixture As a Model for the Atmosphere of the Primitive Earth", Journal of American Chemical Society, vol. 97:11, 1975, s. 2964.
106. "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, vol. 63, November 1982, ss. 1328-1330.
107. Richard B. Bliss & Gary E. Parker, Origin of Life, California, 1979, s. 25.
108. W. R. Bird, The Origin of Species Revisited, Thomas Nelson Co., Nashville, 1991, s. 325.
109. Henry Gee, "Statistical Cloud over African Eden", Nature, vol. 355, February 13, 1992, s. 583.
110. Marcia Barinaga, "'African Eve' Backers Beat a Retreat", Science, 255, February 7, 1992, s. 687

111. S. Blair Hedges, Sudhir Kumar, Koichiro Tamura, and Mark Stoneking, "Human Origins and Analysis of Mitochondrial DNA Sequences," Science, 255 (7 February 1992): 737-739
112. Barinaga, "Choosing a Human Family Tree," Science, 255 (7 February 1992): 687
113. Prof. Dr. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Meteksan Yayınları, Ankara, 1995, s. 599; Prof. Dr. Ali Demirsoy, Yaşamın Temel Kuralları, Genel Biyoloji/Genel Zooloji, cilt-I, kısım-I, Ankara, 1993, s. 399.
114. Özer Bulut, Davut Sağdıç, Selim Korkmaz, Biyoloji Lise 3, MEB Basımevi, İstanbul, 2000, s.136.
115. Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, Burnett Books, London, 1985, ss. 290-291.
116. Theodosius Dobzhansky, Genetics of the Evolutionary Process, Columbia University Press, New York & London, 1970, ss.17-18.
117. Pierre Paul Grassé, Evolution of Living Organisms, Academic Press, New York, 1977, s. 194.
118. Christian Schwabe, "On the Validity of Molecular Evolution", Trends in Biochemical Sciences, vol. 11, July 1986, s. 280.
119. Christian Schwabe, "Theoretical Limitations of Molecular Phylogenetics and the Evolution of Relaxins", Comparative Biochemical Physiology, vol. 107B, 1974, ss. 171-172.
120. Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, Burnett Books, London, 1985, ss. 290-291.
121. Musa Özet, Osman Arpacı, Ali Uslu, Biyoloji 1, Sürat Yayınları, 1998, İstanbul, s. 10.
122. Prof. Dr. Eşref Deniz, Tıbbi Biyoloji, 4. baskı, Ankara, 1992, s. 6.
123. http://www.evrimaldatmacasi.com/bilimarastirmavakfi.html
124. S. J. Gould & N. Eldredge, Paleobiology, vol. 3, 1977, s. 147.
125. Pierre-Paul Grassé, Evolution of Living Organisms, Academic Press, New York, 1977, s. 97.
126. B. G. Ranganathan, Origins?, The Banner Of Truth Trust, Pennsylvania, 1988
127. Warren Weaver, "Genetic Effects of Atomic Radiation", Science, vol. 123, June 29, 1956, s. 1159.
128. David A. Demick, "The Blind Gunman", Impact, no. 308, February 1999.
129. Erik Trinkaus, "Hard Times Among the Neanderthals", Natural History, vol. 87, December 1978, s.10; R. L. Holloway, "The Neanderthal Brain: What Was Primitive", American Journal of Physical Anthropology Supplement, vol. 12, 1991, s. 94.
130. W. K. Gregory, "Hesperopithecus Apparently Not An Ape Nor A Man", Science, vol. 66, December 1927, s.579.

131. Julian Huxley & Jacob Bronowski, Growth of Ideas, Prentice Hall, Inc. Englewood Cliff, 1986, s. 99.
132. Douglas Palmer, The Atlas of the Prehistoric World, Dicovery Channel, Marshall Publishing, London, 1999, s.66.
133. Mustafa Kuru, Omurgalı Hayvanlar, Gazi Üniversitesi Yayınları, Ankara, 1996, s. 21.
134. Mustafa Kuru, Omurgalı Hayvanlar, Gazi Üniversitesi Yayınları, Ankara, 1996, s. 27.
135. Douglas Palmer, The Atlas of the Prehistoric World, Dicovery Channel, Marshall Publishing, London, 1999, s.64.
136. Gerald T. Todd, "Evolution of the Lung and the Origin of Bony Fishes: A Casual Relationship", American Zoologist, vol. 26, no. 4, 1980, s. 757.
137. Alexander I. Oparin, Origin of Life, 1936, New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s. 196.
138. Pierre Paul Grassé, Evolution of Living Organisms, Academic Press, New York, 1977, ss. 97, 98.
139. Pierre Paul Grassé, Evolution of Living Organisms, Academic Press, New York, 1977, s. 88.
140. Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", Scientific American, vol. 271, October 1994, s. 78.
141. Donald Johanson, "Comment J'ai Trouvé le Passage du Singe a L'homme: Du Nouveau Sur Les Ancetres De L'Homme", Cahier Sciences du Figaro-Magazine, 1983, s. 110.
142. J. D. Kingston, B. D. Marino, A. Hill, "Isotopic Evidence for Neogene Hominid Paleoenvironments in the Kenya Rift Valley", Science, vol. 264, 1994, ss. 955-959.
143. Uluğ Nutku, Felsefe Arşivi, Edebiyat Fakültesi, vol. 24, 1984, s. 86; Hermann Klaatsch, Der Werdegang der Menscheit und die Entstehung der Kultur, Deutsches Verlagshaus, Berlin, 1920, s. 93.
144. http://mail.ncku.edu.tw/~y1357/course/Darwinism.html
145. http://www.netcevap.org/bilimteknik0102.html
146. Philips Verner Bradford, Harvey Blume, Ota Benga: The Pygmy in The Zoo, Delta Books, New York, 1992.
147. Philips Verner Bradford, Harvey Blume, Oto Benga: The Pygmy in the Zoo, Canada, October 1993, s. 269.
148. Philips Verner Bradford, Harvey Blume, Oto Benga: The Pygmy in the Zoo, Canada, October 1993, s. 267.
149. Philips Verner Bradford, Harvey Blume, Oto Benga: The Pygmy in the Zoo, Canada, October 1993, s. 266.
150. A. E. R., New York, 12 Eylül.
151. Özer Bulut, Davut Sağdıç, Selim Korkmaz, Biyoloji Lise 3, MEB Basımevi, İstanbul, 2000, s. 183.

152. K. Ludmerer, Eugenics, In: Encyclopedia of Bioethics, edited by Mark Lappe, The Free Press, New York, 1978, s. 457; www.trueorigin.org/holocaust.htm.
153. http://www.trufax.org/avoid/nazi.html; Theodore D. Hall, Ph. D., Scientific Background of Nazi 'Race Purification' Program", Leading Edge International Research Group.
154. Adolf Hitler, Mein Kampf, Verlag Franz Eher Nachfolger, München, 1993, ss. 44, 447-448; A. E. Wilder Smith, Man's Origin, Man's Destiny, The Word For Today Publishing 1993, ss.163, 164.
155. Henry Morris, The Long War Against God, s. 78; Francis Schaeffer, How Shall We Then Live?, New Jersey, Revell Books, Old Tappan, 1976, s. 151.
156. Jeffrey S. Wicken, "The Generation of Complexity in Evolution: A Thermodynamic and Information-Theoretical Discussion", Journal of Theoretical Biology, vol. 77, April 1979, s. 349.
157. C. B. Thaxton, W. L. Bradley & R. L. Olsen, The Mystery of Life's Origin: Reassessing Current Theories, 4th edition, Dallas, 1992, s. 151.
158. C. B. Thaxton, W. L. Bradley & R. L. Olsen, The Mystery of Life's Origin: Reassessing Current Theories, Philosophical Library, Texas, 1992, s.120.
159. Fred Hoyle, The Intelligent Universe, Michael Joseph, London, 1983, ss. 20-21.
160. Andrew Scott, "Update on Genesis", New Scientist, vol. 106, May 2, 1985, s. 30.
161. Robert Shapiro, Origins: A Sceptics Guide to the Creation of Life on Earth, Summit Books, New York, 1986, s. 207.
162. Prof. Dr. Eşref Deniz, Tıbbi Biyoloji, 4. baskı, Ankara, 1992, s. 354.
163. Science, July 17, 1981, s. 289.
164. N. Eldredge, and I. Tattersall, The Myths of Human Evolution, Columbia University Press, 1982, ss. 45-46.
165. S. M. Stanley, The New Evolutionary Timetable: Fossils, Genes, and the Origin of Species, Basic Books, Inc., Publishers, NewYork, 1981, s. 71.
166. G. A. Clark, C. M. Willermet, Conceptual Issues in Modern Human Origins Research, New York, Aldine de Gruyter, 1997, s. 76.
167. Niles Eldredge, Ian Tattersall, The Myths of Human Evolution, ss. 126-127.
168. Henry Gee, In Search of Deep Time, The Free Press, New York, 1999, ss. 116-117.
169. Paul S. Taylor, Origins Answer Book, 5. baskı, 1995, s. 35.
170. http://www.athro.com/evo/pthumb.html; Paul J. Morris, and Susan F. Morris "The Panda's Thumb", Jan 2000.

171. http://www.users.bigpond.com/rdoolan/panda.html; "The Panda's Thumb... No Evidence For Evolution".
172. Endo, H., Yamagiwa, D., Hayashi, Y. H., Koie, H., Yamaya, Y., and Kimura, J., Nature, vol. 397, 1999, ss. 309-310.
173. http://www.cithep.caltech.edu/~metzler/talks/Imprinting/early.html; "Early Theories of Inheritance".
174. Özer Bulut, Davut Sağdıç, Selim Korkmaz, Biyoloji Lise 3, MEB Basımevi, İstanbul, 2000, s.182.
175. Musa Özet, Osman Arpacı, Ali Uslu, Biyoloji 3, Sürat Yayınları, Ağustos 1999, s. 254.
176. Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, W.H. Freeman and Company, San Francisco, 1972, s. 4.
177. Gish, D. T., Evolution: The Fossils Say "No", Creation-Life Publishers, San Diego, 1979.
178. M. Boule and H. M. Wollais, Fossil Men, The Dreyden Press, New York, 1957, ss. 118-123.
179. M. Boule, L'anthropologie, 1937, s. 21.
180. M. D. Leakey, Olduvai Gerge, vol. 3, Cambridge University Press, Cambridge, 1971, ss. 24, 272.
181. Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids, Eerdmans, 1980, s. 59.
182. Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's Folly", New Scientist, April 5, 1979, s. 44.
183. Kenneth Oakley, William Le Gros Clark & J. S, "Piltdown", Meydan Larousse, cilt 10, s. 133.
184. Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's Folly", New Scientist, April 5, 1979, s. 44.
185. Mahlon B. Hoagland, Hayatın Kökleri, Tübitak, Ankara, 1998, ss.78-79.
186. Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, Burnett Books Ltd., London, 1985, ss. 109-110.
187. Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, Burnett Books Ltd., London, 1985, s. 145.
188. Prof. Dr. Ali Demirsoy, Yaşamın Temel Kuralları, Genel Biyoloji/Genel Zooloji, cilt-I, kısım-I, Ankara, 1993, s. 530.
189. Prof. Dr. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Meteksan Yayınları, Ankara, 1995, s. 61.
190. W. R. Bird, The Origin of Species Revisited, Thomas Nelson Co., Nashville, 1991, s. 304.
191. W. R. Bird, The Origin of Species Revisited, Nashville: Thomas Nelson Co., Nashville, 1991, s. 305.

192. J. D. Thomas, Evolution and Faith, Abilene, TX, ACU Press, 1988, ss. 81-82.
193. "Paleontology: Fossil Revisionism", Science, October 1986, s. 85; Scientific American, September 1986, s. 70.
194. Reinhard Junker, Siefried Scherer, Enstehung und Geschichte der Lebewesen, Wegel Biologie, Brühlsche Universitatsdruckerei, Giessen, 1986, s.175.
195. Roger Lewin, Bones of Contention, The University of Chicago Press, 2nd edition, Chicago & London, 1997, s. 86. NOT: Önce yazdığımız kaynakta böyle bir alıntı olmadığı için değiştirdim.
196. Prof. Dr. Yalçın Şahin, Genel Biyoloji, Bilim Teknik Yayınevi, Eskişehir, 1995, s. 349.
197. David R. Pilbeam, "Rearranging Our Family Tree", Human Nature, June 1978, s. 45.
198. Earnest A. Hooton, Up From The Ape,McMillan, New York, 1931, s. 332.
199. Jacques Monod, Chance and Necessity, New York, 1971, s. 143.
200. John Horgan, "In the Beginning", Scientific American, vol. 264, February 1991, s. 119.
201. G. F. Joyce, L. E. Orgel, "Prospects for Understanding the Origin of the RNA World", In the RNA World, Cold Spring Harbor Laboratory Press, New York, 1993, s. 13.
202. Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on the Earth", Scientific American, October 1994, vol. 271, s. 78.
203. http://fig.cox.miami.edu/Faculty/Tom/bil160sp98/21_dinos.html
204. Roger Lewin, Bones of Contention, The University of Chicago Press, 2nd edition, Chicago & London, 1997, s. 86
205. Robert Shapiro, Origins: A Sceptics Guide to the Creation of Life on Earth, Summit Books, New York, 1986, s. 207.
206. Stephen M. Stanley, Macroevolution: Pattern and Process, W. H. Freeman and Co., San Francisco, 1979, ss. 35, 159.
207. http://www.revelationwebsite.co.uk/index1/menton/b8.htm; Dr. David N. Menton, Ph. D., "The Hopeful Monsters of Evolution", Missouri Association for Creation, Inc., 1997.
208. Stephen M. Stanley, Macroevolution: Pattern and Process, W. H. Freeman and Co., San Francisco, 1979, ss. 35, 159.
209. R. J. Wootton, C. P. Ellington, "Biomechanics and the Origin of Insect Flight", Biomechanics in Evolution, ed. J. M. V. Rayner and R. J. Wootton, Cambridge University Press, Cambridge, 1991, s. 99.
210. J. Robin Wootton, "The Mechanical Design of Insect Wings", Scientific American, vol. 263, November 1990, s.120.
211. Prof. Dr. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Meteksan Yayınları, Ankara, 1995, s. 61.

212. Prof. Dr. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Meteksan Yayınları, Ankara, 1995, s. 61.
213. Richard B. Bliss and Gray A. Parker, Origin of Life, California, 1979, s. 14.
214. Fabbri Britannica Bilim Ansiklopedisi, cilt 2, sayı 22, s. 519.
215. Anton Pannekoek, Marxism and Darwinism, çeviri: Nathan Weiser, Charles H. Kerr & Company, Chicago, 1912;http://csf.colorado.edu/psn/marx/Other/Pannekoek/Archive/1912-Darwin/.
216. Francis Darwin, The Life and Letters of Charles Darwin, vol. 2, D. Appleton and Co., 1896, s. 294.
217. Stephen Jay Gould, The Mismeasure of Man, W. W. Norton and Company, New York, 1981, s. 72.
218. Jacques Barzun, Darwin, Marx, Wagner, Garden City, NY: Doubleday, 1958, ss. 70, 94-95.
219. Robert Wright, The Moral Animal, Vintage Books, New York, 1994, s. 7.
220. Herbert Spencer, Social Status, 1850, ss. 414-415.
221. R. L. Carroll, Vertebrate Paleontology and Evolution, W. H. Freeman and Co., New York, 1988, s. 4.
222. Edwin H. Colbert, M. Morales, Evolution of the Vertebrates, John Wiley and Sons, New York, 1991, s. 99.
223. Lewis L. Carroll, "Problems of the Origin of Reptiles", Biological Reviews of the Cambridge Philosophical Society, vol. 44, s. 393.
224. Robert L. Carroll, Vertebrate Paleontology and Evolution, W. H. Freeman and Co., New York, 1988, s. 198.
225. Stephen Jay Gould, "Eight (or Fewer) Little Piggies", Natural History, vol. 100, no. 1, January 1991, s. 25
226. Ali Uslu, Biyoloji 1, Sürat Yayınları, İstanbul, 1998, s. 130.
227. Johanson, David, James Shreeve, Lucy's Child, William Morrow and Company, New York, 1989, s. 56.
228. Solly Zuckerman, J. Huxley, A. C. Hardy, E. B. Ford, "Correlation of Change in the Evolution of Higher Primates", Evolution as a Process, London: Allen and Unwin, 1954, s.300
229. Dean Falk, Braindance, Henry Holt and Company, New York, 1992, s. 12.
230 Bilim ve Yaşam Ansiklopedisi, cilt 2, Gelişim Yayınları, s. 43.
231. http://www.pathlights.com/ce_encyclopedia/08dna05.htm; Sir James Gray, "The Science of Life", chapter in Science Today, 1961, s. 21.
232. James A. Shapiro, "Bacteria as Multicellular Organisms", Scientific American, vol. 258, no. 6, June 1998.

233. Musa Özet, Osman Arpacı, Ali Uslu, Biyoloji 1, Sürat Yayınları, İstanbul, 1998, s. 7.
234.http://emporium.turnpike.net/C/cs/theory.htm; Prof. Dr. Michael Denton, Is Evolution a Theory, A Fact or A Law?, 1993.
235.http://emporium.turnpike.net/C/cs/theory.htm; Prof. Dr. Michael Denton, Is Evolution a Theory, A Fact or A Law?, 1993.
236.http://emporium.turnpike.net/C/cs/theory.htm; Prof. Dr. Michael Denton, Is Evolution a Theory, A Fact or A Law?, 1993.
237.http://emporium.turnpike.net/C/cs/theory.htm; Prof. Dr. Michael Denton, Is Evolution a Theory, A Fact or A Law?, 1993.
238. Prof. Dr. Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, Burnett Books, London, 1985.
239. Jeremy Rifkin, Entropy: A New World View, Viking Press, New York, 1980, s. 6.
240. Max Planck'ın Mayıs 937 tarihli tebliğinden; A. Barth, The Creation, 1968, s. 144.
241. Paul Davies, "Chance or Choice: Is the Universe an Accident?", New Scientist, vol. 80, 1978, s. 506.
242. Albert Einstein, Lettres á Maurice Solovine, 1956, ss. 114-115.
243. John Ross, Chemical and Engineering News, 27 July 1980, s. 40.
244. Pierre P. Grassé, Evolution of Living Organisms, Academic Press, New York, 1977, s. 103.
245. Pierre P. Grassé, Evolution of Living Organisms, Academic Press, New York, 1977, s. 107.
246.http://www.yfiles.com/dinobird2.html; Richard L. Deem, "Demise of the 'Birds are Dinosaurs' Theory".
247.http://www.yfiles.com/dinobird2.html; Richard L. Deem, "Demise of the 'Birds are Dinosaurs' Theory".
248. Duane T. Gish, Dinosaurs by Design, Master Books, AR, 1996, ss. 64-65.
249. Musa Özet, Osman Arpacı, Ali Uslu, Biyoloji 1, Sürat Yayınları, 1998, İstanbul, s.138.
250. Prof. Dr. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Meteksan Yayınları, Ankara, 1995, s. 182.
251. Musa Özet, Osman Arpacı, Ali Uslu, Biyoloji 1, Sürat Yayınları, 1998, İstanbul, s.138.
252 Prof. Dr. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Meteksan Yayınları, Ankara, 1995, s. 604.
253. Özer Bulut, Davut Sağdıç, Selim Korkmaz, Biyoloji Lise 3, MEB Basımevi, İstanbul, 2000, s. 165.
254. David Raup, "Conflicts Between Darwin and Paleontology", Bulletin, Field Museum of Natural History, vol. 50, January 1979, s. 24.
255. Stefan Bengston, Nature, vol. 345, 1990, s. 765.

256. Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 302.
257. Stefan Bengston, Nature, vol. 345, 1990, s. 765.
258. Boyce Rensberger, The Washington Post, November 19, 1984.
259. Richard Leakey, The Making of Mankind, Sphere Books, London, 1981, s. 62.
260. H.S. Lipson, "A Physicist's View of Darwin's Theory", Evolution Trends in Plants, vol. 2, no.1, 1988, s. 6.
261. Ann Gibbons, "Plucking the Feathered Dinosaur", Science, vol. 278, no. 5341, 14 Nov 1997, ss. 1229-1230.
262. Duane T. Gish, Evolution: The Fossils Still Say No, ICR, San Diego, 1998, s. 103.
263. Robert L. Carroll, Vertebrate Paleontology and Evolution, s. 336.
264 "Evolution's Erratic Pace", Stephen Gould, Mayıs 1977, Natural History, cilt 86, ss. 12-16.
265 "Evolution's Erratic Pace", Stephen Gould, Mayıs 1977, Natural History, cilt 86, ss. 12-16.
266. Stephen M. Stanley, Macroevolution: Pattern and Process, W. H. Freeman and Co., San Francisco, 1979, ss. 35, 159.
267. S. J. Gould, "Return of the Hopeful Monster", The Panda's Thumb, W. W. Norton Co., New York, 1980, ss. 186-193
268. Loren Eiseley, The Immense Journey, Vintage Books, 1958, s. 186; Norman Macbeth, Darwin Retried: An Appeal to Reason, Harvard Common Press, New York, 1971, s. 33.
269. Norman Macbeth, Darwin Retried: An Appeal to Reason, Harvard Common Press, New York, 1971, s. 33.
270. Loren C. Eiseley, The Immense Journey, Vintage Books, 1958, s. 186; Norman Macbeth, Darwin Retried: An Appeal to Reason, Harvard Common Press, New York, 1971, s. 36.
271. Edward S., Jr., The Reply: Letter from Birnam Wood, Yale Review, vol. 61, 1967, ss. 631-640.
272. Prof. Dr. Muammer Bilge, Hücre Bilimi, s. 59.
273. Prof. Dr. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Meteksan Yayınları, Ankara, 1984, ss. 65, 72.
274. M. Yılmaz Öner, Canlıların Diyalektiği ve Yeni Evrim Teorisi, ss. 84-89.
275. Prof. Dr. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Meteksan Yayınları, Ankara, 1995, s. 73.
276.http://www.flash.net/~rdwillia/Evlutn1.htm
277.http://www.flash.net/~rdwillia/Evlutn1.htm
278. John E. Hill, James D. Smith, Bats: A Natural History, British Museum of Natural History, London, 1984, s. 33.

279. L. R. Godfrey, "Creationism and Gaps in the Fossil Record", Scientists Confront Creationism, W. W. Norton and Company, 1983, s. 199.
280. Robert Shapiro, Origins: A Sceptics Guide to the Creation of Life on Earth, Summit Books, New York, 1986, s. 127.
281. Fred Hoyle, Chandra Wickramasinghe, Evolution from Space, New York, Simon & Schuster, 1984, s. 148.
282. Fred Hoyle, Chandra Wickramasinghe, Evolution from Space, New York, Simon & Schuster, 1984, s. 130.
283. Wynne-Edwards, V. C., "Self Regulating Systems is Populations of Animals", Science, vol. 147, 1965, ss. 1543-1548; Wynne-Edwards, V.C., Evolution Through Group Selection, London, 1986.
284. A. D. Bradshaw, "Evolutionary significance of phenotypic plasticity in plants," Advances in Genetics, vol. 13, ss. 115-155; Lee Spetner, Not By Chance!: Shattering the Modern Theory of Evolution, The Judaica Press, Inc., New York, 1997, ss.16-17.
285. Andy Coghian, "Suicide Squad", New Scientist, July 10, 1999.

Elinizdeki bu kitap, yazarın evrim teorisinin çöküşünü konu alan eserlerinden faydalanılarak hazırlanmıştır.

Böyle bir çalışmanın hazırlanmasındaki amaç, okuyucularımızın, evrimle bağlantılı her türlü konuya kolaylıkla ulaşmaları ve en doğru bilgileri öğrenmeleridir. Böylelikle okuyucu, basın ve yayın organlarında, dergilerde, kitaplarda, TV programlarında ve benzeri yerlerde evrim teorisi ile ilgili olarak geçen her türlü kavram ve terim hakkında en pratik biçimde, en doğru ve güvenilir bilgiyi edinme imkanına sahip olacaktır.

Ansiklopedi formatında, alfabetik olarak sıralanmış konu başlıkları altında, evrim teorisinin iddialarını ve bu iddiaların bilimsel deliller ve bulgular ışığında nasıl geçersiz kılındığını açık bir şekilde göreceksiniz.

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 60 ayrı dile çevrilen yaklaşık 300 eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.